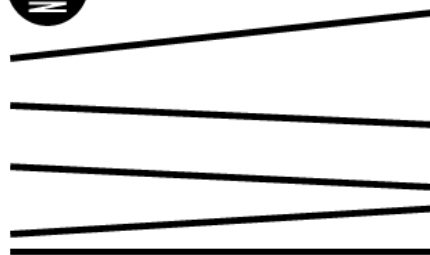

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 22
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

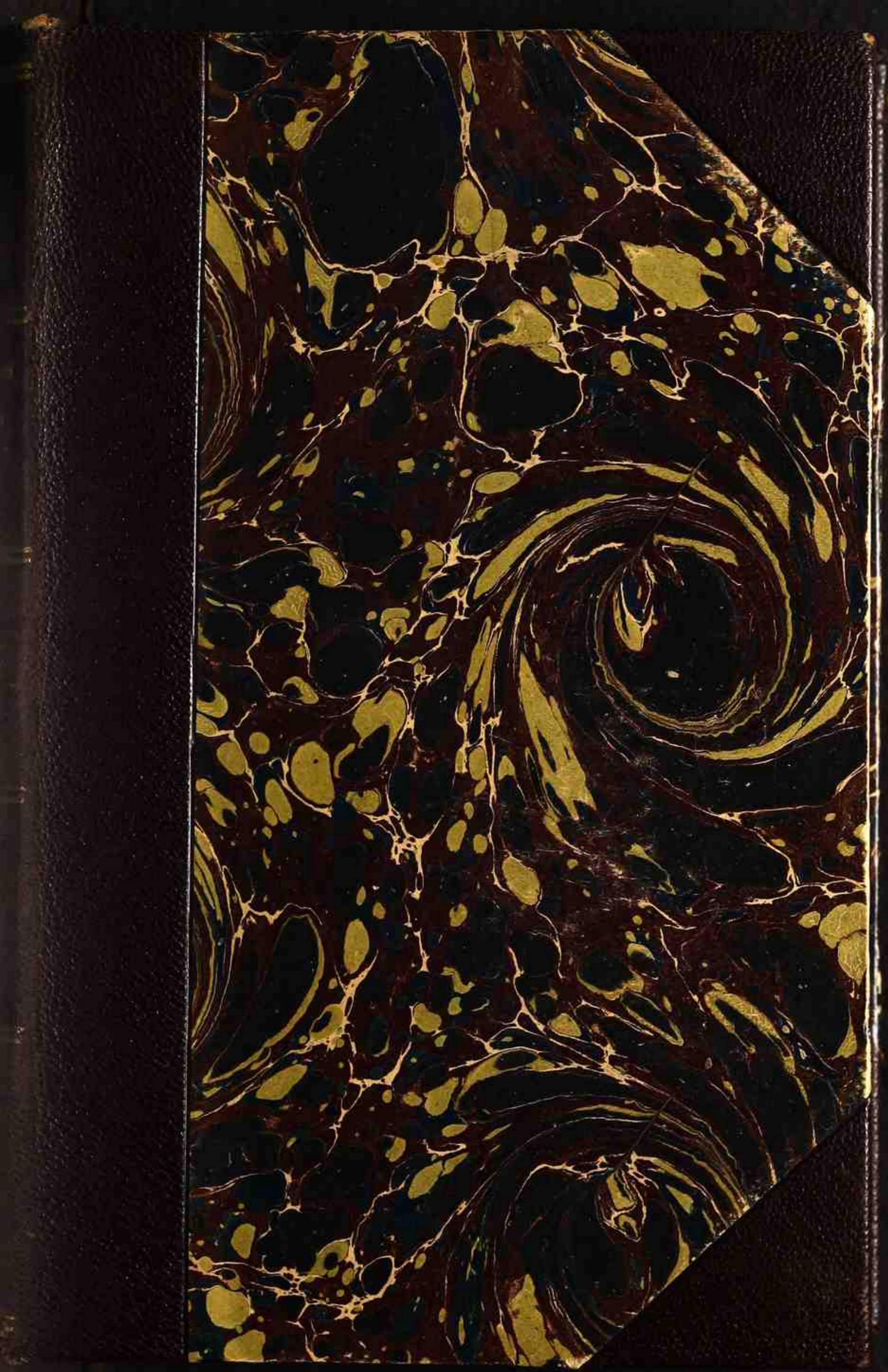
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

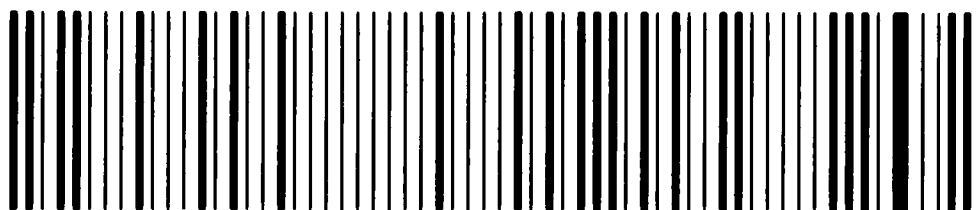
UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57-228
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

1 1 52 0 8 05756 1

+ Rex

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af F. L. Viebenberg.

8de Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Rudolph Klein.

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af F. L. Liebenberg.

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bisald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

I. Episke Digte: Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Vaulundurs Saga, Helge, Groars Saga, Hrolf Krake, Orvarodds Saga, Ragnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepris 3 Rdl; nedsat Pris 4 Kr.

II. Lyriske Digte og Romancer. 6 Bind. Bogladepris 4 Rdl 64 ß; nedsat Pris 4 Kr.

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

To og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Vorlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommisslonair: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1861.

 Trykt hos J. H. Schults.

Oehenschlägers Digte.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Fjerde Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: Th. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 6.

1861.

Trykt hos J. H. Schult.

Indhold.

Lyriske Digte.

	Side.
Til Schleiermacher. Sept. 1833	1.
Requiem. Oversat.....	3.
Kierulffs Solvbrylup. Febr. 1834.....	5.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1834.....	7.
Sang i Anledning af A. Thejls og Jfr. Wilstrups Brylup. Marts 1834	8.
Til Caroline Amalia. Den 28de Juni.....	9.
Fuglekonge-Skaal. Juli 1834	11.
Bed P. G. Müllers Jordefærd. Sept. 1834	13.
Til Christian Frederik. Den 18de Sept. 1834.....	16.
Til Kongehuset. Sang for Skydeselskabet. Febr. 1835.....	18.
Bed min Charlottes Grav. Marts 1835.....	19.
Bed Frederike Brun-Münters Grav. Marts 1835.....	24.
Rejseisen. Digtekrands. For sommeren 1835:	
Digteren paa Kirkegaarden	27.
Den gode Tyrste.....	29.
Personsposten	31.
Over Bæltet.....	32.
Heden	39.

	Side.
Ankomsten til Odense	41.
Livet paa Slottet.....	43.
Pindefesten.....	45.
Sanct Knuds Kirken.....	48.
Barndomsveninden.....	54.
Fiskerhuset.....	56.
Det litteraire Selskab	—.
Ekndeselskabet	57.
Borgeren	59.
Langesø	61.
Christiansdal.....	63.
Alstenvandring.....	65.
Nattephantasie	67.
De fattiges Hauger	71.
Ved det lille Bælt.....	72.
Eventyret paa Hindsgavl	74.
Caroline-Rilden	76.
Christian Frederik	79.
Oversfarten til Langeland.....	80.
Sø-Trommeslageren	81.
Apotheket i Rudkøbing.....	83.
Modtagelsen	85.
Sangeren ved Vreporten	87.
Tilbagefarten til Svendborg	89.
Posthuset.....	91.
Bondehytten i Fyen.....	—.
Reisen til Als	93.
Caroline Amalias Fødselsdag	95.

	Side.
Louise Augustas Fødselsdag	97.
Den lille Prinds	98.
Tilhørerinderne	100.
Gangeren	101.
Tobaksrøgningen	103.
Billedhuggeren	105.
Fædreland og Fødeland. I Slesvig	108.
Sønderborg Slot	111.
Videre!	116.
Til Carsten Hauch	117.
I Sorø Kirke:	
Ved Holbergs Grav	120.
Ved Absalons Grav	121.
Ved Christopher den Andens Grav	124.
Baldemar Atterdags Grav	— .
Det store Crucifix	128.
Næsbyholm	131.
Jngemann	133.
Roeskilde Domkirke	134.
Gravhoiene	141.
Gaven	143.
Til Kongen. Sang for Etnofelskabet. Juli 1835	145.
Den gamle Digter	147.
Ved Claus Schalls Jordefærd. August 1835	148.
Dansk Borgerfang til A. S. Ørsted. Dec. 1835	149.
Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder	150.
Carl Heger. Jan. 1836	152.
Til Dronningen. Sang for Etnofelskabet. Febr. 1836	160.

IV

	Side.
J. D. Herholdt. Febr. 1836	161.
Cantate til Efterflægtselskabets Jubelfest. Marts 1836	163.
Carolines Sang i Kellstabs Julius. Oversat	166.
Til Madame Rosing. Juni 1836	167.
Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag. Juni 1836 ...	169.
Hilsen til Dronningen fra det danske Broderskab. Aug. 1836.	171.
Sange ved Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske In- stitut. Sept. 1836	172.
Cantate til Universitets-Bygningens Indvielsesfest. Oct. 1836.	174.
Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet. Oct. 1836.	179.
Til min Ven P. D. Brøndsted. Paa hans Fødselsdag	184.
Til Fru Johanna Heiberg. Nov. 1836	187.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1837	190.
Sophus Zahle. Marts 1837	192.
Til Bessow. Med Oversættelsen af Torkel Knutson	193.
Sang til Kongen fra Ekehdeselskabet. Aug. 1837	194.
H. G. Ørsted. Aug. 1837	196.
Til Prinds Christian Frederik. Den 18de Sept. 1837	199.
Troost i et mismodigt Dieblif	200.
Den underlige Rattergal	202.
Den spanske Pige. Efter Byron	204.
Til Kongehuset. Sang for Ekehdeselskabet. Febr. 1838	206.
A. B. Hauchs Minde. Febr. 1838	208.
Frue Menigheds Afskedsang til Stiftsprovst Clausen. April 1838	211.
Til Kongen. Sang for Ekehdeselskabet. Aug. 1838	212.
Til Thorvaldsen. Den 7de Oct. 1838	213.

Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen. Den 13de Oct. 1838.....	220.
Thorvaldsens Skaal. Den 31te Oct. 1838.....	221.
Med Thorvaldsens Portrait	222.
Sang i Anledning af P. K. Dorphs og Jfr. Hagaards Ægte- forening. Nov. 1838	223.
A. S. Ørstedes Fødselsdag. Dec. 1838	224.
Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot. Jan. 1839	226.
Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest. Febr. 1839.....	227.
Thorvaldsens anden Fødselsdag. Marts 1839	228.
Sang til Maffeballet i Marts 1839	230.
Et Basrelief af Thorvaldsen.....	— .
Schillers Minde. Mai 1839	232.
Høstpsalme	233.
Smaapigerne paa Nyse.....	235.
Sang for det Søsterlige Velgiørenheds-Selskab i Anledning af Dronningens Fødselsdag. Oct. 1839.....	236.
Jæger vise	237.
Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtsruen	240.
Til August Bournonville.....	241.
Peter Wulff. Nov. 1839	243.
Til Kongen. Dec. 1839	245.
Til Dronningen. Dec. 1839.....	247.
Mindedigt over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840	248.
Sorge-Cantate over Kong Frederik den Siette. Jan. 1840 ...	258.
Christian Wilster. Jan. 1840	262.
Med J. P. Mynsters Portrait	263.

VI

	Side.
Sang ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset.	
Mai 1840	263.
Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest. Juni 1840	264.
Cantate til Kong Christian den Ottendes og Dronning Caro-	
line Amalias Kroningsfest. Juni 1840.....	267.
Til Kongen. Sang for Skjedeselskabet. Juli 1840	277.
Sang ved Naturforskeres Fest. Juli 1840.....	279.
Til Dronningen. Sang for Skjedeselskabet. Sept. 1840.....	281.
Til H. P. Holst. Oct. 1840	283.
Til H. C. Andersen. Den 27de Oct. 1840.....	284.
Til H. C. Andersen. Den 30te Oct. 1840	285.
Sang ved C. B. B. Linds og Frøken L. Collins Egtesforening.	
Nov. 1840	286.

Lyriske Digte.

Fjerde Deel.

Til Schleiermacher, da han besøgte os.

Den 27de September 1833.

Lidt sang vi her i Hiemmet
Til Roes for danske Mand;
Men hver en ædel Fremmed
Er fra vort Fædreland,
Thi Jorden er vor Moder,
Hun skienker fælles Løn,
Og den vi kalde Broder,
Som Snillet falder Son.

Os Videnskab forbinder,
Den Kiæde — den er stærk.
Forstielligheden svinder
For Tankens bedste Bærf.
I Videnskabens Alder,
I Kunstens hulde Favn
Vi den vor Landsmand falder,
Som virker Aandens Gavn.

Og, Brødre! hvo har dette
Vel meer, end denne Mand,
Hvem her vi Krandsen flette,
Som Gieft paa Danerstrand?

At bryde Mærkets Lænker,
 Var alt hans aarle Færd
 Som Taler og som Tænker,
 Som Lærer og som Lærd.

Han Distrejalt forener
 Med Archipelers Hav.
 Hvad Plato gav Hellener
 Det han Germaner gav.
 Apollo selv ham kaldte,
 Han blev Minervas Tolk;
 Hvad Socrates fortalte,
 Meddeelte han sit Folk.

Da brat en hellig Lue
 Ned paa hans Jæse foer;
 Hvad Diet ei kan skue,
 Forkyndte han med Ord.
 Og fiernt fra Bierg og Dale
 Saamangen Broder kom,
 At lytte til hans Tale
 I Kirkens Helligdom.

En festlig Skaal for Gæsten,
 Som Muserne har fæder,
 For Tænkeren, for Præsten —
 For Mennesket især!
 Den, som i store Stævne
 Stod viis — og blid — og bold —
 Den lærde Mand vi nævne
 Melancthon for sin Old.

Requiem.Oversat.
—

Bredens Dag, som Hevnen skuer,
Løser Verden op i Luer.
David og Sibylle truer.

Rædsel Jorden skal betage;
Da vil Dommeren hiddrage,
Hver Misgierning at opdage.

Skingrende Basunen lyder,
Stærk den Graven giennembryder,
Siælen for Guds Throne byder.

Døden og Naturen hæver,
Naar fra Støv sig atter hæver
Skabningen, som Dommen fræver.

Da den store Bog udfoldes,
Hvori Alting indeholdes,
Hvorved Straffene forvolde.

Dommeren da paa sit Sæde
Lasten skal af Larven flæde,
Tugte dem, som overtræde.

Bee, da raaber du, jeg Arme!
Ingen Magt sig vil forbarme.
Selv den Fromme frygter Harme.

Drot, forfærdelig, dog milde!
 Du, som Støvet frelse vilde,
 Frels mig ogsaa, Naadens Kilde!

Mindes vel, o Jesu søde!
 At det var for mig, du døde;
 Skaan mig, og tilgiv min Brøde.

For min Redning, Frelser kiære!
 Maatte selv du Korset bære;
 Sligt et Arbeid spildt ei være!

Dommer! du din Gavn forgielte,
 Gaf ei strengt med mig i Rette,
 Du mit Regnebræt udslette!

Bleg at skrifte jeg begynder,
 Brøden rødmende forkynder.
 Gud! tilgiv mig arme Synder.

Naade du mod Svaghed øver.
 Du, som selv tilgav en Røver,
 Gi mit Hierte du bedrøver.

Svagt kun mine Bønner stamme;
 Men, Algode! steds den Samme!
 Red mig for en evig Flamme.

Du til Faarene mig stille,
 Du fra Buflene mig skille!
 Bed din Høre staae vi ville.

Naar Forbandelsen da rammer
Lastens Træl i Helvedsflammer,
Saliggjör mig i min Jammer!

Sønderknujet jeg nedsegner;
Streng du ikke med mig regner.
Red mig, Herre! naar jeg blegner.

Høist begrædelig er Dagen,
Naar, op fra sin Skærsild dragen,
Synderen blier kaldt, den Arme!

Derfor, Gud! du dig forbarme. —
Fromme Jesu, vor Herre!
Giv dem en salig Hvile. Amen!

Kierulffs Solbrud.

Den 1ste Februar 1834.

Vaarens Blomster ere skønne,
Indigt staae de med det Grønne,
Men de visne snart;
Aandens Blomster længer vare,
Der for dem er ingen Fare,
Stærk er deres Art.

End et Slags af Blomster gives,
Som ved Hyttens Arne trives,
Det er Hjertets blaae.

Gi de spire blot i Baaren;
Knopper, midt i Vintren baaren,
Smukt paa Stilken staae.

Baarens Blomster brat forsvunde,
Aandens end saa friske, sunde,
Bryde, Kierulff! dig.
Hiertets Blomster i din Hytte
Skulde Fylgier beskytte,
Her de vise sig.

De med brogetskionne Flammer
Bryde dette fiære Kammer,
Troskabs Tempelhal,
Hvor du med en værdig Mage
Mange skionne Fremtidsdage
Kierligt dele skal.

Myrtefrandsen, som vi række,
Skulde Sølv et vel bedække,
Denne Bryllupsdag;
Men vi Guld et valgte heller,
Spaadom gyldne Glands fortæller,
Alle til Behag.

Det har jagt med Spaadomskræfter,
At den Fæst, som følger efter,
Boder endnu bedst.
Da vi atter os forsamle,
Hiertensunge, skiondt saa gamle,
Til den fiære Fæst.

S a n g
i Anledning af
K o n g e n s F ø d s e l s f e s t .

Afsiungen i Selskabet den 6te Februar 1834.

Hvor gierne samler sig en Kreds,
For Glædens Priis at synge;
Hvor munter og hvor veltilfreds
Er da den hele Klynge!
Men naar paa hver en Kyst og Strand
Gen Sang de alle qvæde,
Naar Kredsen er — et Fædreland,
Da blier det først en Glæde!

Hvor gierne samler sig en Slægt
Omkring en elsket Fader,
Og beder om Guds Baretægt,
Mens Taaren Diet bader!
Men er det Landets høie Drot,
Hvem Tak de alle qvæde
Fra Hytten op til Kongeslot —
Da blier det først en Glæde!

Hvor ofte hyldtes Fyrsten ei
Med Ordet blot, med Munden,
Som havde paa sin stolte Bei
Ei Bei til Hiertet funden;
Men naar en Konge for sit Folf
Som Fader er tilstede,
Da vorder Tungen Hiertets Tolf,
Da blier det først en Glæde!

Den Fæst, som gjør hver Danske glad,
 Vi ogsaa glade feire,
 Hvor ofte Kongen blandt os sad,
 Som Rolf i gamle Leire.
 Saa længe som et Skib, en Baad
 Gaaer giennem Bælt og Stræde,
 Vil Saga mindes Fredriks Daad
 Og alle Danstes Glæde.

S a n g

i Anledning af

Proprietair A. Chejlls og Jomfru C. D. Wilstrups Bryllup.

Den 15de Marts 1834.

Adam sad i Paradiis,
 Glædte sig ved Blomst og Frugter,
 Mellem alskens Løv og Riis,
 Og ved Euphrats køle Bugter;
 Men først da han fandt Mandinden,
 Ret i Paradiis han kom,
 Da først følte han med Qvinden
 Sig i Ekionheds Helligdom.

Siden har hver Adams-Søn,
 Naar han fik en Edens Gave,
 Til Jehova gjort en Bøn
 Om den samme fiære Gave.

Dg naar først han vandt en Pige,
Slog det heller aldrig feil;
Dg det Samme kan man sige
Om vor gode, kiære Thejll.

See, han drog til Arelstad,
Da man allermindst det tænkte,
Om Dorthæas Hierte bad,
Dg hun gierne ham det skienkte.
Til sit Paradiis han iled
Atter med sin vene Mø,
Lykken dem i Møde smiled
Over Land og over Sø.

I hans Paradiis vi nu
Sidde her i Venneskæde,
Ønske med oprigtig Hu
Dem en reen, en varig Glæde.
Paradiis er ingen Fabel,
Det er her, som før det var.
Ingen Cain — manges Abel
Glæde dette Brudepar!

Til Caroline Amalia.

Den 28de Juni.

Svarer mig, I Baarens Døttre!
Pragt for hulde Sommerdage!
Lærer mig den søde Trolddom,
Eiger, hvordan I det mage;

At I kicest i hver en Sommer
 Stedse ny jer lade skue,
 Som om aldrig forhen Diet
 Havde seet den skionne Rue.

Thi naar, Rosenknop! dit Purpur
 Du af fulde Bæger gyder,
 Og naar, Lilie! din Umbra
 Kraftigt af din Urne flyder;

Sødt henrykkes da i Skoven,
 Naar hun plukker jer, Tyrstinden,
 Selv med Lilier paa Barmen,
 Og med Rosenblus paa Kinden.

Hvordan lære skal af Blomsten
 Skialden til en Fæst at digte,
 Ewigdyrebar hans Hierte,
 Saa at ei hans Toner svingte?

Digteblomsten hurtig visner,
 Naar den sig for tidt gientager;
 Sommerblomsten tusind Gange
 Skion, som første Gang, behager.

Som da første Gang ved Floden
 Eva skued den i Lunden,
 Fryder end den Evas Døttre
 Hver en Baar, den bliver funden.

Lær til Carolinas Fester
 Mig at digte, Rose! Lilie!
 Evnen, Magten er der ikke.
 Hvad forslaaer den gode Billie?

„Digter! lad dig ei forskræffe;
 Hvorfor har dig Frygten smertet?
 Altid nyt, som Blomst i Vaaren,
 Var det Ord, der kom fra Hiertet.

Og den venlige Fyrstinde
 Lytte vil til Skjaldefangen,
 Om end her i Glædesbrimlens
 Høie Raab sig taber Klangen.”

Freidig da i Rosenfrandsen
 Fletter jeg Forglemmigeier.
 Smilet fra den Høies Læber
 Er, min Sang! din bedste Seier.

Fuglekonge-Skaal.

Den 31te Juli 1834.

I Vinen er en sjelden Kraft,
 Thi Aanden i vor Druesaft
 Bort Broderskab forbandt.
 Forsænglighed vor Kreds forlod,
 Saasnart kun Bacchi søde Blod
 Sin Vej til Hiertet fandt.
 Vi glemme Titel, glemme Rang
 Ved Druesaft, ved Bægerklang,
 Ved Tonekunstens Hæveri.
 Ja, Bacchus! nu er Magten din:
 Du skaber Mennesker af Viin
 Ved Hielp af Poesie.

Vort Danmark er et lille Land,
 Men Arelstad sig maale kan
 Med hver en større By.
 Hver Broder fra den fiære Stad
 Her føler sig saa hierteglad,
 Og lader Grillen flye.
 Der fordres kun til dette Bord:
 En Mand af Hierte, Mand af Ord,
 Med Troskab for det elskte Nord;
 Og saa en Ven af Munterhed,
 Som hurtig sig at trøste veed,
 Er Sorgen ei for stor.

Nu glæder eder, alle Mand!
 Endskiøndt vi meer ei træffe kan
 Vor Poppe paa sin Stang.
 Godt er det, at man traf ham alt,
 Thi ellers neppe ned han faldt
 Ved Mødet denne Gang;
 Thi skiøndt vi Alting dobbelt seer,
 Kan vi dog ikke sigte meer,
 (Som det gaaer mig, det gaaer vel Fler?)
 Ja, Bacchus har os alle skudt,
 Skiøndt ganske fugtigt var hans Krudt.
 See bare, hvor han leer!

Vort Gilde! kraftigt du bestaaer,
 Endskiøndt du est sex hundred Aar,
 Blier ei af Dage mæt.
 Og leve nu hver Fugledrot,
 Og Hver, som ellers sigter godt,
 Og Hver, som sigter slet!

Men før vi Gildet har forladt,
Og før vor Glæde bliver mat,
Vi raabe: Leve Salicath!
Du var et Fuglekonge-Speil,
Din Munterhed slog aldrig feil,
Den gif for fulde Seil.

Hvad ingen Jordens Konge kan:
Glad drikke med sin Eftermand,
Det kan du saare godt.
Du lægger ned din Bærdighed
Med lystige Besfedenhed,
Og er ei længer Drot.
Men Broder est du os, som før,
Og derfor Flasken — hør kun, hør! —
Slaaer Broppen ud til din Honneur,
Og ærligt raaber alle Mænd:
„Bliv Fuglekonge snart igien,
Og altid Broder, Ven!”

Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd.

Den 8de September 1834.

Før Talen.

En Udling atter vi begræde,
Dog ei med vilde Smerteskrig;
En Fader, Ven til Jord vi stede,
Og gaae bedrøvet med hans Liig.
Igiennem Kirkens skionne Gang
Basunen lyder Himmelslang.

Apostlerne her fra hver Side
 Saa mildt hen til din Kiste see;
 Du var den Venligvise, Blide,
 Og du Apostel var, som de.
 Hist strækker Jesus ud sin Arm,
 Og trykker dig til kjærlig Barm.

Forflarte Siæl! dig Engle møde,
 Og hilse dig i bedre Chor;
 Men, o! din Aand, som ikke døde,
 Ei ganske har forladt vor Jord.
 Endnu du lever, frisk og stærk,
 Vor Ven! vor Lærer! i dit Bærk.

Din Absalon igien du finder,
 Han takker dig med Broderaand,
 Fordi du Oldtids sande Minder
 Af Støvet drog med varsom Haand;
 Fordi du paa den danske Strand
 En ædel Biskop var, som han.

Og ved dit skønne Eftermæle
 Din Navne Petrus glædes ret:
 Du fanged Menneffenes Siæle,
 Som han, i Kiærlighedens Net.
 Og derfor strøer paa Gravens Bei
 Dit Danmark dig Forglemmigei.

Efter Talem.

Lover den Herre, den mægtige Konge, med Ære!
 Lov ham, min Siæl! og lad det din Forlystelse være.
 Graven og Død,
 Ikke de Modet os brød.
 Jesus kun vinker de Kiære.

Hvo har en Aand, og ei føler Udødeligheden?
 Hvo har et Dnske, som ganske blev opfyldt heneden?
 Salige! hist,
 Hist det opfyldes forvist;
 Himlen kun skienker dig Freden.

Skælvende Hjerter! saa frygter ei Graven, den sorte;
 Den er kun Veien til Himmerigs straalende Porte.
 Buer de slaae,
 Herligt paa Himlen de staae
 Netop, naar Skyer er sorte.

Siælen har Binger, som Smerter paa Jorden ei stække;
 Kraftigt i Døden de ud over Rummet sig strække.
 Kiærlighed bød, —
 Ængstlige Tid! af dit Skød
 Høit de mod Himmelen række.

Ja! naar Basunen os kalder, forenes vi ville,
 Hvor ingen Veemods, Bedrøvelses Taare skal trille.
 Der vi vor Ven
 Finde forflaret igien,
 Hvor os ei Tiden kan skille.

Til Christian Frederik.

Den 18de September 1834.

Landmanden pløier vel sin Jord, og saaer,
 Og lystigt Harven over Sæden gaaer,
 Men skal den trives, skal den spire strax,
 Skal Straaet sætte gyldent, kornrigt Ax,
 Da maa Gud Freier sende Solens Glands,
 Thi Barmen fletter Slettens Arefrands;
 Har Regnen skænket Ageren sin Saft,
 Ved Freiers Sol først vinder Kiærnen Kraft.

Skioldunge! Skialden i et Qvad dig har
 Kaldt Danmarks Freier, Hiertet dyrebar.
 Ja, høit mod Norden, nær den kolde Pol,
 Er Christian Kunstens, Videnskabens Sol,
 Befrugtende den sender ud sin Ild,
 Og nærer hver en Spire huld og mild,
 Der har fortient, at Solen den besaae,
 Og skuffer ikke med de tomme Straae.

Du drog til Tiberen i Ungdomskaar,
 Hvor der er længer Sommer, længer Vaar;
 De sidste Rester fra de Gamles Dag,
 Forsvunden længst, udviklede din Smag,
 Ruinerne beundrende du saae,
 Som med de store Mindeesmærker staae.
 Da Kunstens Adels, Christian! følte du,
 Din Aand den fyldte, smeltede din Hu;
 Din Kiærlighed du skienkte Hedenold,
 Og i den sorte Jord, saa død og kold,

Du søgte Afstøffet til din Lyst,
Og hvert et Kunstens Præg var dig en Trøst
Paa gamle Mynt, i uforgænglig Steen,
Som viste Skønhed moden, Smagen reen.

Men ikke blot du elsked sundne Kunst;
Nei, du foragted denne Sværmerdunst,
Den Aand, som jager kun paa Oldtids Sti
Spor af den skønne Daad — som er forbi,
Og sig kun henrykt i Ruinen seer,
Fordi Bygmesteren er ikke meer.

Som Freir og Freia, Christian og hans Liv —
Som Sol og Maane — elske Jordens Liv.
Skioldungerne til Norden drog med Til,
Husvaled vegelvís med Glands og Smíl,
Og — som Apol og Musen — blev dem her
Bed Mimers Brønd Ydun og Bragi fær.

Nu hænge Tavler hist i rige Sal,
Af Danske malet, Christian! i din Hal.
I Kunstens Tempel sidder du hvert Aar,
Og Lærlingen af dig Belønning faar,
Og Hæderstegnet flammer op hans Bryst,
At dyrke skønne Kunst med større Lyst.

Og Skaldekunsten har du ogsaa fær,
Og derfor er dig danske Skalde nær;
Og paa din Fødselsdag i Høitidshal
Af Sværmen træder atter frem en Skald

Dg synger uden Frygt, med dristigt Mod,
 Fordi mod ham du altid var saa god.

Alt, hvad han dig kan sige, veed han nok,
 Er kun et Echo af den hele Flok,
 Som her forsamlet frydes i din Glands,
 Dg rækker dig den velfortiente Krands.

Til Kongehuset.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skindeskabet den 5te Februar 1835.

Festlig en Sang i Hallen lyde
 Høit for vor Kongeslægt i Nord!
 Bægrene froe vi Fyrster byde,
 Venlige Giester ved vort Bord.
 Det vil dem sikkert ei fortryde,
 At stemme med i Broderchor:
 Glæden sin Trostabskrands i Hallen snoer!

Fra Rols, fra fierde Christians Dage
 Skioldungen steds var Folkets Ven;
 Dg ei vi skue langt tilbage —
 Christian og Rolf er her igjen!
 Med Borgerbord til Takke tage
 Vil altid Fyrsten, Danmarks Ven.
 Velkommen, ædle Fyrster! her igjen.

Dg for huldſalige Fyrſtinde
 Lyde nu og vor glade Sang!
 Roſen vi ei i Krandsen finde,
 Hylde den dog ved Bægerklang.
 Vor blide Lilie! vor Kiærminde!
 Lang Tid I ſmykke Danavang!
 Ei I forſmaaer en venlig Borgerſang.

Lader nu høit Kartoven dundre,
 Medens vi tømme fyldte Kruus!
 Over vor Fryd ſig Ingen undre,
 Skaalen er din, vort Kongehuus!
 Nu lader høit Kartoven dundre,
 Dg ſiunger froe ved tømte Kruus:
 Leve vort elſkte, gamle Kongehuus!

Ved min Charlottes Grav.

Marts 1835.

I Herrens Navn!
 O, Gud! din Villie ſkee.
 Lindre vil du mig mit tunge Savn
 Dg min dybe Hiertevee.
 Snart foreſtaaer
 En ung og deilig Vaar;
 Men aldrig, aldrig meer
 Mit elſkte Barn jeg ſeer.
 Ingen yndig Roſe rød
 Dufter for min Lotte ſød;
 Thi hun er i Gravens Skød.

Veninders Flof
 Bandt Hyacinther blaae;
 I din Haand og ved din blonde Lof
 Lagde man de Blomster jmaae.
 De fulgte med
 Til sidste Hvilested;
 Dem tidlig Aaret gav,
 De sank i Ungdoms Grav.
 Af, men i den sorte Jord
 Haabet ei med Blomsten joer;
 Hisset er en evig Flor.

I Gravens Hiem
 Sank ikke hver en Blomst:
 Stiernelilien tindrer freidig frem,
 Klar, ved Haabets Atterkomst.
 Ja, hulde Siæl!
 Dig bandt ei Kistens Siæl;
 Du svæver, salig blid,
 En himmelsk Engel hvid.
 Og naar Aftnen stunder til
 Tidt du mig besøge vil,
 Lytte til mit Strængespil.

Skøn var din Aand,
 Den havde Kunsten fier.
 Hift, hvor fængsler intet jordisk Baand —
 Skønnere nu er den der.
 Der glemmer du
 Bist ei Forældre nu.
 Til elsket, sorgfuld Ven

Du smiler tro igien.
 Brødre, Søster græmme sig,
 Søster! thi de tabte dig.
 Trøst dem fra dit Himmerig!

Nu kommer — o,
 Den allerstørste Bee:
 Løtte! dine søde Døttre to
 Aldrig skal en Moder see.
 De er saa smaae,
 De kan det ei forstaae.
 Den hele — bittre Trøst
 For kærlig Faders Bryst!
 De skal ledes ved vor Haand,
 Ligne dig, du Lielievaand!
 Ligne dig i Siæl og Aand.

Vi ofte skal
 Fortælle dem om dig
 I den stille Sommer-Aftenhal,
 Helst naar Maanen viser sig.
 Da glemmer jeg
 De søde Biser ei,
 Din klare Stemme sang
 Ved Strængelegens Klang.
 Dine Børn dem siunge tidt
 For mig, naar mit Haar blier hvidt —
 Loffen glemmer jeg af dit.

Dit Liv var kort,
 Saa snelt du os forlod.

Af! den bratte Død dig kaldte bort,
 Da du Livet først forstod:
 Da Moder=No
 Dig gjorde Sindet fro;
 Da huuslig stille Lyst
 Husvaledede dit Bryst.
 Sidste Juul jeg til dig kom
 I din Moder=Helligdom.
 Nu staaer Stuen kold og tom.

En fælden Mand,
 Som visted i dit Siv,
 Indigt ledte dig ved Kunstens Haand
 Giennem et uroligt Liv.
 En herlig Sti
 Dig aabned Poesie;
 Og, Lotte! hvor du gif,
 Der tonedede Musik.
 Selv Terpsichore til Dands
 Raante dig sin lette Krands.
 Indig var din Ungdomsglands.

Til fjerne Land,
 Som Gubber tidt ei saae,
 Reiste du saa ung fra Fædrestrand
 Over Østersøen blaa.
 I fremmed Stad
 Du med din Fader glad
 Begeistret, henrykt gif
 Med videlystne Blik.
 Kunsten aabned dig sin Skat.

Alt! nu har du Alt forladt
I den ravnemørke Nat.

Den Kunstens Hal,
Hvor ofte Valborg stod,
Med Castales Rislen, Bølgefald,
Kaldte dig paa letten Fod.
Et Dieblif
Du over Scenen gif;
Den var dig tidlig fiær,
Du gienfandt Hjemmet der.
Med din Fader, med din Mand
Nærmed du dig Kildens Rand,
Nipped af det søde Band.

Men saare kort
Var ogsaa denne Fryd.
Atter Fuglen frygtjom flyede bort,
Skiondt den hørte Bifaldslyd.
Den blev saa sky,
Til Hytten monne tye;
Den fandt ei lune Læ
Bag Kunstnerskovens Træ. —
Lotte! men jeg glædte mig,
Da jeg atter skued dig
Bed din Bugge moderlig.

Nu Dødens Noer,
I Dødens Bugge lagt,
Hviler du i kolde, sorte Jord
I den sidste, hvide Dragt.

Jeg tidt skal staae
 Ved Graven med de Smaae,
 Og bede: Himmel! giv
 De hulde Børn et Liv,
 Fuldt af al den Lykke sød,
 Som ei min Charlotte nød,
 Ranet af en tidlig Død.

Ved Frederike Brun-Münters Grav.

Marts 1835.

Dig røved ei med Ungdomsbaar
 En grusom, bitter Skiebne Livet;
 Nei, venligt Gaven blev dig givet
 Af mange glade Herrens Aar.
 Vel var ei Dagen altid glad,
 Vel var ei Skoven uden Rose;
 Men Jorden eier ingen Rose,
 Hvor ei en Drm paa Stilken sad.

Du nød dit Liv saa skønt og smukt,
 Af! som Charlotte rigt begavet;
 Men ei din Rigdom blev begravet,
 Just som den skulde bære Frugt.
 En yndig Baar, en Sommer, Høst
 Lod Kunst dig og Naturen smage;
 Først i de kolde Winterdage,
 Da isned Engelen dit Bryst.

Som Lotte yndig, tidligt alt
 Du tro dig Kunstens Datter viste,
 Og paa den store Digters Kiste
 Din tunge Beemodstaare faldt.
 Ei kiendte Danmark ham endnu,
 Men du ham, Frederike! kiendte:
 Da Døden ned sin Fakkell vendte
 Mod Danmarks Gwald — sørged du.

Hans Grav du offred Rosmarin.
 Og skulde jeg nu ikke haste
 Fra Lottes Høi, og Lilien faste
 Taknemmeligt igien paa din?
 Men ei Taknemmelighed kun
 For Gwald skal dig Krandsen binde;
 Thi du var ogsaa min Veninde,
 Vi deelte mangen herlig Stund.

Paa skionne Sommerdag vi kom
 Til Oldtids Grav, hvor stedse Livet
 Er Munterhedens Farve givet:
 Til det udødelige Rom.
 Med dig jeg Gravene besaae;
 Men Sorgen let jeg kunde glemme
 Ved Idas klare Sangfugl-Stemme,
 Hvor Thorvalds Marmordigte staae.

I Danmark atter jeg dig fandt,
 I Siølund's grønne Bøgelunde,
 Hvor Aser deres Hiem gienfunde,
 Hvor Alferne Violer bandt.

Der talte vi om Kunst og Digt;
 Og aldrig glemmer jeg de Fester,
 Hvor du bospiste dine Giester —
 Ei jordist blot, men aandeligt.

Der bragte jeg dig mine Smaae,
 Der elskede du min Charlotte,
 Som hviler i den mørke Grotte,
 Hvor ogsaa nu din Seng skal staae.
 Du fik den Hulde tidlig kjær,
 Dig moderlig mod hende viste;
 En Krands du bandt til hendes Kiste,
 Nu een dig bindes atter her.

Sov sødt, du Elskede! sov sødt!
 O, saliggjorte Aand! forklaret —
 Det er mit Hierte aabenbaret —
 Du har alt hist Charlotte mødt.
 Til Gamma strax hun bragte dig.
 I Aftenrøden eders Vinge
 Skal som en Volscharpe flinge,
 Naar saligt I omsvæve mig.

Thengreisen.

Digtekrands.

Sor sommeren 1835.

Digteren paa Kirkegaarden.

Du smukke grønne Kirkegaard!
Som Dreng jeg spøjte mellem dine Grave;
Hvorfor igien i denne Vaar
Besøger jeg saa tidt din Have?
Vel længe laae her flere kiære Døde;
Men Hiertet lægtes, det holdt op at bløde.

Vil ogsaa denne Bunde læges snart?
Nei! altid vil den bløde, som en Kilde —
Men af en sund, en egen Art,
Thi denne Veemod kan ei Kraften spille.
Naar jeg min Længsel Taareoffret bringer,
Da voxer stærkere mig Siælens Binger.

Og høre mig med Kraft i Sky
Til skionne Syn, hvorfor ei Aanden gyser;
Thi alle Tvivlens Taager flye,
Naar Hiertets Stjerne flart i Natten lyser.
Og ved de stærke Glimt, Begeistringsluer
Hos Gud blandt Engle jeg min Løtte skuer.

Men, af! min Skiebne var dog tung.
Naar slig en Siæl den skionne Jord forlader,
Saa rigtbegavet, elskelig og ung,
Da smeltes Digteren, naar han er Fader,
Da planter han ved Morgen-, Aftenrøde
Sin Veemodslilie, hvor Glædesrosen døde.

Tidt spørger jeg: Hvi skal du leve fort,
 Du, som alt længe glædte dig ved Livet,
 Og hun — den Unge — maatte bort,
 Kun tre og tyve Somre givet?
 Den fiirrogtyvende saa venlig kommer,
 Men Lotte nyder meer ei nogen venlig Sommer.

O, I Rieerminder lyseblaae,
 Som staae i Søndermarken der i Rhyngel
 Saa himmelfarvede jeg eder aldrig saae,
 Kom, lader jer i Krands om Graven slynge.
 Tidt sang hun mig, mens Aftenstiernen blinked:
 „Bergiß mein nicht, wenn dich die Freude winket.“

„O, legt mich nicht in's dunkle Grab,“
 Sang ogsaa yndigsodt den Dyrebare;
 „Nicht unter die grüne Erd' hinab!“
 Min Taare randt, skøndt ei jeg frygted Fare.
 Af! alt for snart ved hendes Dødningbaare
 Forstod jeg dig, min Anelse, min Taare!

I smalle jorte Kiste lagt
 Al Jordens Liv og Lyst hun har forsaaget,
 Og venter i den hvide Dragt
 At vorde Støv, hvora hun jo er taget.
 Nei, Smerte! nei! Det Bedste blev ei røvet;
 Ei hendes Aand og Siæl tilhørte Støvet.

De kom fra Gud, de gif til Gud.
 Af — skal jeg dem forflaret hist gienfiende?
 Lyksaliggjør mig Almagts Bud?

Naar dette Liv er endt — gienfeer jeg hende?
 Bort, feige Tvivl, som ængsted mine Tanker!
 Mit Onske! bliv et Haab — mit Haab! et Troens Anker.

Den gode Fyrste.

Fyrsten.

Digter! kald ei meer tilbage,
 Hvad dog ikke komme kan;
 Tør dit Dø, stands din Klage,
 Sku i Livet som en Mand.

Det er smukt, sit Tab at føle,
 Himlen selv os Taaren bød;
 Men ei Kummeren bør føle
 Livets Lue før din Død.

Hvad er Livet? Nogle Timer!
 Bør ei Støvet nytte dem,
 Før den store Klokke kimer
 Siælen til et evigt Hiem?

Lad da Maanen med sin blege
 Lue vække Beemods-Sang;
 Men naar Solen giennem Ege,
 Giennem friske Bøges Hang

Skinner paa det unge Grønne,
 Dvæger sig i Floras Favn,
 Føl og nyd og tolk det Skønne,
 Styrk din Aand, formild dit Savn!

Over Østresaltets Bølge,
 Hen ad Bæltets sølvblaa Band
 Skal som Skjald du i mit Følge
 Atter see dit Fædreland.

Treti Aar er snelt henrundne.
 Mange Glæder med dem svandt;
 Ogsaa mange bleve fundne,
 Som end Ynglingen ei fandt.

Lad igien da Lyren klinge,
 Som den klang for treti Aar,
 Mens du paa din Digtervinge
 Flagrer om i denne Vaar.

Digteren.

Ædle Fyrste! jeg vil stræbe
 Fro at vorde Barn igien;
 Stille Beemod paa min Læbe
 Staaer dog, hvor jeg vandrer hen.

Men om end den stundom kaster
 Skyggen i mit Billed stærk,
 Ei derfor du Skjalden laster,
 Du forsmaaer dog ei hans Værk.

Ei han stiger, som en Lærke
 Høit i Kornet, quiddrer Lyst;
 Men han kan dog ikke mærke
 Mæthed i sit Skjaldebryst.

Ei bag Skovens Bøgekroner
 Nattergal i Freias Sal ---
 Droslen fik dog nogle Toner
 Af den søde Nattergal.

Saa forsmaa ei, ædle Giver!
 Sangen, som giengives nu.
 Du, min Munterheds Dpliver!
 Digterharpen stemte du.

Personsposten.

Altsaa ruller jeg nu ad den Bei, hvor for eet og for treti
 Aar siden hen i en Gig jeg med den salige Niels
 Dristed drog! Vor Bogn var kun maadelig, Hesten var værre,
 Mager, et udlevet Og, leiet at styre vor Fart
 Lige fra Agelstad til Rudkøbing. Læser! du veed det:
 Skiebnen i Nyborg=By. Vi havde siddet der end,
 Hvis ei en Postkarl rast paa sin Hest vor Hest havde draget
 Over til Svendborg. Dog — hvilken Forandring i Dag!
 Nu i Personskarethen vi ghyge som svævende Bildgæs;
 Byerne svæve forbi, neppe vi øine dem først.
 Snart Jernporten paa Bakken forsvandt. Der speider ei Diet
 Efter Forvalteren; af, gamle Forvalter er død,
 Staaer med et sneehvidt Hoved incognito meer ei paa Bakken,
 Fritter Studenter ei meer ud om den skrivende Søn,
 Om de har læst og yndet hans Bog. Han ligger dernede!
 Gne han ligger der ei; Lotte! du fulgte ham snart.
 Men nu er jeg ved Graven igien, og det var jo dog netop
 Den, som forlade jeg skal. Smæld da nu, blæs i dit Horn,
 Rudst! og flyv Domkirken forbi. Saa, som jeg besang den
 Sidst paa min Langelands=Fart, stander den taarnet endnu.

Harsdorffs skønne Capel blev kun aabnet og endelig færdigt,
 Christians og Frederiks Been giemmer nu Wiedewelts Steen.
 Ringsted! dig derimod angreb de graadige Luer.
 For dine Hvælvinger har Wresnygt Tidernes Tand,
 Men ei Ildens, og snelt i en Nat røgslørte fortæred,
 Hvad i Aarhundreder stod. Murene staae vel endnu
 Med de gamle Ridders Navne, de høviske Fruers.
 Neergaard ligger vel end der i sin prægtige Grav
 Mellem Kong Erik Blougpenning's Been, indmured' i Pillen,
 Og det Messing, hvor mat, Menved! dit Billede staaer.
 Alt Krebsshuset jeg seer. Som mit Haar nu graaner dig Taget,
 End dog du frandses, som jeg, huldt af den unge Natur.
 Der er Sorø. Der boe de Tvende, de prøvede Benner;
 Paa Hiemveien jeg vist giester min Wilster, min Hauch.
 Slagelse giennem vi fare. Det tykkes mig skønnere, større
 Siden sidst; men det har, hører jeg, Mangel paa Vand.
 Roeskild! send under Jorden derhen en vægende Kilde;
 Overflødighed har du paa den sundeste Drik.
 Nu til Korsør, den By, hvor Jens Baggesen fødtes! Hvi
 har du,
 Ungdoms Letsindighed! mig bragt til en drillende Spøg,
 Som en Spire blev til hans Had? Et svulmende Gifttræ
 Steg af det fastede Korn; Gnisten, som næsten var slukt,
 Pustet Ivedragten op til en vildtfortærende Flamme,
 Af! og — en Phønix i Sang — brændte sig Sangeren selv.

 Over Bæltet.

„Naar Tiden ændres, maa man efter Tiden rettes.“
 Det Ordsprog er Latin, men det kan oversættes
 I Modersmaalet dog, i Riim, Alexandrin.

Jeg negter ei, det flang langt bedre paa Latin.
 I Oversættelser jo altid meget tabes,
 Hvor kun, som i Copie, Skønheden efterabes.
 Jeg haaber dog, at jeg, med nogen Møie, her,
 Saa nær som muligt kom Originalen nær,
 Og hvo i Nærheden endnu dog savner Noget,
 Ordsproget læse kan i selve lærde Sproget.
 I denne lille Sang, som ifkun er burlesk,
 Jeg bruger ei Latin, og endnu mindre Græsk.
 Jeg vil ei gyldent År paa Oldtidsmarken sanke.
 Her gielder det kun om, at trykke ud en Tanke
 Saaledes, at den ei aldeles blier fortrykt,
 Hvorved den lettelig fik Skinnet af forrykt.
 Altsaa: „I Verden Alt forandrer sig med Tiden“.
 Det selv jeg sandet har, fra jeg var ganske liden,
 Og her ved Bæltet blev især Ordsproget flart.
 Ja, Hillemænd! det har en ganske anden Art.
 Saa smukt et Skib, min Tro! Forstanden, Smagen ærer.
 Før paa en Skude man behandlede os som Pærer,
 Ja værre, fast som Dvæg, som Spegesild, ja fast
 Som Neger-slaver, der nedstubes i en Last.
 Nu kan man derimod den hele Verden skue,
 Og kommer derfor ei ud af sin Dagligstue;
 Nu man med Slaaprof paa kan blive, hvor man boer,
 Localisere let den hele Verdens Jord,
 Saa at det Mangen gaaer fast, som den Bartoufiælling,
 Der holdt det for en Løgn, en Ammestue-Fortælling,
 At fire Miil hun i Secunden løb om Sol,
 Endskiøndt hun ikke kom ud af sin Rænestol.
 Hvad mig angaaer, jeg sad saa mageligt i Arken
 Hen over Bæltet her, som i en Baad paa Parken.
 Hvad Under, at jeg faldt tilsidst i Sønnen sød,

Som Holbergs Klokke dybt i sine Dyners Skød?
 Og skøndt Udsigten vel at skue jeg forjømte,
 Jeg Noget atter vandt; thi, Læser! viid, jeg drømte
 En sær poetisk Drøm, som dog fortælles bør,
 I Fald du ønsker det. Du ønsker det? Saa hør!

Jeg skued Peder Paars — at sige da i Manden —
 Paa Stranden med sin Svend, med Peder Ruus ved Haanden,
 Omtrent saaledes klædt, som i homerisk Sang
 Os Holberg har fortalt: hans Riortel var ei lang,
 Med blaa Glasfnapper i; paa Skuldren flød ham Haaret
 I tykke, blonde Lok, og ikke længe skaaret.
 Den Kalemantes Best, med hvad der hørte til,
 Saae ud som Jespers Best i Wessels Sørgespil.
 De Sundhedsroser jeg forgieves male stræber,
 Som paa hans Kinder stod, som brændte paa hans Læber.
 I Diet derimod var Ilden ganske slukt,
 Og Panden ikke just lod til at bære Frugt,
 Hvad intet Under er, han var ei ægtebunden,
 Han leved som Garçon — at sige, ei som Hunden,
 Men som en Pebersvend — at sige, ei som Ruus,
 Hvis Physiognomie var meget meer confus,
 Saa jeg forgieves her den skildre vil, thi Tingen
 Er egentligen den: han havde slettes ingen;
 Og male Linier, hvor Fedt man flyde seer,
 Kan selv en Hogarth knap. Nu altsaa intet meer
 Om Ruuses Contrafei. Hvad derimod han talte
 Høit til sin Principal, mens Morgenhalen galte,
 Det hørte jeg, og det beretter jeg som saa:

„Hvorledes, Husbond! kan sliG Galskab I forstaae?
 De Folk derhenne der jo stik mod Vinden seile.

Af, Gud forbarme sig! Hvert Menneske kan feile,
 Men galt er dog for galt. I Skibet er der Gld,
 Dog driffes Brændeviin, og spises Spegesild,
 Ja, jeg paa Bordet seer en deilig Fleskestinke.
 I veed, at jeg i Sigt er heller ingen Sinke;
 Men nu forsvinder mig dog al min Appetit.
 I Møde deres Død de gaae med stærke Skridt.
 De gotte sig i Røg! For slig en Lyst at svinge
 Man maatte være selv en røget Dretunge.
 Snart springer deres Skib; hvor kan man være glad?
 De veed ei, Stafler, at de skilles ved der' Mad
 Nu om en søie Stund. Mit Hierte stærkt maa bløde,
 Naar jeg betænker, at de vorde Fiskeføde."

Peer Paars ei svared ham; jeg saae ham stirre hen
 I Lusten til et Sted, som var paa Himmelen,
 Og megen Liighed fik han derved med Unea.
 Paa Himmelen jeg saae hans Fæstemø Dorthea,
 Med Skiorter stivet ud af lange Fiskebeen;
 I Haanden havde hun en deilig Oliegreen.
 Med Haaret i Loupet, og med et Slæb paa Riolen,
 Madonna var hun liig, som findes tidt paa Stolen,
 Sat i et Flueskab, i det catholske Land,
 I Kirkerne, hvor Folk ei bede med Forstand,
 Og knap med Phantasie, men høist-andægtigt sukke
 Naar sminket i sit Skab hun smiler som en Duffe.

Da intet Ord jeg nu fornam af Peder Paars,
 Paa hvem dog mærktes knap, han kommen var til Mars,
 Saae jeg i Havet ud, og tydeligt opdaged
 Et saare fieldent Syn, som meget mig behaged.
 Jeg nemlig Æolus blev vaer, med samt Neptun.

Paa deres Guddom dog de havde lagt Capsun,
 Og viste sig, som man dem tidt i Bøger trykker,
 I jammerligt Costume, i flette Kobberstykker.
 De sad — incognito — paa Vand, i Lusten blaa,
 Med ubarbeerte Skæg og korte Buxer paa,
 Blot for Decorums Skyld, paa Bind, i salten Bove,
 Som før i Franke-ri-ig man brugte det til Hove.
 De skued haanligt ned paa Skibets muntre Dæk,
 Den Ene med en Fork, den Anden med en Sæk.
 „Ha!“ raabte Uolus med vrede Blus paa Kinden,
 „Hvad hjælper det, at jeg nu hersker over Binden?“ —
 „Gud for Bindmagere!“ Neptunus stolt udbrod,
 „Hvad hjælper selv min Fork og mine stolte Stød?
 Man bryder sig ei meer om skumbedækte Bover;
 Man spiser, spiller Kort, spadserer, og man sover
 Nu, som det var paa Land, saa munter og saa tryk,
 Midt udi Kattegat, midt paa min vaade Ryk.
 De Daarer troe, at Alt de see ved Kundskabslampen,
 Og dog en Afgud de tilbede nu i — Dampen,
 Hiin Bikhupukli liig i Mexico. See der,
 Der sidder han og sig fornøier i dit Bær!“

Jeg skued hurtigt hen, hvor Forken havde peget,
 Og kan ei sige just, at jeg blev sødtbevæget
 Ved dette Syn: jeg saae en Afgud bygt af Damp,
 Hvis Omrids havde vist stor Liighed med en Svamp,
 Hvad Skønheden angik. Som en Polyp han strakte
 Med stærke Sugerør de Arme ud, som bragte
 Ham Næring til hans Mund. Med største Estertryk
 Han mumled af en stor upudret sort Baryk,
 Som dækte Hovedet ham med Bufler og med Loffer.
 Paa sine Fødder bar han bløde Højesoffer.

Han havde Podagra, men saare stor Forstand.
 „Ja,“ raabte Wolus, „see dog den gamle Mand!
 Og Intet kan den Knark i Verden meer fornøie,
 Undtagen Røgtobak. Han slumrer i en Køie,
 Som vugger i min Vind til Syd, Øst, Vest og Nord.
 Han har ei Arnested, man veed ei, hvor han boer.
 Han er Cosmopolit, og lindrer Næringsforger,
 Men Ridder er han ei, og endnu mindre Borger
 I noget Fædreland. Dog gjør han Verden glad;
 Han sørger nemlig for, at flere Folk faae Mad,
 Og det er meget vel. Han er en Legemsforger,
 Men Siælesforger ei. Det hjælper ei, du spørger
 Den Gud om noget Skiont; han viser Hierter bort,
 Og agter dem som Trumf kun, naar det er i Kort.
 For Phantasien Agt han bærer ingenlunde,
 Og Følelsen er god blot, mener han, for Hunde.
 Han hader Poesie og hver en gammel Skif,
 Og kun Beltalenhed han har i Politik.“
 — Saa taled Wolus.

Hvad Under, at forstræffet

Jeg blev, saa at jeg nær var plumpet ned af Dækket
 I Vandet fra min Stol? Jeg vaagned ved et Knark
 Af Dampmaskinens Hiul, vel end i Danemark,
 Men paa en anden D, som Morgenrøden malte;
 Hvor Folk jeg godt forstod, skiondt Ænser de alle talte.

Og Gefion skued jeg, som hilste mig i Æen,
 Med Freias Rosenkind, med Baldurs Diebryn.
 End saae jeg hendes Bloug at stikke frem af Boven;
 Der ligned den en Geg, som svømmet var fra Skoven.

Jeg hendes Dyne saae, Sælhundede mere liig,
 End Kongesønner før den gamle svenske Krig.
 Hun raabte: „Dannerskiald! lad Skinnet dig ei daare,
 Lad Dampen ikke dig aflokke mindste Taare
 For tabte Skønheds Glands. Den hele Jord i Kamp
 Er vorden, hvad den er, af formeløse Damp.
 Det altjaa taabeligt var over Sligt at sørge.
 Hvis du vil vide meer, da maa du Drøstet spørge;
 Thi jeg har ingen Tid. Dog, gode Digter! hør:
 Jeg har fra Fastland blot udpløiet disse Der
 I gamle Dage, for Folk at civilisere.
 Naar kun de omgaaes tidt, saa skeer det ogsaa mere,
 Belæres vovelviis, og blier fra Fordom frie;
 Men de forstenes i et Stubenstinferi.
 Jeg holder meget af den levende Forandring.
 Før skete det saa plumpt kun ved en Folkevandring;
 Da man hinanden slog ihjel med Børn og Biv,
 Nu folkevandres der til største Tidsfordriv.
 Nu agter man ei blot, hvad selv man har i Siemmet,
 Og om en føie Tid er Ingen mere fremmed.
 Snart Stadbeboerne fra hele Jordens Land
 Er Landsmænd. Nordens Søn medbringer sin Forstand,
 Sin Følelse til Syd; og Syden ham forærer
 Sin Figen, Appelsin for Æbler og for Bærere.
 Jeg mener: Nordens Ro gjør Syden mere viis,
 Og Sydens Munterhed bortsmelter Nordens Iis.
 I vorde Mennesker — i Fald du det vil vide —
 Ei lamme meer, som før, i høire, venstre Side;
 Fleersidigt dannes I. Hvad har du derimod,
 At denne Fart med Damp forædler eders Blod,
 Imens den blander det? — Du Barbariet læster
 I en mechanisk Kunst? Men viid: du Stene kaster

Paa den Ustyldige. Hvad kan den stakkels Dunst,
Som hjælper jer, for Sligt? Den er ei Digtekunst,
Og ei Philosophie, Religion end mindre;
Men tænker du, at den det Skionne vil forhindre,
Saa feiler du. Du du kun frit din egen Kunst,
Og viis, at ikke den opløser sig i Dunst.
Hver virke for sin Tid, saa vil ham Fremtid hædre;
Thi hver Tids Barbarie Geniet maa forbedre."

Jeg havde gjerne hørt lidt meer; men Gesion gif,
Og viste Wolus et høist fortørnet Blif.

Heden.

„Hvad vil du mig, du stolte Sommerstraale?
Jeg Sympathie med dig har aldrig havt.
Min Jsje kan din hede Brand ei taale,
Du svækker Kræften med for stærke Kraft.
Dit Solstik martrer kun, som skarpe Naale,
Og tærer bort al Livets Ungdomsfaft;
Det bringer med sig Støv og Qualm og Tørke,
Det gjør et Paradiis til Sahras Ørke."

Saa sang jeg alt som Yngling. Meget mere
Jeg maatte synge siden saa som Mand;
Thi alt som Banen vandres, komme flere
Smaae Anstødsstene, der ei taales kan.
Og derfor bad jeg altid til Cythere:
Formild din Broder, at den stærke Brand
Apollon os ved Solhverf ikke sender.
Jeg elsker Straalen, men ei den, som brænder.

Men nu i Dag, da Odins D jeg giested,
 Var Heden atter usædvanlig stor.
 Det var, som om Equator havde fæstet
 Sin Ruering omkring det kolde Nord.
 Spændkraften svandt; jeg følte mig som gvestet,
 Mens jeg i Straalerne til Byen foer.
 Apollon saae min Harm, og sendte Heden
 Lidt stærkere, for mig at føle Breden.

„Du Daare!“ raabte han, „og seer du ikke
 Mit Hverv, og kan du ei min Daad forstaae?“
 Da stirred hen i Haugen mine Blikke,
 Og skionne Jordbær, Kirsebær jeg saae,
 Som monne Flammen høist begierligt drikke.
 De blege Blomster bleve mere blaae;
 Men Bærrene, som sad halvfrosne, døde,
 De svulmed, modnedes — og de blev røde.

„Det største Liv kan Ilden ei undvære,“
 Qvad høit Apol, „den skienker Modenhed.
 Den bedste Farve, mørken Jord kan bære,
 Den kommer fra min Guddomsstraale ned.
 Den rinder i dit Blod, for dig at nære;
 Men Døden intet af min Farve veed.
 Paa sunde Læber og paa friske Kinder
 Den blomstrer, og med Vinteren forsvinder.“

Da saae jeg hen i Bedet, mens han talte;
 Der var en Rosenflor, saa rig og fin.
 Smaa-Alser med Palet, med Pensel malte
 Ved Middagsstraalen dem carmoisin.

De stænkte Purpur, som Apol befalte,
 I Friggas aabne gysgrønne Skriin.
 Da maatte jeg den Høies Viisdom sande,
 Og from=taalmodig vished jeg min Bände.

Ankomsten til Odense.

Overstaaet er den stærke
 Hede med sin Smeltelue;
 Og nu vandrer jeg ved Slottet
 Under Træers føle Bue.

Gamle Stammer deres Grene
 Høit i Sky mod Himlen strække;
 Lange, jvale Hvelving dannes
 Under det smaragdne Dække.

Hissjet atter i det Fierne
 Blaaner giennem Hullet Lusten.
 Her staae Buske tæt ved Buske,
 Grønninger i Blomsterduften.

Gamle Ben mig fiærligt hilser,
 Adler møder mig ved Dammen.
 Fem og tyve Livets Somre
 Smedded vore Hierter sammen.

Nu han bringer mig i Haugen
 Til en vennesalig Fyrste.
 Ridende han kommer hissjet,
 Freier liig paa Gullinbørste.

Velstand rundt han bringer Den,
 Sørger for dens Tarv og Bedste,
 Rækker Skialden venligt Haanden,
 Hvem han bød sig her at gieste.

Ofte jeg ved Christians Side
 Gik i disse føle Gange,
 Talte med den Sindrigblide
 Om hver Blomst i Danavange;

Om hver Aandens Blomst, som smykker
 Danemark og Fredriks Krone.
 Undertiden ogsaa hørte
 Christian min Digtertone.

Men som eengang saa vi vandred
 Her i Haugens Skjæggeange,
 Vared Christian sin Digter
 Fra at træde paa en Slange.

I Samtalerne fordybet,
 Og forført af Træets Rødder,
 Vendsede jeg ikke Krybet,
 Som laae tæt for mine Fødder.

Fyrsten hen med Stokken peged,
 Sagde: „Bogt dig den at trykke!“
 Da den snelt sig bortbevæged.
 Det udtolker jeg som Lykke.

Snogen kan i Lovet hvisle,
 Ingen Hugorm mig vil skade;

Gode Fyrste selv med Stokken
Jager den i visne Blade.

Libet paa Slottet.

Borgen er en venlig Bolig,
Haugen halv omkring den lagt.
Dagen er kun lidet rolig
I sin Herlighed og Pragt.
Krigsmænd, Herremænd og Præster
Gieste deres Fyrstes Bord,
Og iblandt de glade Giester
Mangler ikke Gammensord.
Fyrsten veed, at Munterheden
Dog er Bordets bedste Ret.
Eden selv var intet Eden
For en Adam uden det;
Og for ei ham Tungen binde
Paa det kostelige Sted,
Skabte Herren en Mandinde,
Som han kunde tale med.
Rigtig nok, da vor Fyrstinde
Reiste til sin Fædrejord,
Sees her ingen Danneqvinde
Bed et prægtigt Middagsbord;
Men om Aftenen indlader
Holtens os til huuslig Lyst;
Der er Moder, der er Fader,
Søn og Datter, Begges Trøst.
Christian Fredrik mangler ikke;
Der ham borgerlig vi see.

Dg den hulde Frederike
 Rækker ham hans Aftenthe.

Stundom dog i Fyrstesalen
 Samles Qvinderne til Fæst,
 Og selv da, naar ikke Talen
 Just forener Giest med Giest.
 Her i Aften — ikke Sengen
 Mildt hujvaledede vor Aand,
 Men alene Strængeflangen,
 Githren i en Mesterhaand.
 Hvo har lært dig saa at spille?
 Søde, hulde Melodie!
 Ingen kunstig Modens Trille,
 Nei, den Klang var Poesie.
 Hvo har lært dig let at bringe
 Toner frem, som selv du vil?
 Sangens Undighed at tvinge
 I et fattigt Strængespil,
 Som Naturen kun bestemte
 Til Accorders jævne Klang,
 Mens ved denne Lyd istemte
 Sangeren sin Sjaldejang?

O, hvergang jeg Strængen hører
 Undigt klinge paa min Bei,
 Dybt det sig i Hjertet rører,
 Underligt beflager jeg,
 At jeg selv kan ikke siunge
 Biserne ved Harpens Klang.

Egenlig en Digtertunge
 Burde lyde dog i Sang.
 Hvorfor dog vi ikke lære
 Denne Kunst, vi Skialde nu?
 Tænk, hvad det engang vil være,
 Hvilken Magt i Alles Hu,
 Naar igien en kraftig Sanger
 Harpens stemte Strænge slaaer,
 Synger Glæde, synger Anger,
 Kiærlighed i Ungdomskaar,
 Munterhed, hvor sig forjamle
 Hiit i Lunden Mø og Svend,
 Fromhed for de vise Gamle,
 Venskab for de stærke Mænd!
 Femios! saaledes tonte
 Dine Viser i Homer.
 Da dig friske Laurbær fronte.
 Bragi! hisset jeg dig seer
 Som en Ossian at siunge
 Med et henrykt Flammefluf.
 Da forstummed hver en Tunge
 Med spidsfindige Critik.
 Hierter tvang I til at føle,
 I begeistred Syd og Nord.
 Men nu slaae de Hierter køle
 Ved et stumt og skrevet Ord.

Bindsefesten.

Hvad lyder høit paa første Bindsemorgen?
 Der er et mægtigt Orgel jo i Borgen.

Her, hvor mit Kammer vender ud til Gangen,
 Mig møde Psalmelyd og Kirkesangen.

Skionne Toner,

Velbefiendte,

Himlens Zoner

Dem udsendte

Fra Udødeligheds Lande,

Trøst for Jordens Skyggestrande.

Ja — Lyden er ei Phantasiens Foster;
 Thi Slottet var i gammel Tid et Kloster,
 Og derfor Kirken, som man den har funden,
 Endnu med Slottets Gang er nær forbunden.

Ind jeg træder.

Siæl og Dre

Orglet glæder.

Jeg kan høre

Tonerne, som blev tilbage

Fra min Barndoms første Dage.

Man siger: Intet snelt, som Tonen, svinder,
 At det gaaer den, som Kilden, der bortrinder,
 At det gaaer den, som Rosen i sin Sommer:
 Den visner snarlig, og en anden kommer.

Nei! den samme,

Som min Flamme

Først antændte,

Atter vendte

Uforandret her tilbage

For min Trøst og for min Klage.

Os om en hellig Biskop Saxo melder;
 Om Tonen det, som om hans Liigdragt, gielder:

Den samme Duft, da Seklet var henrundet,
Som i hans Hauge, blev i Kisten fundet.

Saadan høres
Dagsaa Klangen;
Saa hidføres
Atter Sangen;

Lange Taushed ei den matter,
Martsviolens dufter atter.

Livsalig Pindjefest! igien du hyldest;
Den aandelige Lyst dig ene skyldes,
Og Siælens Mai saa grønt, paa Englevinger,
I Kirken Skyggehvælvinger udspringer.

Kærlighedens
Roser rødme
Nu med Edens
Bedste Sødme.

Som en Taare Kilden rinder,
Frelser! paa dit Livs Kærminder.

Fra den Tid Lotte bares bort paa Baaren,
Er Kirken vorden mig saa kjær, som Båaren.
Jeg synes: mig den Salige besøger
I Herrens Huus; og det min Tro forøger.

Hulde Sommer!
Ned i Brimlen
Englen kommer
Hjst fra Himlen,

Smiler kjærlig til sin Fader
I de gamle Stolestader.

Hun sidder der, hvor Skyn sig udfolder,
Som Raphaels Engel, Rodebogen holder.

Som Gyldeulof jeg seer om Skuldren flakke
Den Fletning, som vi skar af Rigets Nakke.

Og fra oven —

O, Beethoven! —

Haabet lyder.

Hun udbryder:

„Stiernen er mig ei forsvundet,
Fiernt først, fiernt har jeg den fundet.“

Min Faders Aand paa Orgelet jeg hører.
Mig tykkes: det er den, som Tonen fører.
Saaledes er jeg her ei længer fremmed:
Hvor Kirken er og Graven — der er Hiemmet.

Sanct Knuds Kirken.

Her, hvor den gothiske Kirke staaer
Saa høi, med hellige Mure,
Et Mindeesmærke fra Oldtids Aar,
Men uden revnede Fure;

Her sætter jeg mig under svalen Vind
Paa Urtegaarden og synger.
Kommer herhid med smilende Kind,
I Piger og Svendeflynger!

Thi siunge jeg vil ved Harpeklang
Og Knud den Hellige prise.
Jeg digter eder en Nutidsang
I Tonen af gamle Vise.

Knud var i Kampen en tapper Mand,
Naar Sværd ham blinked i Haanden;
Men Geistligheden høit agted han,
Fordi den virked for Manden.

Der var en Tid, da den spottet blev;
J selv jo har' det erfaret.
Hvad Nonner og Munke fræft bedrev,
Blev kun for Rygtet bevaret.

Om Bisper talte man lang Tid kun,
Som om de verdslige Fyrster,
Der rase vildt udi Kampens Stund,
Dg gridst efter Guldets tørster.

Men hvad de virked til Landets Gavn,
Derom man mæled ei gierne;
Dog straaler Ansgars og Arels Navn,
Dg Fleers, som den evige Stierne.

Først hed det: Adel og Geistlighed,
Ja: Geistlighed selv og Adel;
Tilfsidst sank Præster foragtede ned,
Dg hørte fast Munkedadel.

J Forstuen ofte man Præsterne saae
Hos Herremands Jæger og Hunde.
J Storstuen turde de neppe gaae;
Til Bordet? Nei, ingenlunde!

Den Tid er, Gud skee Lov! atter forbi;
Thi uden hellige Tanker
Er Mennesket kun et Dyr paa Sti,
Dg Skibet er uden Anker.

I Oldtids Dage nødvendigt det blev,
 Som nu, for Manden at sørge;
 Hvad Viisdom paa Pergamentet skrev —
 Om Sligt hvor Mange vel spørge?

Men Estrithsens Søn, den vise Knud,
 Sig ei i Brimmelen taber;
 Han dyrked ivrigt og fromt sin Gud
 Og Kunster og Videnskaber.

Og han besol arbejdende Mand,
 Som sørged for Hestefoder:
 „Du ære skal den geistlige Stand,
 Og nære din tænkende Broder.

Du dele med ham! Saa Himlen vil.
 Han tænder din Saligheds Kerte.
 Den tiende Neg ham høre til,
 Som sørger for dig og dit Hierte.”

Men da forbittredes plumpe Hær,
 Som Bien, der røves sin Honning;
 Da hvæssed de Leer og blanke Sværd
 Imod den herlige Konning.

Og der var Gen, som for Udelmod
 Kun gav ham Døden til Takke,
 Som higed efter uskyldige Blod,
 Og det var den falske Blafke.

For hver en Riding med Hiertets Savn,
 Hver lumskelig Overtræder
 Hans Navn er worden et Dgenavn;
 For hver en ussel Forræder.

I, Sanct Alban! dit hellige Chor
Stod Knud, sin Andagt at holde;
Da Skarerne did fra Egnen foer
Med Helvedhierterne folde.

De stødte paa Døren med skarpen Spiud,
De Nagler gik snart i Stykke.
„Gst du herinde, du hellige Knud?
Din Skaal saa ville vi drikke!“

Da Knud opdaged den nedrige Svig,
Bad han sig Himlen forbarne;
For Alteret han nedlagde sig
I Kors, med udstrakte Arme.

Da traf fra Vinduet ham en Pil,
Dg bored sig dybt giennem Huden.
Han døde med et livsaligt Smil,
Dg Solen skinte paa Ruden.

Han blødte paa Alterets viede Fiæl,
I Døden herlig at skue.
Af Vinduet fløi hans forløste Siæl
Til Himlen op som en Due.

Du ærlige Kæmpe Benedict,
Du Søn af den samme Moder!
Du ikke glemte din Broderpligt,
Du stred og faldt med din Broder.

Men Oluf var af en anden Art,
Han bar for Hierte kun Lunger;
Dog Himmelens Straf ham rammede snart,
Man kaldte ham Oluf Hunger.

Han sveg sin Broder, og efter hans Død
 Besteg han den danske Throne.
 Da revsedes Landet med Hungersnød,
 Hver Bust blev en Tornekroner.

En Syndflod kom, en forfærdelig Regn;
 Ei Grumheden vistes Naade.
 Man Aret affskar i mangel Egn,
 Saa grønt som Sivet, paa Baade.

En Juleqvæld, da Kong Oluf sad,
 Da Kæmperne vare tilstede
 I Hallen ved tomme Kruus og Fad,
 Da gav han sig høit til at græde.

„O Gud!“ udraabte han, „lad min Død
 Retfærdige Brede forsoner;
 Skaan yndige Danmark fra sin Nød,
 Afriid min blodige Krone.“

Og Herren ham hørte: hans Bænder bleg
 Laae snart under Svededugen;
 Og atter herligt paa Marken steg
 I Solskin Hveden og Rugen.

En Kirke byggedes Sancte Knud,
 Den fromme Konge til Ære;
 Og det er denne, saa høi og prud,
 Hvis Mure de Hvælvinger bære.

Her jordede man den Helliges Been.
 Men længe man havde dem savnet;
 Paa Graven var ikke Mindesteen,
 Som viste Stedet med Navnet.

Han laae i Kirken, det vidste man grandt;
Om Stedet taug Sagnet stille.
Da Graveren af en Hændelse fandt
Det gamle Skrin i en Pille.

Man fandt ei eet, nei man fandt to:
Kong Knud og en Blodsforvandte.
De slumred i den evige Ro,
Dg Knoflerne vare blandte.

Det var Benedict, hans Broder huld,
Som ei forlod ham i Nøden.
Nu var deres Legemer længe Muld,
Dg blandte sammen i Døden.

Men tvende Kister beviste vist:
Hver havde sin egen Kiste.
Vor Christian, efter lang Tids Frist,
Den sidste Ære dem viste.

I Choret han sætte lod et Bord;
„Dg,” sagde den Herre, „vi ville
Nu efter Rægernes Raad og Ord
Ærværdige Levninger skille.

Dg efter syv hundred og femti Aar
Skal Gravstedet gienfiendt være.”
Bevæget og tankesuld Christian staaer,
Dg viser dem sidste Ære.

Barndomsveninden.

Alf, Gud! jeg er fem alt og femti Aar,
 Min Barndom er længst forsvunden,
 Og dog har jeg Een fra tidligste Aar
 I Odense=By gienfundet,
 Der leget har med mig paa fiære Slot,
 Og Alt endnu mindes saa saare godt,
 Hvordan vi Comødie spilled,
 Og lystigt hinanden drilled.

Sophia! min salig Søster! hun kan
 Om dig fortælle saa meget.
 Da blomstrede du paa Bakkens Rand,
 Ei Døden din Kind havde bleget.
 Du ligger nu længst i sorten Jord;
 Men hører jeg paa Eline, jeg troer,
 At end, som Barn med din Broder,
 Du lever med Fader og Moder.

Comødie spille vi atter hist
 Med Faders gamle Parykker;
 Da jævnes saamangen lystig Twist
 Og mange barnlige Nykker.
 Men — hvad der ligger imellem hiin Tid
 Og nu, da Skialden til hende kom hid,
 Til Odense=By fra Hiemmet —
 Derfor er Eline fremmed.

Hun forekommer mig som en Fee
 Fra første, forsvundne Dage;
 Hun lader i unge Tid mig see,
 Ved Blikket at vende tilbage.

Men hvad der er hændt i de fiirti Aar
 Fra hiin — hiin længst forsvundne Vaar —
 Derom hun Intet kan tale,
 Slet intet Billede male.

Hun spørger mig om en liden Hund —
 Som Dreng jeg yndte den saare,
 Og da den skiltes fra mig en Stund,
 Det kosted mig modige Taare.
 Hun selv har en Hund i Stuen her,
 Hun fiæler, hun flapper, hun har den fiær,
 Som jeg min „Bresang“ paa Slottet.
 Hun lider ei Hunden blier spottet.

Min Barndomsveninde! ei komme vi kan
 Ind i den forrige Tone;
 Jeg er jo nu en aldrende Mand,
 Og du en aldrende Kone.
 Naar vi om vor Barndom ud har talt,
 Saa vorder atter Samtalen svalt;
 Forlegne vi staae for hinanden,
 Som fremmede Frue for Manden.

Men i det Dieblif, da jeg har sagt
 Farvel min Barndoms Veninde,
 Blier levende gamle Tid opvaft
 Med hvert huldfulge Minde.
 Som Ida Münster du Harpen slaaer,
 En haarfager Mø i Ungdoms Vaar.
 Hvi skulde ved Harpen jeg tie
 Da nu om min første Thalie?

Fiskerhuset.

Her er deiligt, min Brinds! En Udsigt yndig, og Skoven
 Sval, og den stigende Vold vidner om Oldtidens Borg.
 Stod kun af Ugerkaal der ikke saa meget paa Marken.
 See kun det Ufrudt der, Klinten som hølgen Guld!
 „Digter! saa kiender endnu du saa slet den lønnende Rapsæd?
 Lilien og Rosen er vel al din Poet=Botanik?“
 Mange Blomster jeg kiender, jeg kiender Rugen og Hveden,
 Boghved, Havren og Byg, Hørren selv kiender jeg grandt.
 „Men ei Rappen?“ Nei! den Urt maa opfundet være,
 Siden min Landbrug jeg lærte paa Frederiksberg.

Det litteraire Selskab.

Hædrende vorder det mig, i et Selskab næsten af Præster
 (Brindsen som Præsident sidder for mig ved et Bord)
 Scener at læse for af min Sokrates. Blikket i Diet,
 Læbernes Smil har mig sagt: „Digter! dit Billed er liigt.“
 Fyrsten lønner sin Skjald ved at foreslaae ham til Medlem.
 Bifald vinder hans Ord; hilset som Broder jeg blier.
 Fremmede finder jeg fleer; dog Birch og Seidelin nærmes
 Skjalden med Ansigter mildt, fiendte fra Ungdommens Tid.
 Biskoppen rækker mig hæderligt Haand, den venlige Faber.
 Kalkar mig byder til Giest, viser saa troligt mig om.
 Edle Raub! du Ven fra min Ungdoms tidligste Dage!
 Ikke jeg finder dig selv, hilser dig dog i din Søn.

Skydeselskabet.

Et Skydeselskab er ogsaa her,
 Og jeg har Skydeselskaber fjer;
 Naar i en Stad jeg dem finder,
 Det vækker værdige Minder.

Naar i slikt Selskab der vorder skudt,
 Da skeer det kun til Ære for — Krudt.
 Ei Ridderen opsandt Krudtet;
 Derved blev Forbundet sluttet.

Ved Krudtet kom Borgeren først i Behold,
 Og kunde forsvare sig bag sin Vold.
 Det spæged Kæmpen i Pladen;
 Og da først blomstrede Staden.

Før Helten til Hest, med Sværd og med Stang,
 I Harnisk, gjorde ham Barmen trang.
 Som Træl da Borgeren maatte
 Kun skatte til mægtige Slotte.

Men Krudtet ham frelst, det gav ham Mod,
 Og ei han længer ufrelse stod.
 Da Krudtet Ridderen lugted,
 I Tidens Fylde det frugted.

Og Artilleristen en Kæmpe blev,
 Skøndt ei Stamtavlen dertil ham skrev.
 Ingenieuren indvied
 Til Krigerkunsten — Geniet.

Det skyldte vi, Børn! i Tidernes Kamp
Blot Videnskaben og mægtige Damp.
Nu spiller den atter en Rolle,
Den mægtigste Trolde iblandt Trolde.

Først tvang den billige Frihed frem;
Og Mænd — mens Fordom adskilte dem —
Bed Hielp af Dampen hinanden
Skød vredt med Kugler for Panden.

Nu bør den ei tiene Bellona meer.
Humaniseert den Folkene seer;
Nu bør den i Borgerhavne
Kun glæde Landet og gavne.

Og Dampskibet bygged en snild Fornuft,
Og snart vel seile vi med i Luft.
Naar broderligt, ærligt vi dele,
Kan Alle først nyde det Hele.

Men derfor skyldte vi Dampen Tak.
Saa skyd kun, Broder! Om Skiven ei sprak,
Og traf du i Pletten ei lige —
Det har slet Intet at sige.

Det gielder kun om, i borgerlig Lyst
At hædre Krudtet med mandigt Bryst,
At hylde med Glædeskampen
Salpetret, Kullet og Dampen.

Borgeren.

Hvor smuk er Borgerens Velstand ei,
 Skøndt vist nok en ganske Andens
 Paa Livets, Statens, Naturens Bei,
 End Fyrstens og Herremandens!

Jeg finder Forskiellen skønnere just,
 End evig eet og det samme;
 Vel Rosen er smuk, men en Rosenkøst —
 Det blev kun en høirød Flamme.

Man trænger til andre Blomster og Grønt,
 For Urtekosten at binde;
 Blandt Krusemynter sidder saa fiønt
 Den lille beskedne Kærminde.

Og naar jeg træder af Fyrstesal,
 Fra Kirkens hvælvede Bue,
 Da glæder mig atter, reen og sval,
 En hyggelig Borgerstue;

Hvor pæne Løssøre bonet staaer,
 Og mageligt Lænestol=Sæde,
 Som Milepæle for sundet Aar,
 Men ei for den sundne Glæde.

Og, Fader Hempel! her hos dig
 Maa jeg fornøiet vel være,
 Thi Mesterstykker du viser mig
 Til Odense=Snedkerens Ære;

Dg Skilderier med Faer og Moer,
 Som Diet ugierne forlader;
 Dg Billedet af fraværende Moer,
 Som elsker sin Bedstefader.

Om Kobberrørene synes jeg godt,
 Som blankt over Dvnen stande.
 Jeg glæder mig over din sorte Galot
 Dg over din kraftige Bænde.

Men, Hillemand! hvor bringes jeg hen?
 Vil du nu vise mig Byen?
 Et Taarn har du bygget, gamle Ven!
 Som kneiser dristigt i Skyen.

Naar du fra Jordens Besvær er fri,
 Dg kied af Menneskevrímlen,
 Studerer du her Astronomie,
 Dg Tanken sig taber i Himlen.

Skam faae den Murer, der Kalken tog
 Med den affskyelige Lyde,
 At altid fugtig Bæggen udslog;
 Du kunde den ikke pryde.

Held dig, min Gubbe! med samt din Avis,
 Gid længe, som før, den trives!
 Dg trøst dig ved Himmelens Paradiis,
 Naar nede paa Jorden de fives.

Men samles Brødre som Benner i Nord,
 Dg række hinanden Hænder,
 Da tale du med, mangt sindrigt Ord,
 Blandt de forsamlede Stænder!

Langejs.

Den gamle Sømand efter døde Broder
Faaer Mark og Eng og Skov i Arv;
Men vant til paa sit Skib at pløie Floder,
Han kiender ei til Ploug og Harv.

„Min ældste Søn!“ han siger, „du skal dyrke
Den Jord, du arver efter mig.
I Døden ei, endnu med Manddoms Styrke
Jeg overlader den til dig.

Vel, alt i Livets Høst, og midt i Freden,
Jeg følger ei Kartovers Knald;
Naturen er mig fiær, og Danmarks Eden
Min Sommerglæde være skal.

Ei surer jeg vel længer Havets Glade
Med Orlogsskib, selv ei med Baad;
Men Sicelland kan dog Gubben ei forlade,
Han sidder i sin Konges Raad.

Saa dyrk din Jord, og send mig her i Krogen
Lidt Frugt deraf til Kiøbenhavn!
Naar jeg har talt til Held for Dannebrogen,
Jeg iler i Naturens Favn.

Thi ogsaa her, min Søn! nær Arelstaden,
Nær ved det store Winterbuur,
Er skøn og yndig — ikke langt fra Gaden —
En frisk og blomstrende Natur.

Det længstforsaldne Huus er bedre blevet,
 Det ligger yndigt ved sin Bei;
 Hvor gamle Rahbek med sin Gamma leved,
 Der lever med din Moder jeg.

Afdøde Skiald besøger tidt min Tanke,
 Jeg kiendte ham i Ungdoms Aar;
 Det rører mig endnu, naar Gammas Ranke
 Med Druen paa mit Bindve slaaer."

Saa taler til sin Søn Holsten den Gamle,
 Og Sønnen lyder glad hans Bud.
 Og alle Sommerglæder sig forjамle,
 Hvor Freier dyrkes end som Gud.

Hav Tak, Herr Adam! for du Adam viste
 En Hæder, som han mindes skal,
 Da ved dit Bord du Vennerne bespiste
 Ved lystige Champagnerknaald.

Og hilс din Broder ved den friske Kilde,
 Som ogsaa giestfri mig indbød,
 Fordi, som du, han Skialden glæde vilde
 Med Venskab i Naturens Skød.

Men — gient er ikke glemt! En anden Sommer
 Mig vinker Tjen med Freias Blik,
 Da uanmeldt jeg til hans Skove kommer,
 At høre Alfernes Musik.

Christiansdal.

Her er jeg hos en kraftig Æt,
 Man kender den paa Træffet let;
 Thi Minen der er skielsmst og snild,
 Og Munden smiler venlig mild.
 Den gamle Fader fro jeg seer,
 Imellem Børnebørn han leer;
 Dog var han syg for nogen Tid,
 Da pleied ham med største Flid
 Den flinke Datter, raske og ædel,
 En værdig Hustru til min Wedel.

Knap hørte hun, at syg var Faer,
 Før lette Seilbaad hende bar
 Ned over farligt Kattegat.
 „Gi Fader være maa forladt
 Af Datterhielp i Nødens Stund.“
 Hun agted ei den falske Grund,
 Og hendes Barn saa lidt, som hun;
 Den kække, smukke Datterdatter
 Tro følger med sin Moder atter.

Saa trine de med Smil paa Kind
 For gamle Stammefader ind,
 Som Lægedijen Gir med Frei.
 Den Gamle seer saasnart dem ei,
 Før han sig sætter til sin Disk.
 Slik Rærlighed kan gjøre frisk.

Nu Alt er Lyst i Christiansdal;
 Og her i Friggas lyse Sal,

I Sommerskyggen, reen og sval,
 Jeg seer en Reglebane skøn.
 Med stærke Søn og Sønnesøn
 Jeg spiller lystig med — en Pot --
 Og træffer undertiden godt,
 Endskiøndt maaskee jeg Regler slaaer
 For fjerde Gang i Livets Aar.

Ritmesteren er ikke her?
 Saa hilser ham! Han takket vær
 For venligt, muntert Compagnie.
 Fra Arelstaden førte vi
 Tilsammen i Personfareth.
 Nu har sin Fader han gienseet,
 Utkønset ham som igiensød
 I barnlig Kreds, Naturens Skod.

Den ældste Broder planter Træ
 Til Efterslægtens Lyst og Læ,
 Og dyrker tro sin Fædrejord;
 Og Flidens Løn af Marken groer.

Farbroderen ei glemmes maa:
 Han lod ei daarlig Kønne staae
 Hist ved din Kirke, hellige Knud!
 Den saae ham alt for ussel ud.
 Han købte Huset, rev det ned,
 Og skienkte Kirken Pladsen bred.
 Nu i Guds Lust den stiger fri,
 Og fiernes ved sin brede Sti
 Fra verdsligt Tag; og Ildens Tand
 Nu ikke let den træffe kan.

Dg derfor, Væde! takket vær.
 Du havde Oldtidskirken fær;
 Dg mens i Odense den staaer,
 Ei heller Benzons Navn forgaaer.

Aftenvandring.

Jeg vandrer langs ad Maens Bred —
 Fuglene de siunge —
 Jeg mindes hendes Hvilested,
 Hvor hun sover ene.

Skien er Somrens Blomstersti —
 Fuglene de siunge —
 Lottes Sommer er forbi.
 Hst hun sover ene.

Som Rosen rødmed hendes Kind —
 Fuglene de siunge —
 Den blegned i den skarpe Vind;
 Nu hun sover ene.

Fagre Ungdom brat forsvandt —
 Fuglene de siunge —
 Som Aftenrødt bag Skovens Kant.
 Nu hun sover ene.

Men med en mere deilig Sang,
 End Fuglene de siunge,
 Hun glædte mig saa mangen Gang,
 Før hun slumred ene.

Mig synes ofte til min Trøst —
 Fuglene de siunge —
 At høre hendes klare Røst,
 Skøndt hun sover ene.

Hun svæver hisjet mig som Alf —
 Fuglene de siunge —
 Fylgie fra Valaskialf,
 Skøndt hun sover ene.

Som Melpomene kommer hun —
 Fuglene de siunge —
 Til mig i min Digterstund,
 Skøndt hun sover ene.

Ophelia hun svømmer nær —
 Fuglene de siunge —
 Ved de gamle Piletræer,
 Skøndt hun sover ene.

Som muntre Glärchen, Lotte! tidt —
 Fuglene de siunge, —
 Staaer du for mig sødt og blidt,
 Skøndt du sover ene.

Som blege Thekla synger du —
 Fuglene de siunge —
 „Jeg levet har og elsket! Nu,
 Nu jeg sover ene.“

Er Døren luft, og Lyset slukt —
 Fuglene de siunge —
 Da er den glemt, som ude er luft,
 Mens hun sover ene.

Men aldrig din Grindings Lys —
 Fuglene de sjuunge —
 Mig sluffes, før i Dødens Gys.
 Ei du sover ene.

Mattephantasie.

Nu Matten stærkt sig nærmed;
 Dog næsten lod det,
 Som Dagen endnu dvæled,
 Og kun i Dæmring
 Laae Mark og Eng og Mose.
 Og mægtigt Stiernen
 Fra Himlens klare Hvælving
 Saa helligt lued.

Den Aand, som hist ved Aaen
 Min Aand besøgte,
 Den Salige, som svæved
 For Siælens Die,
 Nu som en Fee, en Fylgie
 Med Fingren vinkte.
 Charlottes Aand med Længsel
 Jeg længe fulgte.

Da den forsvandt bag Skoven.
 Og der, paa Marken,
 Brat for en liden Bakke
 Mig fremmed Bonde
 Saa høi og herlig hilste,
 Han tog til Hatten —

Den var af Staal; der svæved
En Svanefieder.

Dg rusten var hans Rustning,
Af Jern dens Ringe;
Bred var han over Barmen,
Dg lange Loffer
Bildt slagred hen i Binden.
Bed Hosten Hialtet
Af Sværdet endnu straaled
Med Edelstene.

Men aldrig kan hans Ansigt
Jeg atter male.
Der blinked under Brynet
En jelsom Blanding
Af Venlighed og Bildskab,
Forstand og Brede.
Til mig han dog med Mildhed
Saalunde mæled.

Ei dog jeg strax forstod ham,
Thi sært var Sproget.
Dg næsten — gammelnordisk —
Det klang, som Nornens
Forstræffelige Stemme,
Naar høit i Stormen
Hun taler. Dog var Talen
Ei uden Tæffe.

Sin Haand, den stærke Høire,
Udstrakte Helten.

Den trykte min; ved Taget,
 Skiondt venlig tæmmet,
 Det lod, som grumme Løve
 Med Labben frysted.
 Dog tvang jeg mig til Tausshed.
 Da taled Manden:

„Jeg maa dig dog for Mindet
 I Modersmaalet,
 Skiondt Tiden det har svækket —
 Jeg maa for Sangen
 Dog, Skiald! min Tak dig sige.
 Du mig fremstilled
 For Nutids Folf og Fyrster,
 Jeg var dem fremmed.

Du gav — hvad du kan give.
 I Digterglaret
 Du saae min fjerne Stjerne,
 Lod den gienstraale.
 Snart mindre, Ven! snart mere
 Jeg vorde maatte,
 End virkelig i Verden
 Jeg fordum virked.

En Skiald kun eier Sproget;
 Hvad ei kan skrives,
 Det Skialden ei kan skildre,
 Han hylder Skionhed.
 Du danned mere dannis
 Mig Dømmekraften;
 Men Kraften du til Kampen
 Gi virke kunde.

Farvel! Jeg onsker fagre
 Dig Fremtidsdage.
 Syng kraftigt end om Kæmper
 Som Gubbe, Kicere!
 Gaa gierne til vor Gravhøi,
 Hent rustne Ringe,
 Og smed dem paa din Smedie
 Til Staalet blanke."

Saa taled den store Skygge — forsvandt.
 Ud Morgen monne det lakke,
 Alene jeg mig i Duggen fandt
 Paa den nedploiede Bakke.

Da kom en Bonde mig hist forbi,
 Mens endnu Stierne blinkede;
 Da han mig saae fra den fjerne Sti,
 Med begge Hænder han vinkede.

"Christ fri mig! tør J hvile jer der
 Paa Balnesløien den lede?
 Og frygter J ei ved Stiernefær
 For Spøgelses grumme Brede?"

Hvad? — spurgte jeg — her er Balnesløien?
 "Ja vist, og der spøger Løse."
 O, — raabte jeg henrykt, og kysede dens Græs —
 Min elskede Balnatøse!

De Fattiges Hauger.

Det var en brændende Sommerdag,
 Jeg gik med Fyrsten i Skyggegangen;
 Men pludselig fandt han deri Behag,
 At tage mig ud i Solen paa Bangen.
 Han agter ei Regn, ei Middagssol. .
 I Støvregn stod han en Time forleden,
 Og mærked ei, Regnen dypped hans Riis;
 Og mindre mærker han Heden.

Men der, hvor han tog mig ud i Dag,
 Der fandt i brændende Sol jeg Skygge,
 Skiondt Træerne hvælved intet Tag,
 Hvorunder Baarens Sangere bygge.
 Der vorte kun i grønnende Rad
 Kartoffelbuske. Men da han taled,
 Jeg mærked ei længer Solens Bad;
 Smaabuskene mig husvaled.

„Her er de Fattiges Urtegaard.
 Indrettet har vi jaaledes vor Gave,
 At Byens værdigste Trængende faaer
 Til eget Brug en smuk lille Have.
 Her kunne de dyrke Jorden med Mod,
 Ei ørkesløse sidde bag Muren;
 Forfriske Blodet med sunde Rod,
 Og nærme sig atter Naturen.“

Da vorte Kartoffel og Gulerod
 Og Selleri og Urter og Bønner
 Saa høit for mig, at en Lund der stod,
 Et Tempel for Gud, som Giveren lønner.

En Kilde, tyktes mig ogsaa, jeg fandt,
 Som risled, og forskjønnede Vaaren;
 Thi for den fromme Giver nedrandt
 Kostbar — Taknemlighedstaaren.

Bed det lille Bælt.

Danmark har ingen Flod; Floden ei vælter
 Her sig fra Grund.

Danmark har meget meer: Danmark har Bælter,
 Danmark har Sund.

Ei med Leer og med Gruus blander sig Boven;
 Bølgen er blaa.

Oldtidsøgen og Bøg yndigt i Skoven
 Speilede staae.

Flodsengen viser ei her lunefuld Brede,
 Graa eller guul;
 Overskylende snart, atter saa nede,
 Stenet og huul;

Udelæggende snart Ranker og Uger,
 Haab for et Aar,
 Naar forfærdelig Is brister og brager,
 Smeltet i Vaar.

See fortvivlede Flok hisset paa Taget!
 Huset i Vand!
 Som Skibbrudne de staae blege paa Braget,
 Hustru og Mand.

Smaa børn hæves i Arm, Dyrnene svømme,
Brægende Faar;
Hest med Høverne vildt, sledet fra Lomme,
Bølgerne flaaer.

Roligt her derimod henflyder Bæltet,
Kræver ei Rov;
Fiendtlig Bølge det har aldrig opvæltet
End mod sin Skov.

Vel befrandses ei her grønnende Ranke
Smilende Kyst;
Modne Druer kan ei Dannemænd sanke,
Sommerens Lyst.

Men see Skibet, som hist seiler i Sundet,
Skrinet ved Skriin;
Luf dem op — og du har Druerne fundet:
Klareste Viin!

Bæltet bærer da selv svulmende Druer,
Ikke dets Strand.
Hveden, Rugen, som Guld, Dyrferen skuer.
Herlige Land!

Ei behøver I her Sneffen at drage,
Heste! ved Flod,
Naar man bringe den vil atter tilbage,
Strømmen imod.

Hvis fra Stranden det her muligt dig lyster
Længer at gaae,
Vil til China du hen? Africas Kyster?
Seilet i Raa!

Dg, som Fuglen i Lust, hurtig du driver,
 Modig og fro;
 Men paa fjerneste Kyst, Danske! du bliver
 Bælterne tro.

Eventyret paa Hindsgavl.

Et Eventyr jeg fortælle vil,
 Som hændtes paa Slottet, — fast utroligt.
 Nu lytter opmærksomt Alle til!
 Ei Slottet var ubeboeligt,
 Det var ei en gammel Ridderborg,
 Der stod forfalden i dyben Sorg
 For Livet, som vendte den Ryggen;
 Hvor Uglen bygged i Høitidshal,
 Og Maanskinnet med sit Straalesfald
 Var eneste Lys i Skyggen.

Hvad Pragt formaaer og hvad sjelden Smag,
 Det skued man her i disse Sale;
 Det var den deiligste Sommerdag,
 Og Hallerne stode saa svale.
 Prinds Christian giested Herr Føns og hans Viv;
 Der var stor Gammen og Tidsfordriv,
 Ved Bordet herlige Toner.
 Og da nu endelig Nat faldt paa,
 Den talrigbrogede Sværm man saae
 Ved funkende Lysekroner.

Nu satte sig tvende Frøfener hen,
 Hver paa sin Strængeleg sødt at spille.
 Da nærmed sig Tonekunstens Ven,

Dg Sværmerne bleve saa stille.
 Men Pigerne spilled til Dandsen op.
 „Nu“, tænkte jeg, „gaaer det snart i Galop,
 Nu gaaer det rask med en Svingen;
 Den ædel=alvorlige Ridderdands
 Er længer ei Moden hertillands.“
 Jeg ventede — men der kom Ingen.

Saa er det dog sandt: i fjerne Gemak
 Gaaer heller nu Herren fra sin Dame,
 Dg morer sig meer ved at ryge Tobak,
 End spille med i Terpsichores Drame?
 Forgieves Pigerne Strængene slaae,
 Mens Ungersvendene rolige staae.
 Til Bæggen støttede, Kopper de tage;
 Den stærke sukkerjødmede Thee
 Betænkeligt røre de med en Skee,
 Dg dyppe deri lidt Kage.

Da pludselig staaer i Hallen en Mand,
 Mens Tonerne lyde mig sært i Dre;
 Saa rank som en Yngling kneiser han,
 Dog synes han Tiden ei at tilhøre,
 Thi Aarene deres Furer ind
 Har pløiet ham dybt i Panden og Kind.
 Men Diet lyner fra Kraftens Dage,
 Hans Been er hurtigt, og Ryggen rank,
 Dg Panden er høi, men skaldet og blank,
 Thi Haaret vil Afsked tage.

Jeg troer en Aabenbaring at see
 Fra Barndommens Aar (jeg var kun tretten),

Da syvende Christian paa Balparé
 Udmærkede sig ved Menuetten.
 Vor Ridder en Dame har faaet i Gang,
 Menuetten spilles af Don Juan.
 Paa Ynglingsmundene Smil jeg mærker;
 Men alt som det længer med Dandsen gaaer,
 Beundring man for Dandseren faaer,
 Thi Gubben gjør Underværker.

Til Trods for magelig Ynglingeslof
 Da Capo=Dandsen han ei forlader.
 Hvo er den Gamle? Jeg kiender ham nok;
 Af Bournonville den raske Fader?
 „Nei, Nei!“ Hvo er da den Ridder blid?
 En Mand fra Christian den Syvendes Tid?
 „Nei! see, der staaer han fornøiet rolig,
 Han ei forlader den lystige Sal.“
 Hvo er det? „En gammel General.“
 Er Hændelsen ei utrolig?

Caroline-Kilden.

Kilden er en herlig Ting,
 Hvor den viser sig paa Jorden
 Med sit klare Straalespring;
 Dog, hvor der er nok, i Norden
 Mellem Fielde, Gruus og Steen
 Agter man den mere ringe,
 End hvor under Bøgegreen
 Mellem Blomster den mon springe.

Bierget hiſt har Vandet nok,
 Som en Strøm ſig Kilden vælter;
 Strax man ſeer en Sprudleſtok,
 Naar paa Tinden Iſen ſmelter.
 I ſaa rig en Overflod
 Skjønnes ei paa klaren Kilde;
 Jorden vil ſit friſke Blod
 Der imellem Klipper ſpilde.

Der er Kilden Jettens Søn;
 Men hvor den udvælger atter
 Mellem Blomſter, ſtiult i Løn,
 Fødes den ſom Alfens Datter.
 Der er Ellepigens Hiem.
 Skøndt hun ei kan Solen taale,
 Lokker hun Rieerminder frem
 Med ſin klare Kildeſtraale.

Danmark er ei rigt paa Vand,
 Det vil ſige: paa det ſøde.
 Thi den ſtore ſalte Strand
 Alle vore Kyſter møde,
 Nok vi har af Vandets Syn;
 Men hos Ugir kan man ikke,
 Sicælland, Langeland og Fyen!
 Eders ſtolte Bølger driffe.

Sagtens lide vi ei Trang,
 Som den ſtaffels Øſterlænder,
 Der i Sandet mangel Gang
 Maa fortvivlet vride Hænder.
 Overalt med yndig Bram

Nabne sig de klare Damme;
 Men en Kilde, men en Dam
 Er dog ei eet og det samme.

Derfor skønnes ret derpaa,
 Naar sig Kilden selv frembyder,
 Naar den med sin Straale blaa
 Klart igiennem Græsset flyder.
 Det er Skønheds bedste Seir,
 Naar sin Barm ung Freia blotter;
 Derfor Leire blev en Leir
 For de gamle Danerdrotter.

Der er Vaarens største Lyst,
 Bragi der sin Hal indvier,
 Hvor ved Freias Jomfrubryst
 Danerskovens Blomster dier.
 Der endnu jo Bonden troer
 (Kan ei gammel Vise glemme),
 At en venlig Huldre boer,
 At en kjærlig Alf har hiemme.

Og i Følelsen af sliq
 Gammel Tro, vor Tro vi røbe,
 Naar den lille skønne Vig
 Med et jaadant Navn vi døbe,
 Med et venligt, elsket Navn
 Af en Viv — Gud hende lønne! —
 Der erstatter Alfens Savn
 Med et Hierte for det Skønne.

Caroline! Danske saae
 Ved de fiære Oldtids Høie,

Som den rene Kilde blaa,
 Straalen i dit Ufskyldssøie.
 God, som Kilden ved sin Hæf,
 Vindrede du Armod's Klage;
 Saligt, som dens klare Bæk,
 Flyde dine Fremtidsdage!

Christian Frederik.

Vil I kiende ham ret, saa reiser til Odense, Svendborg,
 Seer ham i talrige Sværm der i den blomstrende Skov!
 Som Patriarchen gif ved Jordans Bredder, han vandrer
 Mellem dem, elsket af Hver, savnet, saasnart han forsvandt.
 Thyenboen glæder sig ret til hans Komme, som Blomstens
 og Frugtens,

Naar sit grønne Paulun Alfen i Skoven har reist.
 Ei blot Kriger og Præst og Herremanden, som nyde
 Daglig hans venlige Gunst, hylde vor Christian; nei!
 Borgeren elsker ham høit, og Bonden. Han virker for Den:
 Kirker forbedrede staae, Veien er fastnet og glat.
 Overalt man sporer hans Bærk. Nu, venlig som Broder,
 Gaaer han i folige Dvæld midt i den myldrende Sværm.
 Først forvildet sig vrimlende Flok, men et Ord af hans Læber
 Ordner det alt: „Enhver tage sig Dame, som jeg!“
 Pludselig former sig yndige Rad, nu vandre de parviis
 Giennem Skoven, een Slægt, han med sin Dame foran.
 Da gienlyder et Raab fra Folkets begeistrede Læber:
 „Leve, vor Christian! du! leve vor Des Gouverneur!“
 Giennem Skoven bevæger sig broget en Menneskeslange,
 Deiligt. At skue den ret, Alfen bestiger sit Træ.

Oversarten til Langeland.

Nu indskibe vi os til Langeland. Herlige Svendborg,
 Hvor jeg for treti Aar, rørt af din Skønhed, blev først
 Af min Musa paa Reisen besøgt, hvor Verset med Blyant
 Jeg over „Svendborg-Sund“ skrev i en Hast paa mit Paa,
 Som det eneste Stykke Papir medtaget paa Veien!
 Atter beseiler jeg nu Bølgen til Den fra dig,
 Men i fyrstelig Pragt; ombord Prinds Christian stiger,
 Fulgt af det stimlende Folk, fulgt af de vigtigste Mænd.
 Borgervæbningen stander paa Ryst, og yndigt Musiken
 Lyder til Hurraraab høit i den klareste Dag.
 Stærkt Kanonerne tordne, mens Dannebrog's-Flagene vifte.
 Glidende sidde vi nu. — Linde! du styrer vor Kart.
 Muntre Mand! nu est du i dit Element. Og hvad seer jeg?
 Moltke! min Ungdomsven's færlige Broder, min Hauch's!
 Følger du smilende med fra Svendborg? — Bøger paa Bordet
 Findes i Sneffen; jeg har hurtigt dem aabnet, og seer:
 Mine „Poetiske Skrifter“ og „Digte“, der ofte, som Vinen,
 Skattes for Alderens Skyld; Seculet talte kun Tre.
 Venlige Prinds! du læser imens i „Langelands-Reisen“,
 Men jeg sidder saa taus svøbt i Kava i paa min Stol,
 Lurende paa Søsygen, som lykkeligviis mig ei giester.
 Dagen er alt for smuk. Thorseng seiles forbi.
 Lige for Baldemars Slot en Baad med pyntede Korsolk
 Vente, med Aarer i Luft. Der er en Utling af Juel.
 Fyrsten han hilser som Dens Baron; og venligt indbuden
 Følger til Rudfiøbing han med i den seilende Baad.
 Ved hans Side jeg sidder, men har ei Mod til at bede
 Ham om Forladelse for Sagnet's poetiske Brug
 Paa min Ungdom's Langelands-Fart. Nu veed jeg det bedre:
 Thorseng har Juellerne kjøbt selv for det vægtige Guld,
 Gi til Foræring faaet af Kongen. — Hos Folket saa let sig

Danner et Sagn om en Helt, Folket og Sangerne fær.
 Men hvad skuer jeg hist? Et sørgeligt Syn i det glade.
 Stem da nu Harpen, o Skjald! Synet fortjener en Sang.

So-Trommeslageren.

Det er den deiligste Sommerdag,
 Og intet Brag
 Fra Storm og Bølgerne komme;
 Men — hvis mit Dre bedrager mig ei,
 Saa lyder høit paa den vaade Bei
 Fortvivlede Slag fra Tromme.

En Baad forfølger os, iler fort,
 Hvidseilet, jort,
 Den gynger som svævende Maage,
 Men uden Vimpel og uden Flag.
 Ei vister fra den i smilende Dag
 Rødblomstrende Dannebroke.

Der sidder en Mand med uredt Haar
 Og Trommen slaaer,
 Tykskiægget; bleg er ham Rinden.
 Han Stokkene hæver i Luften tidt;
 Da lyder en Hvirvel — aldrig blidt,
 Men efterlignende Vinden,

Men efterlignende Stormens Raab,
 Naar uden Haab
 Den Skibbrudne synker derude
 I skummende Bover, i bælmørk Nat;

Naar Brændingen syder høit og brat,
 Og naar Havfruene tude.

To Drengs sidde ved Ror og Rieb,
 Med kloge Greb
 De styre Farten paa Vandet;
 Thi Gubben, fortvivlet, med flagrende Lof,
 Kun bruger larmende Trommestof,
 Og tænker paa intet Andet.

Hvo er den Skipper? En usæl Mand,
 Som sin Forstand
 Har mistet, da Sønnen han misted.
 I Havets Bølger Unglingen fik
 Sin Død, og see — fra det Dieblif
 Slig Skiebne Faderen fristed.

Knap lyser Sol over Skovens Top,
 Saa trommer han op
 For Døden i Havet, den Blege.
 De Drengs, du hos ham i Baaden seer,
 Var Brødre til den, som er ei meer;
 De ei fra Faderen vege.

Nu kommer han. Hør! „Min Jens! kom frem
 Af vaaden Hiem,
 Hvis Bølger dig hid har baaret.
 Jeg haaner den Storm, som styrted dig brat.
 Svøm hid, min Dreng! lad mig faae dig fat,
 Stif Hovedet frem med Haaret.

Jeg løfter dig let i Baadens Skød.
 Og est du død,
 Da skal du vorde begravet.
 Man ligger dog bedre paa Kirkegaard
 Under Træer og Blomster i grønne Baar,
 End under Bølgen i Havet."

Saa raaber han høit, og stirrer vildt,
 Men ogsaa mildt,
 Og smiler med falkede Kinder.
 Da lyder Trommen med rasende Slag,
 Og — som en Plet i den deilige Dag —
 Den sorte Snekke forsvinder.

Apotheket i Rudkøbing.

Åh, jeg kan neppe hitt'et,
 Jeg kender det ei meer;
 Det er saa nyt, saa hvidtet,
 Forandret ud det seer.
 Nu har det Navnet faaet,
 Nu „Apothek“ der staaer.
 Det har der ikke staaet
 I min forsvundne Baar.

Vel treti Somre svunde,
 Med dem vor bedste Tid,
 Da Juliafner funde
 I Køligheden blid
 Paa Bænken os ved Gaden,
 Faer, Søster, Broer og Ven.

Der hvuilde Benneraden —
 Ei Bænken staaer igien.

Jeg, Dittersdorf! ei hører
 Din Opers første Chor,
 Før Phantasien fører
 Fra Staden mig ombord;
 Paa Langeland jeg nyder
 Min Ungdomssympathie.
 Musikken, som da lyder,
 Blier til et Maleri.

Du Apotheker gamle!
 Din Birken er forbi.
 Du kan ei længer samle
 Urter paa Livets Sti.
 Nu selv i Urtegaarden
 Du, trætte Gubbe god!
 Gæt til en Spire vorden
 For bedre Sundhedsrod.

Men stolt kan du nedskue,
 Du holde Dannemand!
 Fra Himlens klare Bue
 Til Siælland, Langeland.
 To Urter du bereded,
 Ei bedre hertillands;
 Og det er — o, du veed'et:
 Din Anders og din Hans.

De Urter de kan bringe
 Gæst i det danske Blod,

Kraft i den danske Binge,
 Marv i den danske Rod.
 Vel sielden før vi funde
 Saa god en Medicin;
 Thi den er for de Sunde,
 Som Ranskens bedste Viin.

Modtagelsen.

Hvis ikke vi kiendte Langeland
 Før i Dag, som nu det sig for os viser,
 Da maatte vi sige: det er for sand
 En D, hvor til Middag man to Gange spiser.
 Von Schmidten og Ahlefeldt kappedes om
 At modtage Fyrsten; det kunde man vente.
 Da silde vi til Tranefær kom,
 Begyndte vi, hvor i Byen vi endte.

Dog var vi ei blot ved Bordet til Giest,
 Og sad ei blot i de skønne Sale.
 Hist hørte vi Gad, den gode Præst,
 At indvie Skolen med venlig Tale.
 Vor Fyrste stod i den liden Braa,
 Hvor Fromheden skulde tænde sin Kerte,
 Hvor gode Frugter skal Rødder slaae
 I Barndommens ufordærvede Hierte.

De sang for ham, de fattige Smaae,
 En aandelig Bise til Herrens Ære;
 Og Solen ind ad Vinduet saae,
 Som om et Bidne den vilde være.

Dg dette Anlæg forstyrres ei,
 Thi paa dets Gartner kunne vi stole.
 Jeg glemmer ei paa min Vandringsvei
 Dig, første Dag i den lille Skole!

Jeg gif med en yndig Mø derhen,
 Som, Moltke! du bragte til min Side;
 Du altid jo var min Musas Ven
 (En Moltke kan altid Skialdene lide).
 Den Hulde nu mistet sin Søster har,
 Hun sank i Graven — o, bittre Klage!
 I arme Forældre! Gud! bevar
 Den Rose, som de har end tilbage.

Hvor deiligt ligger Tranekær-Slot!
 Og hvilke herlige Echotoner!
 Hvor klinger i klare Lust dog godt
 De stærke, lystige Malm-Kanoner!
 Men midt i Selskabets muntre Støi
 Ved Glassets Klinken, og mens det knalder,
 Jeg tænker mig paa en Ridderhøi
 Hensat i senere Middelalder,

I Wallensteins og i Gustavs Tid,
 Naar Kæmper samlede rigt i Salen,
 Hvor Rhinens Drue ved endte Strid
 Dem fyldte Sølv- og Glas-Pocalen.
 Fængfrudtet lyser, ved Bægrets Klink,
 Hid fra Kanonen paa Stuemuren.
 Hvor herligt stander den steile Brink
 Dog med sine Haller i Naturen!

Nu bringer os Greven flittigt om
 Paa Den, som yndigt os fortryller.
 Op til den nordlige Kyst vi kom,
 Hvor kysjende Bølge Stenen skyller.
 Nu fiøre vi atter ad Danavang
 Til Byes med venlige Bert fra Borgen.
 Og Christian synger ved Orgelflang
 Til Herren med Folket Søndagmorgen.

Sangeren ved Wreporten.

Og der var ogsaa paa Veien giort
 Blandt fleer en nydelig Wreport
 Af Grene, Blomster og Blade,
 Og Byens Ungdom var stillet derhen,
 Mo stod ved Mo, og Svend ved Svend;
 Det monne ret herligen lade.
 Men midt i Stedets romantiske Egn
 Var paa en Steen opstillet en Degn
 I Byens fornemste Gade.
 Han sang en Vise. — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

Den Sanger dreves af sit Talent,
 Hvormed han i Len var lidet tient,
 Og man fortænker ham neppe:
 En Stentorstemme, der indbød Gys;
 Og derfor satte han ei sit Lys
 (Hvo gjør vel det?) under Skieppe.
 Men Leilighed var kun fielden en Gang;
 I Kirken han vel søndaglig sang,

Men fielden han sang i en Gade.
 Det skete nu her. — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

Vel havde man først ham raadet derfra,
 Men Degnen raabte, som villigt: „Ha!
 Hvo vil vel binde mig Tungen?
 Min elskede Prinds besøger os her,
 Saa vil jeg ogsaa bruge mit Bær,
 Saa længe det spulmer i Tungen.
 Hvis Bisen blot var digtet af mig,
 Da fandt jeg Tingen forfængelig;
 Men langt over Havets Flade
 Fra Jylland kom den.“ Og det var dog godt,
 At den kom ikke til Skade.

Nu førte Prindsen ad Porten ind;
 Og det var just efter Degnens Sind,
 Da stille man holdt, for at høre.
 Han sang et Vers, sang to, sang tre —
 Men Enden var ikke saasnart at see,
 Og stærkt det skurred i Dre.
 Dog, Prindsen dvæled saa vennehuld,
 Og Degnen, af Salighed ganske fuld,
 Alt vendte tre, fire Blade;
 Da hændte det sig — Men det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

En Hest forstaaer ikke Poesie,
 Og Degnens kraftige Melodie,
 Der ikke just var af de bedste,
 I Følget gjorde to Heste skye;

For Sangen forfærdet de monne flye.
 Hvo venter Andet af Heste?
 De foer tilside, de faldt omfuld
 Langs hen ad Beien i støvede Muld,
 Og just under Portens Blade.
 Men Vognen ei vælted; og det var dog godt,
 At der kom Ingen til Skade.

Det Værste var ved den hele Sag,
 At Degnen ei kunde med første Behag
 Sit Carmen fortsætte længer.
 Han prøved vel engang endnu derpaa,
 Mens Hestene dybt under Vognen laae,
 Indvikled' i Seler og Stænger;
 Men Ingen ham hørte, man raabte: stop!
 Og altsaa maatte han holde op,
 Og vi monne Byen forlade.
 Saa endte Sangen særdeles godt,
 Og der kom Ingen til Skade.

Tilbagefarten til Svendborg.

Vi maae paa Tilbageveien lavere,
 Men det er paa Vandet kun at spadserere.
 Zephiren os tvinger, huldt i Spøg,
 At gjøre Thorseng oste Besøg,
 Og hver Gang sig nærme de skønne Kyster,
 Med verlende Landskab det forlyster.
 Der Svendborg stiger af Havet jo!
 Men siger mig dog, hvor kan I troe
 Saa smagløs Poeten (skøndt uopdragen

Vel Mogle finde ham tidt i Smagen),
 At jeg ved en Krebs har lignet jer Stad,
 Som ligger, i Grønset, fagt paa Fad;
 Fordi de deilige røde Tage
 Saa herligt frem af Skovene rage?
 Dog — bedre det var, naar galt skulde være,
 End havde jeg viist jer saa falsk en Vre
 At sige: Svendborg er en Rubin,
 Som ligger i et Smaragdenskriin.
 Saa heller dog Krebsgang — det er Spas,
 End pyntes med gamle Flitterfas.

De Edelstene nu blier saa forslidte
 Tilsidst, at selv den største Demant
 I Poesien er lillebitte,
 Og agtes i Kunsten blot for Tant.
 Det gaaer Karfunkler, som Lilier og Roser:
 De er ei Billeder meer — men Gloser.

En bedre Lignelse maa der da til,
 I Fald jeg Hierterne vinde vil.
 Men naar man efter Billedet jager,
 Det Billedet gaaer, som Pigen i Mai:
 Det bliver knibst, og Beileren vrager,
 Og gier ham Kurven — men Blomster ei.
 Desuden — kunde jeg Billedet fange
 Nu nok saa herligt, jeg fik ei Tak;
 Thi alt for meget man vilde forlange,
 Som billigt, oven paa al den Snak.

Da Lignelsen altsaa ei vil komme,
 Jeg tilstaaer ærligt — uden Blomme:

Svendborg! du est saa deilig en Blet
 I Danmark's Lund, at kun Dresundet
 Jeg har — som Siællander — skønnere fundet.
 Ænboen giver mig neppe Ret.

Posthuset.

Thomsen! du var min Bert; hav Tak for hyggeligt Herberg!
 Herligt er Synet hos dig over det yndige Sund.
 Ogsaa din Datter du takke fra mig, at med gode Glaveerspil
 Hun i den kølige Hal glædte sin lyttende Giest.
 Første Gang hørte jeg her en smuk Musik i et Posthuus.
 Saaret hun lægte, som tidt slog mig det skrattende Horn.

Bondehøtten i Æen.

Nu Adam med Holten og Adler og Heger
 Sig hurtigt bevæger
 Til Odense hjem.
 I Bognen de sidde saa spøgende sammen
 Med støiende Gammen,
 Og snelt gaaer det frem.
 Vor Brinds blev tilbage, men kommer saa fage;
 Han bød i Galechen forud os at age.
 Saasnart han har været hos Geh'sted til Giest,
 Han fører i Natten; da fører man bedst.

 Da fører man bedst i den brændende Sommer;
 Men siger mig, kommer
 Alt Vintren i Nat?

Det bliver saa mørkt, og saa bitterligt Binden
 Jo pidsker os Kinden.

Hvordan er det fat?

Carl Heger! Gud give, du end var i Live;
 Du viste mig Fingrene hvidfrosne, stive.
 Jeg haaber, dog Livet er i dig endnu?
 For Resten i Hytten jeg fryser, som du.

Os Adler har lovet, at Pigen skal bage
 Med Flesket en Kage,
 Som standser vor Nød.

Hvad hielse nu Middags- og Gaars-Tractementer,
 Naar Aftnen ei henter
 Et tarveligt Brød?

Men Adler optrækker — mens Pigen alt dækker —
 En Flaske med Vinen han Brødrene rækker.
 Nei, bland den med Sukker, med fogende Band,
 At Kulden af Kroppen fordrive den kan.

Nu er den fordrevet, nu er vi optoede.
 Bekymringen døde,
 Men Fryd kom igien.

Min Adler! min Holten! og du, Broder Heger!
 Mig Hjertet bevæger;
 Thi hver er en Ven.

Jeg gierne vil bytte hver Borg med en Hytte,
 Naar Trostab og Venskab kun med mig vil flytte.
 Min herligste Ret paa vor Christians Slot
 Er den: at han agter og lider mig godt.

Nu lader os drikke hans Skaal her af Kanden;
 Thi han er ei Manden,
 Som seer kun paa Skal.

Dg naar vi saa Kanden til Munden giensætte,
 „Vor egen“ med Rette
 Da drikke vi skal.

Men hvor er vor Greve? Han ogsaa skal leve!
 Vor Holck og vor Bruhn? Skjøndt de borte nu bleve,
 De høre til Kredsen. Fortræfflige Folf,
 Staldbrodre paa Reisen, vor Bruhn og vor Holck!

Saa, nu er vi lystige, nu er vi varme,
 Nu Blæsten kan larme,
 Vi agte den ei.

Farvel nu, du lave, du landlige Stue!
 Med Veniskabets Lue
 Nu atter paa Bei!

Men aldrig jeg glemme skal hisjet derhiemme
 Den Braa, hvor jeg lytted til Brødrenes Stemme;
 Hvor Munterhed, medens det rusted saa graat,
 Forvandlede en Hytte til prægtige Slot.

Reisen til Als.

Altjaa længer endnu skal jeg følge den elskede Fyrste?
 Venlig han byder mig Plads atter i kongelig Bogn.
 Farten til Als nu gaaer. Dets Hertug giested vor Christian;
 Hertugen Skialden har sagt: „Kom og besøg mig en Gang!“
 Og den Gang blev strax. Den smilende Christian bringer
 Digteren selv. Fra Bogn gaaer det i seilende Baad.
 Holtens er med? Desbedre! Saa har du ikke forladt mig,
 Odense! skjøndt jeg dig — ei for bestandig — forlod.
 Thi hos Holtens min Arne jeg fandt; og Skialden en Arne
 Bruger, han trænger hver Dag til en Familiefreds,

Til en Idyl, som huldt afbryder glimrende Selskab.
 Christian trænger dertil, har med sin Skiald Sympathie.
 Venlige Holten! hos dig, hos din Biv, din Søn og din Datter
 Fandt jeg den ønskede Kreds. Tak for det kærelige Sind!
 Her er Ulsen, det blomstrende Land; dog blomstrer det strax ei,
 Nøgen af væltede Steen staaer en forfærdelig Bro,
 Som først over maa hoppes. Desbedre! saa stikker du meer af,
 Du livsalige Bang, dyrket til Eden saa skøn!
 Ofte Contrasten gjør en fortræfflig Virkning; og smile
 Maatte vi her, da vi saae, endelig komne fra Bro,
 Selsomt Optog: vi troede, det var til Graven en Liigfærd,
 Men Skildpadden det kun var, som skal bringes til Kiel.
 Baaret i Procession af fire Bønder, i Flipper
 Holdt de paa Dugen, hvori Dyret, det langsomme, laae.
 Tænke jeg maatte: Hvor sært, at her, hvor lynsnare Ganger
 Snart i sin Skønhed du seer, først du en Skildpadde seer.
 Der er Augustenborg, det venlige Slot paa sin Græsvang,
 Hvor der af Harer er fuldt, tamme fast løbe de jo;
 Hvor Fasanerne flagre; hvor Gangeren render i Marken,
 Som Dschegetai saa frit hist i Arabiens Drk;
 Hvor den sølvblaa Vig af Havet strækker sig yndigt
 Langs ad grønnende Kyst. — Alt i den aabnede Dør
 Møde Damerne Prindsen. Jeg seer min hulde Fyrstinde,
 Venligt hun hilser sin Skiald. Snart er jeg ogsaa bekiendt
 Med Augustenborgs yndige Moder. Dets Fader i Slesvig
 Hædrer et Bæddeløb med sin Nærværelse nu.
 Snart han tilbagekommer. Der er han: Hertug i Blikket,
 Forekommende dog, blid mod sin velkomne Giest.
 Trende Fester beredes: en fyrstelig Datters og Moders
 Og et fyrsteligt Barns? Stem da nu Harpen, o Skiald!

Caroline Amalias Fødselsdag.

„Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Lød første Gang fra spæde Bryst;
 Hvor Himlen gav mig at fornemme
 De første Glimt af Livets Lyst;
 Der, hvor jeg lærte Moder stamme,
 Og første Fied ved hendes Haand:
 Der tændtes Gnisten til den Flamme,
 Som brænder for mit Fødeland.“

Saa sang en Skiald. Og — o, Fyrstinde!
 Dit Hierte giver Skialden Ret.
 Vel er det søde Barndomsminde
 Saa stærkt, at ei man glemmer det;
 Dog trænger dyrebare Billed
 Til huldt at friskes op igien,
 Naar Tid det har i Skyggen stillet,
 Og dækt med Støv Grindringen.

„Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med kornrigt Land;
 Et Marmorslot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.“
 Men — naar et Canaan er Stedet,
 Hvor Barndoms søde Tid henrandt,
 Sig føler Hiertet dobbelt glædet,
 Hvor det sin første Glæde fandt.

Dig sendte Himlen til at være
 En Blomst i Norden, Danmarks Pryd,
 Mandens Beundring, Kønnet's Ære
 Ved Aand, Huldjalighed og Dyd.

Det danske Folk dig som Fyrstinde
 Seer med din kongelige Ben;
 Men Als dig hilser som Hyrdinde,
 Naar du besøger det igien.

Da kiender du hvert Træ i Skoven,
 Hvor du som Barn har leget Skul;
 Da stiger Maanen dig af Boven
 Som Nattens underlige Siul.
 Naar du en Hare seer i Græsset,
 Dig tykkes, det var den, du saae
 Som lille Roer; og hist paa Næsset
 Dig Bølgerne bekiendte slaae.

Du kiender Stenene paa Stranden,
 Du kiender Hækken med sin Tiørn;
 Du kiender Konen, kiender Manden,
 Du leget har med dem som Børn.
 Din elskte Moder seer dig atter,
 End selv saa frisk, saa fuld af Liv;
 Hun glædes ved sin hulde Datter,
 Ved hendes søde Tidsfordriv.

I ædle Broders Børneflynge
 Du føler dig et Barn paa ny;
 Saa lad da Dagen dig forynge,
 Og fjerne hver en Tordensky!
 At du som Barn her først har leget,
 Gi glemmer Als, du Lilievand!
 Som Aphrodite du er steget
 Af Havets Skum paa denne Strand.

Dg derfor Den hoit sig glæder,
 Især i Dag til dobbelt Fæst,
 Da du besøger gamle Steder,
 Dg er din elskte Broders Gæst.
 Dg aldrig — aldrig vil du glemme
 I Glandsen af din største Lyst
 Den „Plet af Jord, hvor Livets Stemme
 Lod første Gang fra spæde Bryst“.

Louise Augustas Fødselsdag.

For femti Aar jeg dig, Fyrstinde! saae
 Tidt med din kongelige Broder gaae;
 Paa letten Fod du hen i Haugen svæved,
 Dg i de blonde Loffer Binden bæved.
 Da forekom du mig saa skøn at see,
 Som Freias Rose sprungen ud i Snee.

Da jeg blev ældre, saae jeg ofte dig,
 Hvor Arelstad om Vintren fryder sig,
 I Musers Hal; og det mig forekom,
 Som om du i Thalias Helligdom
 Thalia var, den muntre Musa selv,
 Der qvæger Sindet med sin Digterelv,
 Dg som bortgienner Smertens bittre Piil
 Med sin Guldsalighed og sine Smil.

Nu mange, mange Manddomsaar der gif,
 For atter jeg at see dig, Gulde! gif.
 Med Rosenkind, med Dine lyseblaae
 Dog i din egen Datter jeg dig saae.

Hun mødte mig paa Friggas Blomstersti,
 Og blev en Musa for min Poesie.

Og her, hidseilet over salten Sø,
 Jeg seer dig — Moder for en deilig D
 Og for en ædel, talrig Fyrstestægt.
 Gud skienke dig og den sin Varetægt,
 Saa at din Høst og dine Vinteraar
 Maae svare til din Sommer og din Vaar!

Den lille Prinds.

Hans Fødselsdag vi helligholdt
 Imellem hine begge.
 Augustenborg af den er stolt,
 Han er det's Kæledægge.
 Med Søstre, Broer
 Han faer og Moer
 Kun stræber at behage.
 Ledsage
 Vil Gud, til Fryd for Nord,
 Ham alle Livets Dage.

Bed Bordet ikke med han sad;
 Men Døren blev oplukket,
 Da Skaalen af den glade Nad
 Blev i Champagner druffet.
 Med barnligt Bli
 Da ind han gif
 Med Læreren i Salen.

Vocalen —

Et lille Glas — han fik;
Og Faderen holdt Talen.

Men Talen i et Favnetag
Bestod, med Ild i Diet.
Han takked paa sin Fødselsdag
Den hele Kreds fornøiet.
En fremmed Mand
Bed Bordets Mand
Sad med de andre Gæster.
Nu fæster
Sig Diet paa den Mand.
Er det en Hexemester?

Forældre jende til ham hen
Tafnemlighedens Blikke,
Som til en provet, trofast Ven.
Hans Skaal de tause drikke.
Hvo er den Mand?
Saa vid, at han
Vel Hjertet kan bevæge,
Og præge
Deri sit Billed kan;
Thi det er Barnets Læge.

Han reddet har den Lilles Liv,
Nu trives Knoppen atter.
Gud signe Fyrsten og hans Biv
Med hver en Søn og Datter!
Prindsesfelil!
Hvor du er snild;

Nu dandse for din Broder,
 Formoder
 Jeg vist, at strax du vil,
 For Fader, Bedstemoder.

Tilhørerinderne.

Digteren synger for Mand og for Qvinder,
 Ofte Tilhøreres Hjerter han vandt;
 Men intet Under, om stundom han fandt
 Antallet størst iblandt Tilhørerinder.
 Manden tilbringer sit Liv med at handle,
 Qvinden sig styrker ved Mandens Bedrift;
 Derfor hun ynder det digtede Skrift,
 Hvor sig Bedrifter i Tale forvandle.

Qvinden har Mand, som en Mand, men tillige
 Siæl som en Engel, naar ret hun er Liv.
 Derfor et høiere, skønnere Liv
 Higer hun efter, og Taagen maa vige.
 Ofte jo var hun sin Tids Lærerinde;
 Ynde ved hende selv Tænkeren fik.
 Socrates til en Aspasia gif,
 Ridder og Sanger fik Lon af en Qvinde.

Gierne jeg læste mit Digt for Beninder;
 Ingen af alle dog glædte mig meer,
 End disse to, som i Aften jeg seer.
 Ikke, fordi det er høie Fyrstinder;
 Blikket i Diet og Smilet paa Mund
 Vidner om Hjerter, der fatte det Skønne.

Intet kan Sangeren ædlere lønne,
Laurbær er Intet mod saadan en Stund.

Sangeren.

Hvilket Dyr er saa skönt og saa ras, som en Hest?
Der er de, som vil sige,
At i Skønhedens Form den sig viser som bedst,
Ja selv Menneskets Lige.
Men deri dog nok gaar man for vidt; og for sand —
Skøndt ei Rytter, kun Sanger —
Vist jeg troer: man maa sætte den ridende Mand
Over bærende Ganger.

Men en Hest er et Dyr, der er deiligt og snelt,
Og saa modigt som Manden;
Og som Manden det sikkert i Krigen var Helt,
Hvis det havde Forstanden.
Men Forstand har det nok for en Hest; hvis en Kat
Har lidt meer i vor Hytte,
Vil ei Hesten, med Sadel og Bidsel besat,
Med den Snedige bytte.

Ei foragte vi vil dig, du ærlige Hund!
Mere nær om din Herre!
Du forlader ham ei i den farlige Stund,
Om end Faren var værre;
Mere venlig du er, du kan logrende gaae,
Du er mere fortrolig,
Ja, paa Bagbeen du selv kan som Skildvagten staae,
Du er Træl i hans Bolig.

Men en Kat er for falsk, og for ydmyg en Hund,
 Som i Lænker de lægge;
 Er ei Gangrens Natur af en ædlere Grund?
 Den har Noget af begge.
 Som en Kat er den let, og den Følelsen har,
 Som en Hund, i sit Die;
 Og den lyster sin Herre, men ikke den lær
 Sig til Ydmyghed bøie.

Dog har Trældom og Slid tidt fordærvet din Slægt,
 Og nedbøiet din Rakke,
 Naar til Staden du drog den nedtyngende Vægt,
 Og fra Marken de Stafke;
 Naar du stod i den lumre, den indfnebne Stald
 Med din trællende Broder,
 Og fik Band af en Sump, som befordred dit Fald,
 Og fordærvede Foder.

Hvor misundte du da — i Arabiens Drif —
 Dine springende Brødre,
 Som gav vrinskende Ganger til skiæggede Tyrk
 Af de deiligste Mødre!
 Hvor misundte du hæsset den Hingst, der løb bort,
 Som bevingede Tanke,
 Med den glindsende Hud, og saa skien som en Hiort,
 Og med flagrende Manke!

Men giv Tid, og forædlet vi atter dig jee
 Fra den sydlige Himmel,
 Som Kastanien bruun, eller hvid som en Snee,
 Eller sølverne Skimmel.

De skal blande der' Blod med det Blod, som blev foldt,
Med et Blod af de Bedste;

Dg vort Danmark skal atter da rose sig stolt
Af de herligste Heste.

Lad dem fiøre med Taager, og age med Damp,
Dg lad Snekker dem bære!

Men en Bonde paa Marken, en Rytter i Kæmp
Kan ei Hesten undvære.

Dg vi prise den Fyrste, med ridderligt Mod,
Dg med Sands for det Skionne,

Som forædlede Gangerens herlige Blod.
Tidens Tak vil ham lønne.

Tobaksrogningen.

Jeg røger ikke selv Tobak,
Men lider, naar en Anden smøger;
Gi just, fordi jeg Dampen søger,
Jeg hader den i mit Gemak.
Men naar man sidder ved Tobak,
Samtalens Morſkab det forøger,
Man efter Gmnet aldrig søger,
Det blier en meer fortrolig Snak.

Dg man forlegen ikke blier,
Naar Judenting man har at ſige;
Man lader roligt Røgen ſtige
Af Ruglen paa ſit Tryllespiir.
Det Smøgeren en Mine gier,
Som om han kom fra Tanſens Rige;

Dg Kiedsommelheden selv maa vige,
 Blot for en Emule brændt Papir.

Da Lune, Skiemt og Bittighed
 Dg gode Tanker og Sententjer,
 Men alt det Andet ei man ændjer,
 Naar Stikken-gaaer fra Læben ned.
 For hvad man veed, og ikke veed —
 Gi over Maadeholdets Grændser —
 Med Mundens Smil man Hiertet lændjer
 I gravitetisk Uerbarhed.

Blandt Rigemænd er Smøgen brav;
 Men den langt meer har at betyde,
 Naar Tysker os Tobakken byde,
 Dg naar de selv os Piben gav.
 Da skielnes ikke Hoi og Lav,
 Saasnart som Skyerne frembryde,
 Da Skikkelserne sammenslyde,
 Dg Røgen vorder Røgens Grav.

Vel har man havt Eximpler paa
 At selv Tyranner lode smøge
 De Slaver — blot dem at forsøge —
 Som levende de vilde slaae;
 Selv Uly Pascha jo man saa
 Med Piben i sin Mund at røge,
 Dg rolig med de Stakler spøge,
 Som just han lod til Korset slaae.

Dg Fredrik Vilhelm hist ved Spree
 (Skiondt kristelig og ærlig Tyske,

Der efter Blod ei monne tørste,
 Ja selv ei efter Viin og Thee,
 Men helst drak (S) tidt lod sig see
 I Tabagien, for at børste
 Med egen Haand, den gode Fyrste,
 Et Medlem; selv saa stærk som Tre.

For en saa farlig Tabagie
 Betakke vi os mange Gange.
 Hvor Berten Smøgeren gjør hange,
 Der er slet ingen Harmonie.
 Men her, hvor huldt i Sympathie
 Vor Hertug udi Danavange
 Gjør alle Hierterne til Fange,
 Her faaer Tobakken først Magie.

Billedhuggeren.

„En Billedhugger paa Den boer,
 Som, Digter! maaskee du ønsker at kiende?
 I egne Tanker er Manden stor.
 Sligt turde letteligt Flere hænde;
 Thi Kunstneren, ved Forfængligheds Elv,
 Troer altid om sine Gaver det Bedste,
 Og elsker — som en Christen — sig selv
 Saa høit, i det mindste, som sin Næste.“

„Jeg gierne vil Billedhuggeren see,
 Og see de Bærker, som ei du roser;
 Og raaber du end over Kunstneren Bee,
 Jeg bryder mig lidt om dine Skoser.

Jorsængelighed — det er en Dunst,
 Som baade bedøver Hedning og Christen;
 Dertil behøves der ingen Kunst,
 Den dyrkes daglig af Prosaisten."

Da Vennen og jeg saaledes nu
 Dærvt havde Sandheden sagt hinanden,
 Men med en spøgende, lystig Hu,
 Saa Ingen af os blev stødt for Panden;
 Gik vi til Billedhuggerens Dør,
 At være hans Værkers strenge Dommer.
 Der i Boutiken jolgte man Smør;
 Jeg tænkte: Mon du til Canova kommer?

Hos Cardinalen, man veed jo nok,
 Han viste Geniets første Prøve,
 Begyndte Kunstnerbanen som Kof
 Med en i Smøret udskaaet Løve.
 Og deraf kom den bløde Maneer,
 Hvormed saa yndigt han fryder Blikket;
 Som Thorvaldsen vel i hans Værker seer,
 Men finder stundom dog alt for sliffet.

Ind traadte jeg til den Olding graa,
 Som hilste venligt. I Stuen stillet,
 Ved Døren strax i den snevre Braa,
 Jeg saae et underligt Afgudsbilled.
 Som Laaget til en Mumie fast
 Det monne stirre, med seljom Larve;
 Et Træ, der havde mistet sin Bast,
 Udskaaet, og malet med broget Farve.

Her, tænkte jeg, Philojophen kan
 De første Forsøg i Kunsten studere,
 Som Tubal Kain, den stærke Mand,
 I Kobberet Verden monne levere.
 Afguden i Mexiko tænkte jeg paa,
 Paa Baal og Moloch iblandt Carthager.
 Tilslidst jeg Utgarde=Lofe saae.
 For Antiquaren heel fieldne Sager!

Jeg til den Gamle mig vendte med Agt,
 Og sagde: „Det har De reddet i Tide.
 Belzoni har det fra Nilen bragt
 Formodentlig af en Pyramide?
 Der har det staaet to tusind Aar,
 Og det var sandelig alt for længe.
 Vel, at nu Verden det skue faaer!
 Det sælge De kan for mange Penge.“

„Nei,“ svared Gubben, „see kun engang!“
 (Og strøg sig med Haanden Sølvhaaret)
 „Det Jomfruen er af Orleans;
 Jeg har af Træet selv hende skaaret.“ —
 „Ha!“ raabte jeg, „nu kan først jeg forstaae,
 Hvorledes hun bedøvede Sværdet:
 Man aldrig saasnart hendes Afsyn saae,
 Før strax man maatte flygte forfærdet.“

Det rører mig altid, naar en Mand,
 Der endnu er dristig i den Gamle,
 Men med en stiv og uøvet Haand,
 Jeg seer i Kunstens Tusmørke samle.

Hvor mangt et Genie er det ei håndt?
 Det tabtes, Verden det ei har eiet,
 Imens det trivielle Talent
 Blier hyggeligt velopdraget og pleiet.

Fædreland og Fodeland.
 I Slesvig.

Det er just ei det Samme,
 Forverles ofte jo;
 Som Beddet til en Flamme
 Forholde sig de To.
 Det Første som en Stamme
 I Skoven længst mon groe;
 Og det blier Quens Amme
 Ved Arnens hellige Bo.

Ja, fødtes du, hvor Fædre
 Længst levet har for dig —
 Saa meget desto bedre!
 Da est du lykkelig.
 Din Hytte da du finder
 Ved Oldtids stærke Muur,
 Og Præget ei forsvinder,
 Som skienktes din Natur.

Det Sprog, som Fædre taled,
 Da taler ogsaa du;
 Den Fryd, som dem hujvaled,
 Hujvaler atter nu.

Du ikke sammenligner —
Med Uret eller Ret;
Og Himlen du velsigner,
Som skienkte dig din Blet.

Er Slægten i det Fierne,
I Syd, og du i Nord,
Da funkler som en Stjerne,
Men bag et Sørgeslor,
Det Liv, som Fædre blandte,
Som dristigt de forlod;
Og som en fremmed Plante
Du staaer ved Tidens Flod.

Dog — jeg det ikke negter —
Omplantning tidt-er skion.
Og kom fra Østens Slægter
Gi Nordens tappre Søn?
Dog, det var Folk i Hobe,
De store Eværme gif,
Gi blandte sig en Draabe
Da med en fremmed Drif.

Men fremmed Plante trives
Jo godt i Nordens Grund,
Og Sommeren oplives
Bed hulde Fødselsstund.
Gi nær saa smukke Miner
Nu gjorde Østens Eng,
Hvis skionne Georginer
Gi her fandt Brudeseng.

De Frugter, som vi søge,
 De Blomster, som vi see —
 Ei Nordens Geg og Bøge
 Har baaret dem i Snee.
 Saa er en saadan Blanding
 Vel ogsaa god i Nord;
 Og fremmede Bemanding
 Frembringer Mandeflor.

Mit Fædreland! du stander
 Mit Fødeland saa nær,
 Hvor Sprogene sig blander,
 Hvor Eiden Bølgen bær.
 I Angelsaxer gode!
 Her er mit Fædreland.
 Nu staaer jeg, hvor de boede
 Ved Eliens nære Strand.

Hav Tak, du milde Greve,
 Som bød mig med til Giest!
 O, her er skönt at leve,
 Her feires Herthas Fest.
 Det hulde Sandberg smiler
 Svult i sin Bøgelyst,
 Mens Baaden let heniler
 Mod, Reventlow! din Kyst.

Men Alting jeg forgiætter
 Her under Skovens Green,
 Hvor Freia Krandsen fletter
 Omkring sit Gravensteen.

Her Sicelland selv jeg glemmer
Med store Bøgeskov,
Hvor tusind Fuglestemmer
Høit qviddre Baarens Lov.

Man Gravensteen maa skue,
Vil man see Freias Lund.
Dets Væle — Nordens Druer —
Tidt qvæget har min Mund;
Nu qvæger Synet Diet.
O, søde Tidsfordriv!
Her kunde jeg fornøiet
Tilbringe Sommer-Liv.

Sonderborg-Slot.

Det er et selsomt gammelt Huus;
Ei sunket end i Støv og Gruus,
Dertil er det ei gammelt nok.
Der er af Bærelser en Skov.

En Række Haller langt man seer,
Men af Tapeter intet meer;
Den blotte Muur er sort og graa,
Og Bælker under Loftet gaar.

Og Alt forladt og øde staaer.
Sit Glemmested dog Kornet faaer;
Og stundom blev den dybe Ro
Afbrudt i gamle Fyrstebo.

Da blev en saadan nogen Sal
 Udpyntet til et Borgerbal;
 Da stimled Mængden til det Huus,
 Hvor ellers knap var Rotter, Muus.

Comodier paa denne Borg
 Af Syndere for Sønderborg
 Blev stundom da i Salen spilt,
 Og Byens hede Længsel stilt.

Da var den Trappe, som forladt
 Nu ode staaer, med Lys besat;
 Den dybe Ro et Dieblif
 Beg for en stoiende Musik.

Og Sværmen loc; da lod der Klap.
 Men Aftnen, Natten endtes knap —
 Og giennem brustne Rude sval
 Foer Morgendug i oden Sal.

Men dog fortienet dit Capel,
 Forladte Slot! at agtes vel.
 Jeg gamle Billed, Rustning seer
 Af dem, som længst er ikke meer.

Jeg træder i de Dødes Braa,
 Hvor sorte Floiels Kister staae.
 Hid stimled ofte du med Sorg
 Og Sørgefang, Augustenborg!

Her hviler dine Fyrsters Stov.
 Hvi tog jeg ikke med et Løv,
 En venlig Blomst af Haugen med,
 At smykke dette Hvilested?

Du, gode Hertug! slumrer der,
Som havde Danerskiolden fæd,
Som skaffed ham sit Levebrød.
Han sørged, Edle! ved din Død.

Og her jeg signer dig i Løn.
Du lever atter i din Søn.
Ei ganske har jeg dig forliist,
Din Arving har mig Ære viliist.

Men nu igien af Kirken ud
Fra rustne Hielm og Faneklud!
I Hallen atter op vi gaae
Og for det brustne Vindue staae.

Men siig mig dog, min fædte Ven!
Er ellers Intet giemt igien,
Er ingen fielden Levning her,
For Digteren og Sangen fæd?

Slet ingen, ei engang den Plet
Af Blod, som — om jeg mindes ret —
Paa denne Muur i Kalken hvid
Blev seet i længstforvundne Tid.

Man meente, den gif aldrig ud.
Her den ulykkelige Brud,
En Fyrstedatter, sig har dræbt,
Sig hendes Blod til Muren flæbt.

Hun elsked inderligt en Mand,
En Ungling, ei af Fyrstestand;
Fordi han loved slig en Mø,
Den stakkels Ridder skulde døe.

Men Vennen, som bedrøvet med
 Ham fulgte til sit Kettersted,
 Som ogsaa var Fyrstindens Ven,
 Dem trosted, for han gif derhen;

Dg jagde: „Naaden kommer nok!
 Han bløder ei paa Boddelsblof.
 Han ængstes skal med Dødens Frygt,
 Ei døe. Derpaa jeg stoler trygt.

Stat udi Vinduet du her!
 Dg naar paa Galgebakken der
 Jeg Visshed om hans Skiebne har,
 Strax vorder den dig aabenbar.

Her tog jeg tvende Duge, see!
 Den ene sort, een hvid som Snee;
 I Fald fra Verden han maa bort,
 Da vister hist jeg med en sort.

Skal han forlade Livets Baar,
 Da med sin sorte Vinge slaaer
 Dig varslende den fæle Ravn,
 Dg vinker dig i Dødens Favn.

Men lever han, blier du hans Viv,
 Da falder dig til dobbelt Liv,
 Til dobbelt Lyst i Baarens Dag
 Det hvide Duevinge-Slag.”

Nu Toget ud til Høien gif.
 Paa Ketterstedet Naade gif
 Af Fyrsten den fortabte Svend,
 Just som det havde spaaet hans Ven.

Men Bennen i sin Glæde tog
Den sorte Dug, med den han slog;
Han mærked ei det Dieblif
Feiltagelsen, som han begif.

Fyrstinden stod i Vindvet her;
Knap saae hun Ravnens sorte Fier,
Saa drog hun blanke Daggert ud,
Og vied sig til Dødens Brud.

Da sprøited Blodets Straale varm
Af hendes unge, skionne Barm.
Det blev den Rose, som udsprang;
Brudvijen blev en Sørgefang. —

Dit Sagn var rørende, min Ven!
Men bringer mig nu hurtigt hen
Til Taarnet, hvor i dette Slot
Sad den ulykkelige Drot!

Hvor Christiern sad i atten Aar?
Det Taarn ei meer ved Borgen staaer.
Men dette her paa denne Kant —
Det ligner hiint nedfaldne grandt.

I slikt et Taarn han altsaa sad
De lange Dages Leverad,
Indspærret i et usfelt Hul.
Tre Rigers Drot — og nu et Nul!

Bed runde Bord af Steen han stod
Med Lænken om sin Konge-Fod;
Det lille Bord han gif omkring,
Hans Finger graved dybt en Ring —

En Ring i Steen af dagligt Slid.
 Saa svandt den Armes Levetid!
 Indspærret med en Dverg han saae
 Fra Fængselskullet Søen blaa.

Beflage, Christiern! kan jeg dig,
 Din bittre Skiebne smelter mig;
 Men giøre dig til Helgen — nei! —
 Fordi du leed, det kan jeg ei.

Paa Rosenborg jeg Sværdet saae,
 Hvormed du bød din Bøddel slaae.
 Det skreg om Hevn i blodigt Nord.
 Desværre — den blev alt for stor!

Saa haardt et Fængsel — tifold Død
 For den, som trende Riger bød. —
 Kom, bring mig ud fra skumle Muur,
 At aande frit i Guds Natur!

Bidere!

Hvilken Dvergang fra det skumle, det hæslige Fængsel,
 Fra Gravhælvningens Mulm — hid til et hyggeligt Huus,
 Hvor i Familiefreds hos Manthey muntre vi sidde
 Rundt om det gæstfrie Bord; siden i rolige Dvæld
 Ved et mindre, min Holf! ved lidt Kort, til uskyldige Morfskab.
 Lavt er kun Spillet, og dog spilles med Liv og med Siæl.
 Saadan i Sønderborg og i Nordborg. Venlige Riegels!
 Nydeligt er dit Hiem. Skade, det regnede just,
 Saa vi dit Anlæg ei ret kunde see; dog fandt vi det smagfuldt
 Af det Lidet, vi saae. — Nu maa jeg længer afsted.

Afsked tager jeg rørt med min Hertug. Vndige Hustru!
 Giestfrie sige de: Skiald! kom og besøg os igien
 Snart. — Ja, sandelig snart! thi eders Guldsalighed bandt mit
 Hierte; min Lyst er stor, Den at gieste paa ny.
 Børnene sige mig ogsaa Farvel, og række mig Hænder.
 Vndige Planter! Jeg seer større dem, naar jeg dem seer.
 Ikke min Prinds og Fyrstinde Farvel jeg siger, jeg seer dem
 Snart jo paa Sorgenfri; men du modtager min Tak,
 Christian! og siger mig Hædersord: „Jeg kiendte din Aand før;
 Reisen mig, Digter! har lært ret nu at kiende din Siæl.“
 Skion er Taknemmelighed, en salig Følelse bringer
 Den i Menneskets Barm. Ei jeg begriber, hvordan
 Utaknemlige leve. De leve som Planter i Orken,
 Uden den qvægende Dug hist fra det himmelske Blaa.
 Ahlmann, du muntre Præst, som vexled Tanterne med mig,
 Blidhengiven! hav Tak. Ogsaa tilbragtes hos dig
 Herlige Timer; og hist hos den fortræflige Teten's,
 Dens Biskop. Plutarch's Tolk alt jeg kiendte som Dreng.
 Gierne havde jeg nøiere her nu giort hans Bekiendtskab,
 Bente taalmodigt jeg maa dog til det næste Besøg.
 Holtens forlade mig ei før tilsidst; vi seile tilsammen.
 Nu jeg ved Boiden i Thyen siger dem alle Farvel,
 Ruller til Nyborg ene. Vort Skib gaaer flux over Bæltet.
 Vognen i Sorø-By holder alt, Hauch! ved din Dør.

Til Carsten Hauch.

Du ædle Dm, som med et stærket Been
 Dog ei har Kræften tabt i dine Binger!
 Som Noah's Due, mangen Oliegreen
 Du bragte hjem, og mange fleer du bringer,

Fra Tidens Svndflod. Op til Klippens Steen
 Med Kiæthed du dig over Bølgen svinger,
 Og Fremtidsknopper, som af Vandet rage,
 Dit skarpe Blik med Vethed kan opdage.

Du ædle Siæl, som, fødte til Pragt og Glands,
 Hovmod, Forsængelighed ei kunde taale;
 Hvem Musjerne begaved med en Sands,
 Der lærte dig den sande Storhed maale!
 For Guldets foretrak du Laurens Krands.
 Du onskede ei at glimre, men at straale
 Ved eget Lys; hvis ei — from og beskedent
 Dog hylde Skionheden og Kiærligheden.

Du ædle Ven, som var min Lærling først
 I Ungdoms Baar — min fiæreste, min bedste!
 Ved mangen Kilde sluffed du din Tørst,
 Min yndte du, og monne tidt den gieste.
 Du skienkte mig en Vøn — o, den er størst
 For den, som rider Phœbi Vingeheste:
 Du fulgte med mig over Skovens Grene
 Til Alteret. Jeg stod ei meer alene.

Og mangen Videnskab du dyrkede flog,
 Imens i fremmed Land du monne drage;
 Men da du vendte til din fiære Krog,
 Til Kunsten ogsaa vendte du tilbage.
 Dig var ei nok, med Flid at læse Bog;
 Selv maatte Harpen du af Egen tage.
 Du slog den — herligt mangen Tone flinger,
 Skiondt Klangens vidner om uøvet Finger.

Da daded dig Tilbederen af Klang,
 Som selv var øvet længst i fine Triller,
 Som mærked ikke Kraften i din Sang,
 Og kun ved Harpen saae en Harpespiller.
 Men Manden, som til Uttring føler Trang,
 Til Taushed ei et fiærlent Dre driller.
 Du sang i Haglen, monne Blæsten glemme,
 Ja, selv i Sluden flaredes din Stemme.

Saa agt ei Diebliffets Larm og Bold!
 Den danske Digterfreds du har forøget.
 Og hvis nu Marsyas vil flaae Apol,
 Da blier det sikkerligt blot ved Forjøget.
 Din Siæl er varm; den ængstes ikke kold
 Af Spøgelsjer, som paa Parnasset spøged.
 Du i din Hytte mange Rister satte;
 Saa luk dem op, og skienk os dine Skatte!

Du fiender Mennesket, du fiender Hjertet,
 Dets Kundskab var din bedste Tidsfordriv;
 Dit eget Liv dig glædet har og smertet,
 Og Stof til Digte skienkte dig dit Liv.
 Med mangen ædel Ret du os beverted;
 Gjør det fremdeles! Dine Børn, din Viv
 Velsigne Gud, dig selv han huldt beskytte!
 Saa har et Paradiis du i din Hytte.

I Sors Kirke.

1.

Bed Holbergs Grav.

Hvor ligger Holberg? Første Gang jeg Kirken her betræder,
Jeg aldrig saae hans Mausolee. Hvor er han, Danmarks
Hæder?

Han lidt sig kun i Livet brød om Pragt; men jeg kan tænke,
Thalia! du har smykt hans Grav, som en bedrøvet Enke.

Nei, ikke du! thi, Musa skiondt, est du en fattig Pige;
Lidt Laurbær har du, det er Alt; du est ei af de Rige.
Og Melpomene heller ei med Guldet overlæsser;
Hun planter paa sin Digters Hoi kun venlige Cypresser.

Men, det er sandt, du var Baron — ei Fader, Egtemage;
Den Skierv, du sammenspared dig i alle Livets Dage,
Den skienkte du dit Fædreland, og man i Kirken satte
Til Tak et Minde for den Mand, som bortgav sine Skatte.

Net saa! der staaer en Sarcophag hvid bag det sorte Gitter.
Men intet Digterattribut, selv ei en brusten Cither!
Der staaer: „Baronen hviler der“ — men hvor er Digter-
fronen?

Jeg græder ved dit Sprinkelværk, og glemmer reent Baronen.

O, elskte Holberg! hviler her dit Stov, min Fader fiære?
Du Barnets, Mandens, Gubbens Lyst, vort Danmarks Moliere!
Jeg læste dine Skuespil — jeg nød den søde Gave
Som lille Pøg paa Bierget alt, fast før jeg kunde stave.

Jeg læste dig som Ungling, Mand, og jeg dig oversatte;
Jeg ærgred mig, naar flauue Tid ei meer dig kunde fatte;

Naar man det Bæne foretrak, det Spasende, det Fine,
Der, som en Krøbling fløielsflædt, gav sig en fornem Mine.

Uvisnelig dog er din Krands, ophængt i Digterlunden,
Du, som den gode sunde Sands med Lunet har forbunden!
Ja, selv din Overgivenhed gav Glimt som Diamanter,
Til Glæde for hver frisk Natur, til Affky for Bedanter.

Tak, Holberg! for den lille Sum, som Skialden hente maatte,
Den Medgift, som hun fik fra dig, min stakkels salig Lotte!
Hun elskte dig. — Den bar ei Frugt — derfor du Intet funde.
Nu hilser den forklarte Siæl dig hist i hine Runde.

2.

Bed Absalons Grav.

Sex hundred og tredive Aar vi troede,
At end vi eied Absalons Ho'de,
Sat i et Kammer i Fædrelandet;
Men -- Kongen opdaged, det var et andet.

Ei siette Frederik funde taale,
At Hovedet til saa stor en Straale,
At Dødninghovedet — som nu tier —
Man viste blandt Snurrepiberier.

Den gamle Grav man igien oplufte.
Men Axel ikke det Hoved brugte;
Sit eget vor han aldrig berøvet
I Livet — ei heller her i Støvet.

Her ligger han med sit Hoved begravet;
 Men Huen smuldet, og trøstet Staven.
 Dog trøstet er ikke derfor Bedriften;
 Den blomstrer frodigt i Sagastriften.

At skienke Saga den fældne Gammen,
 Der maatte træffe saameget sammen.
 Først var det klogt, at han lod i Tide
 Sig Etling føde til en Skialm Hvide.

Saa var det godt, at Natur Forstanden
 Og fældne Gaver gav Adelsmanden.
 Saa var det herligt for Danmarks Haver,
 At ret han dyrked de fældne Gaver;

At disse Gaver han ei misbrugte,
 Saa Egenfærlighed alle slugte.
 Som Kongens Raad og hans Ben tillige
 Han voved dristig sin Mening sige.

Og han og Kongen tilfammen fore;
 Og derfor Baldemar blev den Store.
 Ei længer Benderne Danmark skrækket,
 Da Afgudsbilledet hist var knækket.

Hvor Svantevit stod med Horn og Bue,
 Der kunde man nu Crucifixet skue.
 Afguden ei meer efter Blod mon tørste.
 De Danskes Konge blev „Benders“ Fyrste.

Men som hos Græker Pallas Athene
 Var ei Gudinde for Kampen ene,
 Men ligesaa viis, som usorfærdet,
 I Bogen kyndig, som stærk med Sværdet;

Saa var vor Arel en Bisp, der funde
Gaae i sin Videnskab vel til Bunde.
Og den, som selv er stor i Bedrifter,
Maa elske Sagen og gamle Skrifter.

Han Saxo lod sin Krønike skrive,
Han monne dertil ham Stoffet give.
Gi Saxo havde den Bog os foræret,
Hvis ikke Absalon havde været.

Og ligesrem var den gode Herre.
For Dannemanden var Intet værre,
Det folte dybt han i al sin Hæder,
End daarlig Hovmod og stolte Sæder.

Engang — det monne sig ofte hændes —
Stod han i Skoven og hugged Brænde;
Da, ham at søge fra fremmede Stater,
Kom fornemme, pyntede Legater.

Men lidt han brød sig kun om det Belske. —
En Arelhuser maa Arel elske;
Han bygte Borgen, hvor Skibene seile,
Hvor før kun skuled den fæle Steile.

Vor Thorvald! naar du engang hjemkommer —
Til Host, til Vinter, til Vaar, til Sommer —
Udhugge du Arel burde med Rette,
Høit over Vesterport ham sætte.

3.

Ved Christopher den Andens Grav.
 Den største Pantsætter, Norden har kiendt,
 I denne Grav sin Bane fik endt.
 Han leed bestandig af Pengesorg
 Til de uheldigste Krige;
 Til sidst kun Nyborg og Skanderborg
 Han eied af Danemarks Rige.
 Da satte han her sit Legem i Pant,
 For Skiebneens Harm at forsone.
 Han fulgte sin salig Kone;
 Og det var første Gang, Alle vandt —
 Thi Baldemar arved hans Krone.

4.

Baldemar Atterdags Grav.

Jeg vender mig fra Graven med Malmkongen paa;
 Det lader, som forheret han med sin Dronning laae,
 Forvandlet ved et Slag
 Af Jeens Tryllescepter, til den yderste Dag.

Fred være med hans Aske! han var ei ond, men svag.
 I sørgelige Mørke det vorder atter Dag.
 Et Alter stander hist
 Af sorte glatte Stene, men herligt forvist.

Er det en gammel Blodsteen fra Asernes Tid?
 Nei, den er sorten Marmor; ved Chorbæggen hvid
 Saa slet og ret den staaer,
 Og saadan har den staaet i mange hundred Aar.

Den salige Margreta den satte for sin Faer,
Og bedre Ridder Kronen i Danmark ei bar.

Han var en Ridder bold;
Men han var ogsaa Konge, for Danmark et Skiold,

Et ægte Danavirke mod fiendtlige Storm,
Langt bedre vist, end Thyra og dit, du gamle Gorm!

Thi Birket havde Liv,
Og det forbandt Bedrifter med Ridder=Tidsfordriv.

Jeg skriver ingen Saga, jeg er ei heller Præst;
Jeg er en Bisemager, jeg blier ved min Læst,

Bedømmer Baldemar
Ei her i Skriftestolen for Alt, hvad han var.

Man siger: han var listig. I Tidens Fare=Trist
Maa man imellem Ræve vel stundom bruge List.

Man siger: han var svag
For hulde, skønne Qvinder — dog var han Atterdag.

Han sendte Paven Brev med berygtede Svar,
Og „valde“ vist „amarum“ det kom fra Baldemar.

Men Paven var ei Christ;
For Paven ei han knælte, men vel for Korset hist.

Det Fromhed var, som drev ham over Land, over Hav,
Som Pilegrim han reiste til den hellige Grav.

Der sluffed han sin Tørst
I Kedron, og der blev han en ægte Ridder først.

Og som en ægte Ridder med Hielm og Stang og Sværd
Han søgte fiælen Elskov til Løn for tapper Færd.

Paa Rygens nære Strand
Der traf han Loveliden, den hulde Lilievand.

Naar ei han sad i Raadet, i Krigen ikke stred,
 I Gurres grønne Skove paa Jagten tidt han red.
 Ham gjorde Hiorten varm;
 Saa hviled han saa kjærligt i Lovelidens Arm.

Men — tidt i Tordenveiret om Somren falder Snee.
 Den fæle Beenrad Døden da kom med sin Lee;
 Han Loveliden traf,
 Ei agted hendes Ungdom — og Rojen faldt af.

Dog smilte hun saa venligt endnu i Dødens Liin,
 Som om det havde været en Lielievand saa fin.
 Ei Røjens Purpur stod
 Vel meer paa hendes Kinder, thi koldt var hendes Blod,

Dg luft var hendes Raage for venligt Diefaft;
 Men hendes skønne Legem laae som et Alabaft,
 Den gyldne Lof saa stærk
 End stod i bløde Fletning, som hendes sidste Værk.

Dg hvor nu Kongen reiste, han Rijsen havde med,
 Dg i hans Sovesammer den stod, paa hvert et Sted.
 Den hulde døde Skat
 Han kysjed, før han slumred, og jagde den Godnat.

Men, af! en Morgen tidlig, da mærked han en Rugt —
 Han saae paa Loves Ansigt, og det bar Dødens Frugt;
 De skønne Træk forsvandt,
 Hun spulmede saa grønligt — ei meer han hende fandt.

Da tog af Rigets Hinger Dankonning sin Ring;
 Han raabte: „Her paa Jorden forandres alle Ting;
 Den evige Natur,
 Kun den staaer uforandret, saa frisk og saa puur.

Nu er ei Love mere paa Jord. Af Ligets Haand
Jeg drager Trostabsringen, formæler hendes Aand
Med min, hvor vist jeg veed,
Fra Himlen undertiden til mig hun svæver ned.

Ja, i det skønne Gurre, hvor under Bøgens Hang
Henrykte med hinanden vi sad saa mangen Gang,
Der svæver hendes Aand,
Og der jeg atter hende vil række Trostabshaand.

Jeg faster i en Mose nu denne gyldne Ring
Bed gamle Bautastene, mosgroede Kongething.
Der skal hun hver en Aar
Besøge mig, naar Skoven med friske Blomster staaer.

Da Kornet mig skalølge guldguult som hendes Lof;
Og hvergang Nattergalen bag Bøgens Bladeslof
Sødt synger til min Trøst,
Min elskte Loveliden! da hører jeg din Røst.

Da sidder jeg i Skyggen saa taktfuld i Sind.
Kjærminden er dit Die, men Rosen er din Kind.
I Vindens blide Spøg
Din Aand fra Skyen svæver, og gjør mig et Besøg."

Nu vendte sig fra Liget Dankongens Kjærlighed,
Og hendes arme Legem blev lagt i Graven ned;
Men hiſt — naar Solen svandt —
I Vaaren og i Høsten han atter hende fandt.

Man ſiger, at han spøger endnu i Nattens Vind;
At ei fra gamle Danmark han vende kan ſit Sind;
At end med Hest og Hund
Han over Skoven farer i stormfuld Midnatstund.

Han holder Jagt i Lusten, det er et prægtigt Syn,
Som hisjet, Palnatoke! du svæver over Fyen:

Uldgamle Nordens Helt

Og Middelaldrens Ridder, høit over store Bælt.

Der træffes de ei fielden: den Første klædt i Jern,
I rustne Ræmpeharnisk, i Skyen mere fiern;

Den Anden, Fiar i Hat,

I Silkeskrud og Pandser — i drabelige Nat.

Da lyder Luur og Krumhorn, og alle Hunde giøe,
Mens ned fra Tordenskyen hver skuer til sin D,

Og svinger blanke Sværd,

Og seer, om endnu Danmark er sine Fædre værd.

5.

Det store Crucifix.

„Noch steht in wunderbarem Glanze
Der heilige Geliebte hier.

Berührt von seinem Dornenkranze
Und seiner Treue weinen wir.

Novalis.

I en forsænglig Sommealder
Var Crucifixet mig imod;
Jeg raabte: Smagen, Modet falder,
Og Skionhed flyer for levret Blod.
Hvor herligt dog betvang Hellener
En skummel, fæl Melancholie!
Gi kiender slige Sørge-scener
Den nordiske Mythologie.

Dg Schiller jævned græske Guder,
 Goethe foragted Christnes Gud.
 Iisblomsten stod paa Hyttens Ruder,
 Dg Skialden lod — et Digterbud.
 De Billeder fra Barndomsdage,
 Som henrykt han i Kirken saae,
 I Taager traadte de tilbage.
 Han vilde kun i Solen staae.

Den jandselige Skønhed blændte
 Mit Digt med letfærdig Svig;
 Jeg Crucifiget Ryggen vendte,
 Som Ketterstedet med et Liig.
 Men Høsten kom, med den kom Sorgen,
 Dg Blomsten jvandt paa Skiebneens Bud —
 Da raabte jeg med Luther: Vorgen,
 Den faste Borg er ene Gud!

Jeg lærte Lidelsen at kiende,
 Dg da blev Jesus ret mig kjær,
 Jeg vilde ham ei Ryggen vende,
 Jeg sølte mig ham atter nær.
 I Smertens Timer han mig trøstede,
 Dg han fornøede min Daab,
 Da saligt han mig fyldte Brystet
 Med det guddommelige Haab.

Dg fiælen ei, og ei som Daare
 Jeg skiulte for mig selv — min Død.
 Dg jeg foragted ei min Taare;
 Kun den er stærk, som ret er blød.

Et Fiend er ikke Mandens Styrke,
 Den sande Kraft i Hiertet boer;
 Men den, som ei sin Gud kan dyrke,
 Den kan ei heller være stor.

Ei længer jeg for Graven gyste;
 Den tryktes mig en Helligdom.
 En Straale mig i Natten lyste,
 Som ei fra Solens Lue kom.
 Den varmed atter isnet Hierte,
 I Vengstelser den skienkte Trøst.
 Da følte jeg: en hellig Smerte
 Forvandler sig til hellig Lyst.

Og da jeg min Charlotte smile
 Saa saligt efter Døden saae,
 Skiondt truffet af de bittre Pile,
 Da kunde Korset jeg forstaae.
 Da jeg forstod den Tornekrone,
 Der har i Livet tabt sin Glans,
 Men hisset i en bedre Zone
 Udspringer til en Rosenkrans.

Men skiondt jeg rørt mig Korset nærmer
 Med barnlig og med smeltet Hu,
 Skal jeg dog aldrig worde Sværmer,
 Du blide Christ! saa lidt som du;
 Ei kaste Stenen paa min Broder.
 Naar han en himmelsk Fader troer,
 Da favner han vor fælles Moder
 Med Kiærlighed — den skionne Jord.

Dg Jorden aldrig jeg foragter
Med plump og daarligt Barbarie,
Fordi et Maal jeg eftertragter,
Som findes ei paa denne Sti.
Jeg vil ei hulde Billed dadle,
Fordi det lider af en Rist;
Men Lidelsen selv vil jeg adle
Til Heltemod og til Bedrift.

Næsbjholm.

I Tusind og den ene Nat
Om et Palads, som stod forladt
Og tomt, I ofte hørte;
Hvori den trætte Vandrer kom,
Og studsed der, og saae sig om,
Naar did ham Skiebnen førte.

Her trende Skjalde gif det saa;
Gi langt fra Sorø monne staae
En saadan Borg i Lunden.
Og Næsbjholm er Borgens Navn;
Paa Mennesker den lider Savn,
Bedriften er forsvunden.

Vi gif omkring og saae os om,
Da fandt vi Salen, Stuen tom,
Og Dvænen uden Brænde.
Men det behøv'des heller ei;
Thi det var hedt paa denne Bei,
Det maatte vi bekiende.

Vi Kieffen fandt, men uden Kof,
 Af øde Haller meer end nok,
 Og aaben Sommersvalen.
 Dog — Hauch og Wilster bragte Mad
 Og Glaster, Kruffe, Kruus og Fad.
 Der var dog Bord i Salen.

Der Giestens Skaal de Tvende drak,
 Med Born og Viv. Han raabte Taf,
 Og priste Druejasten.
 Og Solen gif i Purpur ned,
 Den var ei længer stolt og heed.
 Det blev en deilig Aften.

Og qvægt af kølig Rædsfædrif,
 I den forladte Hauge gif
 De trende Bennestialde.
 Da svulmed Tuens lille Bierg,
 For hver en Digter stod en Dverg —
 Hvad man ham nu vil kalde;

Hver med en liflig Blomst i Haand,
 Som Nøglen for en Digteraand.
 De Blomsterne frembøde,
 Og Wilster fik en lyseblaa,
 Men Adam sin saa broget jaae,
 Og, Hauch! du fik den røde.

Til Wilster taled Alfen blid:
 „Tilbagebring den ældste Tid,
 Den gamle Heltevrinimel!

De skønne Guder i Homer
Bed dig den danske Læser seer.
Blaa er den græske Himmel."

"Du digter nu om røden Guld
Guldmager=Sagnet," raabte huld
En Alf vor Hauch i Møde;
"At ret du Bierget aabne skal
Og finde kosteligt Metal,
Tag Nøglen her, den røde!"

"Og du", saa lod til Adam hen
Høit Raabet fra den lille Ben,
"Maa med vel have Noget,
Endskiondt du før alt meget fik;
Saa tag i dette Dieblif
Min Neglife saa broget.

Du digter Viser — det er smukt;
Du sjunger paa din Digtersflugt,
En broget Krands du fletter.
Saa haaber jeg, at ogsaa du
Det Eventyr, som hændtes nu,
Og ind i Krandsen sætter."

Jngemann.

Her boer Jngemann rolig idyllisk lige ved Søen,
Nær ved Skoven. Hans Biv rækker mig venlig en Blomst.
Ingen Børn vel mere jer her; men Muserne gav jer
Dobbelt Fryd: Poesie gisted sig med Maleri.

Roeskilde Domkirke.

Jeg atter træder
 Til disse hellige Steder,
 I skionne Kirke,
 Som monne fortryllende virke
 Paa Skialdens Hierne,
 Da i sin Ungdom han gierne
 Sig lod omfore,
 De gamle Sager at høre,
 De ældste Mærker
 At see, fra kraftige Bærker.

Du Hvælving høie!
 Hvor qvæger du atter mit Die.
 Ei Heden føle
 Jeg kan i Gangene føle.
 Adskilt fra Tiden,
 Jeg nu — som da jeg var liden —
 Forbauset stirrer;
 Og Tanken sig gierne forvirrer
 I Oldtidsstaage.
 Dybt aabner her sig en Raage,
 Hvor Diet finder
 En Levning, der ikke forsvinder,
 Til Stedet bundet —
 Skiondt Helten længst er forsvundet.

Hvor herligt hvælver
 Sig Loftet! Ikke jeg skælver
 For dristig Bue.
 Sligt Syn kan Modet ei fue;

Thi Sikkerheden
 Forbinder sig fast med Freden
 I Dødens Halle,
 Hvor roligt slumre de alle,
 Der mægtigt strede,
 Mens Lidenfkaerne lede.

Af Kalken træder
 Nu i fornyede Klæder
 Du, Blaatand Konning! —
 Svend Estrithføns venlige Dronning —
 Han selv, den Kæffe,
 Den Lærde. Danmark en Kæffe
 Gav han af Sonner,
 Af Konger. — Graven belønner
 Dig, Vilhelm blide!
 Du staaer ved Konningens Side;
 Dig, Vilhelm kæffe!
 Som lod dig ikke forfæffe,
 Men Svend du mødte,
 Med Staven tilbage ham stødte
 I Kirkens Porte,
 Da han med Tanterne sorte
 En Flok lod myrde;
 Du Christnes kraftige Hærde!
 Og kun han fanger
 Igien ved hiertelig Anger
 For store Brøde
 Tilgivelsen.

Længst er de døde;
 Dog Murens Larve .

Fremtræder, med friskere Farve,
 At ældste Minde
 Saa reent ei skulde forsvinde.

Margreta hviler
 Endnu paa Kisten. Du smiler,
 Guldfrands om Haaret,
 Selv hvid, i Stenen udskaaet.
 Og Solen kaster
 En Glands paa dit Alabaster,
 Hvor Saga siger:
 Hun ened de nordiske Riger.

Ei langer Bræder
 Tilnagle de herlige Steder.
 Harsdorff! dit Minde
 Skal ei fra Norden forsvinde.
 Og Sarcophager,
 Som yndigt Diet hendrager
 Til Bærker skionne,
 Skal dig, vor Wiedewelt! lønne
 Rigt efter Døden,
 Med Wren betale dig Røden.

O, tier stille,
 I Kunstnere, som ei ville,
 At Stilen blandes!
 Her maa nødvendig dog jandes,
 At Sagas Halle
 Huldt maatte forene dem alle.
 Ei blot forene
 Maa dybt hun Heltenes Bene;

Men Kunstens Værker,
 Hvorved sig Tiden forstærker,
 Maae med forenes,
 Og Følelsen selv forstenees,
 For ei at svinde,
 Men giemme Kunstnerens Minde.

I det jeg iler
 Mod Døren, hvor Solen smiler,
 For ud at træde,
 Mig møder tryllende Glæde.
 En Mand indkommer
 Fra friske, blomstrende Sommer;
 Med Drengeflynge
 Vil han ved Orgelet synge,
 For Stemmer at øve,
 For nye Hymner at prøve.

Han mig bevæger.
 Hartmann paa Orgelet leger.
 Ved Aftenrøde
 Hans Toner iblandt de Døde
 Som Engle suise;
 Pedalbaserne bruse,
 Og Drenge siunge
 Med kraftig levende Tunge.
 Jeg Døden glemmer
 Ved disse barnlige Stemmer;
 Hvert Oldtidsminde
 For Nutid brat maa forsvinde,
 Og Kirken er givet
 Med Sangen Haabet og Livet.

Dg Aftenrøden,
 Som blidt her smiler til Døden
 I Beemod's=Sorgen,
 Snart viger for kraftige Morgen.

Da Kirken fyldes,
 Mens TvillingSPIRET forgyldes
 Af Dagen flare,
 Der seer den stimlende Skare
 Til Andagt ile,
 Hvor Oldtidsheltene hvile.
 Da diærvot de virke,
 Naar Bøn i ærværdige Kirke
 Har Aanden qvæget
 Og først til Fromhed bevæget;
 Naar Egennyttens
 Ei med fra Borgen og Hytten
 Didhen dem fulgte,
 Ei Billigheden fordulgte;
 Naar Hevn og Ræget
 Af Videnskaben — som Braget
 Af Stormen drevet —
 Er Volgerne's Bytte blevet;
 Naar reen er Siælen,
 Og hverken grum eller fiælen —
 Men manddomstyrket
 Har Sandhedsurterne dyrket.

Bort, Hovmod's=Nisje!
 Jeg seer dig, prægtig tilvi'sse,
 I Skrud og Pandser
 At pleie de groveste Sandser.

Jeg seer, du sidder
 Paa vrinskende Ganger som Ridder;
 Vel stor i Tiden,
 For Efterverden kun liden.
 Mens Bonden træller,
 Glad dine Grunker du tæller.
 Mens Bonden sveder
 Paa hestetrampede Heder,
 Huult lyder Hornet;
 Du jager Hiorten i Kornet.
 Du smedder Lænker,
 Og hader Manden, som tænker.

Bort, Frækheds=Nisje!
 Jeg seer dig, lurvet tilvisse,
 Med Ladheds Pialter
 At knæle for Mordets Alter;
 At hvæsse Dolken.
 Den falder du — Sandhedstolken!
 Alt Stort du hader,
 Alt Udelte. I stinkende Gader
 Du staaer som Taler;
 Og Løgn, Epidesfindighed galer
 Som Oprørshane.
 Det er din færeste Bane.
 „Alt vorde Rige!“
 Det pleier du helst at sige.
 Saa blier det Slette
 Saa lige jo, som det Rette.

Men danske Stænder
 Sig broderligt række Hænder.

Gi fiende disse
Den pr gtig=pi ltede Nisse,
Der st  er til Skamme;
Thi det er — Een og den Samme,
Der vexler Farven
I Tiden, og skifter Farven
I Pragt, i Gruset:
Selvf  rligheden, beruset.

Men her, hvor tolket
Kun Retfærd vorder af Folket;
Hvor de frembære
Den danske Konge til Være
Bestedne Bønner,
Som fiette Frederik lønner
Med Fadersmilet —
Her stige, hvor længst de hviled,
Konger af Graven,
At indvie Konningegaven.
Med f  ldent Snille
Svend Estr  thson fra sin Pille;
Margreta høster
Fra Altret af Alab  ster;
Og Dybet sukker,
Thi f  rde Christian oplukker
Sit Kobbergiemme,
At blande sin stærke Stemme
Med Folkesangen,
Der lyder til Orgelklangen.

Gravhøiene.

I Markens gamle sjunkne Høie
 Langt fra skyggesfulde Skove;
 Som nu Bønders travle Plove
 Arligt mere dybt nedpløie!
 End I møde Skjaldens Die,
 Aale Billeder og Tanker
 I hans Aand med eders Banker.

Saga! Tanken du forlyster
 Her med dine runde Bryster.
 Forsteren af dem faaer Die.
 Skjalden selv kan ikke tie,
 Naar sig Oldtids Høi oplukker
 Med de skjøre Afskrifter,
 Rustne Spore, gyldne Penge,
 Som har ligget der saalænge.

Paa andre Steder ei man finder
 Nær saa hyppigt slige Minder,
 Som paa Roeskild-Mark, den flakke,
 Mellem Høets gule Stakke.
 Norge skienker sielden Slette,
 Hvor en Høi man kunde sætte,
 Som i Flugten fængsled Blikket;
 Thi den er kun lidet skikket
 Til at stande ved en Klippe,
 Diet snart den vilde slippe,
 For til Fjeldet op at skue
 Fra den lave Myretue.

O, men Marken her I pryde,
 Gladen yndigt I afbryde,

Lader os i Nutid finde
Gamle Nordens ældste Minde.

J vilde, stærke, grumme Slægter!
Skialden heller ikke negter:
Udel er Fornustens Rænke;
Vi kan bedre føle, tænke,
Ja — til daglig Brug — selv bedre
Handle med, end hine Fædre.

Men skiondt Hønen nu og Hanen
Skaffer Ug og kildre Ganen
Med en lækker Ret i Gryden,
Tilberedt ved kunstig Syden,
Glædes vi dog ved at skue,
Hentet ned fra Himlens Bue
Bed et Skud — saa den blev stækket —
Ornen med sin Binge knækket.
Og udstoppet blot i Salen,
Skaffer den sig end i Dalen
Urefrygt selv efter Døden,
Skiondt den trælled ei for Føden;
Naar dens Næb, dens Kløer, dens Binge,
Som før Intet kunde tvinge,
Vi forbausede betragte: —
Kongeørnen maa man agte,
Skiondt den ikke kildrer Ganen,
Som Rapunen og Fasanen.

Saa far da vel, J fiære Bakker!
Farten nu mod Enden lækker,
Endt er snart den korte Reise,

Hisset Arels Taarne kneise.
 Og jeg seer med sine Fløie
 Paa den færeste blandt Høie
 Fredriksberg mig atter vinke,
 Kirkespiret gyldent blinke,
 Hvor sig aabner Dødens Have
 Med de lave Fredens Grave.

Der ei Thor paa Høien sidder
 Ved en lystig Fugleqvadder,
 Og ved Stierneglimt i Eneen.
 Døden meied dem med Leen.
 Beemodsfuldt paa Kirkestien
 Atter lyder — Elegien.

Gaven.

Det var Skialden Adam,
 Drog hjem til Arelstad;
 Atter gif han sin vanlige Gang
 Ad Biergets Rinderad.

Han besøgte den Urtegaard,
 Hvor salig Lotte laae;
 Med William og Maria
 Sad han i Sommer=Bræ.

Skjoldungen lod hannem sige:
 „Du drage til Sorgenfri,
 Læse for mig og min ædelig Biv
 Din Reise=Poefie!“

Skialden drager til Skoven,
 Traf der det Fyrstepar.
 Meer huldsalig imod ham
 Bist ingen Borger var.

De sad i lidet Lysthuus
 Og hørte hans Viser med Lyst.
 Det vægede Fyrstens Tanke,
 Det rørte Fyrstindens Bryst.

Hun plukked Blomster med hviden Haand,
 Hun ham de Roser gav.
 Sagnet derom skal vorde
 En Rose paa hans Grav.

Fyrstinden byder Skialden:
 „Nu gik i Hallen ind!
 Der er en fielden Udsigt,
 Som fryde vil dit Sind.“

Da kom Christian Fredrik:
 „Tak for din Poesie!
 Til Giengield af min egen Haand
 Tag dette Maleri!“

Selv bar han Billedet til ham ind,
 Og med bevæget Røst
 Et venligt Digt oplæste.
 Det var til Skialdens Trøst.

Og Billedet var af Sødring,
 Skion Balborgs, Arels Grav;
 Men Digtet var af Christian,
 Som han sin Digter gav.

Gud signe dig, ædelig Fyrstepar!
 Tak for hvert Hæderstegn!
 Skialden elsker Oldtids Steen,
 Som staaer i Nutids Egn.

Han smykker den med Blomster,
 Som her de fiærlige To;
 Det glæder ham, naar Arandsen
 Den Levende gjør fro.

Min Digtefrands er færdig
 Og sluttet; saa modtag,
 Min elskte, gode Fyrste!
 Den paa din Fødselsdag.

Gid mangt et Aar, som Rosen,
 Sorgfri — bag Skovens Green —
 Din Fødselsdag gienblomstre
 Ved Oldtids Bautasteen!

Til Kongen.

Sang for Skndeselskabet.

Den 30te Juli 1835.

Naar Frigga breder Blomsterflor
 Paa Engen ud,
 Og pryder yndig Sommerjord
 Som Høstens Brud;

Naar Værken quiddrer høit i Sky
 Mod gyldent Reg,
 Da samles Mænd af Axlby
 Til Venneleg.
 Vi øves, for Bøsser at bruge.

Dag. — Bøsser sigter ofte her
 Mod Skiven rund;
 Men først naar Stangen Juglen bær
 Bed sølvblaa Sund,
 Betyder det en bedre Fæst
 I Høitidshal.
 En større Kreds af Gæst ved Gæst
 Kartovers Skrald
 Da kalder til høiere Glæde.

Hvi glædes vi da meer i Dag?
 Er det, fordi
 Sig fryder dette Venneleg
 I Sympathie?
 Nei! ofte ved saa stort et Bord
 Vi sammen sad;
 Men Fæsten var ei nær saa stor,
 Ei nær saa glad,
 Om ogsaa Kartoverne dundred.

Vor Fæst i Dag er bedste Fæst,
 Som Aaret fik,
 Fordi den har den bedste Gæst:
 Vor Frederik.
 Du sidder som en Gubbe stærk
 Blandt Sønner troe.

Vor Glæde, Fader! er dit Værk;
Naar vi er froe,
Da blomstrer din herlige Krone.

Med dine Dannemænd vær glad,
Med dine Børn!
Da dækker ficerligt Rosenblad
Hver nøgen Tiørn.
Naar du har virket til vort Gavn
Blandt vise Mænd,
Dvæg dig i dine Sønners Favn,
Bliv ung igien!
Vor elskede Frederik leve!

Den gamle Digter.

Din egen Baar faldt i min Digtervaar;
At den især du ynder, jeg forstaaer.
De første Indtryk lettest Veien finde,
Og dyrebart er os hvert Barndomsminde.

Men Mennesket ei altid være kan
En Ungling; Tiden smedder ham til Mand
Med andre Formaål og med andre Pligter.
Og som et Menneske, det gaaer en Digter.

I Fald mit Blomsterbed du kun fandt smukt,
Og vrager alt for meget af min Frugt

I Haven — hvor du flygtigt var tilstede,
Da kan din største Roes mig lidet glæde.

Ei kun med Billeder og Eventyr
Vor Sangfugl hæver sig i Morgenskyer,
Ei Følelser sig blot til Ord forvandle;
Nei, Skialden tegner Mennesker, der handle.

Dog — jeg er ei forfælet og forvendt.
Min Vaar, mens den var Vaar, blev ei erkiendt.
Det kom bag efter. Tiden ogsaa kommer,
Da Ret erfares vil en Digtersommer.

Ved Claus Schalls Jordefærd.

Den 15de August 1835.

Gamle Barde sover saa sødt.
Nu har fra brystne Stræng os mødt
Ingen Lyd, nu hænger Harpen paa Egen,
Harmonie=
Regen —
Er forbi.

Gamle Ven! dit Navn tyded: Klang.
Terpsichore med Fryd din Sang
Hørte tidt, og Melpomene du vinked.
Taaren huldt, naar hun gif,
Blinked
I hvert Blik.

Du Lagertha, Regner besang,
Da virked Nordens Skjoldeflang,
Alfers Kraft og Hjertets hellige Stemme.
Bragi hijs vil dig ei
Glemme
Paa sin Klippevei.

Og den hulde Julias Sorg
I Gravcapellet skumle Borg
Malte du med skion Correggiosfarve.
Derfor skal du, vor Schall!
Arve
Fryd i Alfers Hal.

Sov da sødt, vor Gubbe saa træt,
Af Livet og Dage mæt!
Englesang skal hisset atter dig møde.
Gi dit Navn blandt os her
Døde;
Danmark har dig kjær.

Dansk Borgerfang til Anders Sandøe Ørsted

paa hans Fødselsdag den 21de December 1835.

Fædrelandets Sonner træde,
Elfske Broder! for dig nu;
Gilde denne Dag med Glæde,
Thi paa den os skienktes du.

Vinternattens Storm vel dæmper
 Dste Livet med sit Gys,
 Enogthvende December
 Gav os dog et Sommerlys.

Kraftigt Hoved fielden findes,
 Himmelsk Hierte neppe tidt.
 Men naar begge to forbindes,
 Drsted! i et Sind, som dit,
 Da en Mand Naturen skienker,
 Som vi alle skatte veed;
 Thi vi see den vise Tænker
 Med et Barns Ustyldighed.

Danemark, vor fælles Moder,
 Hilser dig paa Agelstrand:
 Kongens Mand og Folkets Broder!
 Du forener Drot og Land.
 Hænder knytter du i Hænder
 For den ædle, gode Sag.
 Danske Mænd og danske Stænder
 Signe hoit din Fødselsdag.

Til den hellige Cæcilia.

(Efter Wackenroder.)

See mig ene trøstløs græde,
 I det stille Kammer træde,
 Hellige Cæcilia!

Plat jeg Verden Ryggen vender,
Strækker mod dig mine Hænder;
Saa beskyt, saa frels mig da!

Dine Toner underfulde,
Stærkt fortryllende, som hulde,
Gribe dybt min Siæl igien.
Saa forløs mig af min Smerte,
Lad mit kummerfulde Hierte
Glyde sødt i Toner hen!

Lær mig gribe Harpens Strænge,
At sig Tonerne maae trænge
Vidt, og tolke, hvad jeg leed;
At mit Suf ei Sorger qvæle,
Men at det i tusind Siæle
Blande maa sin Kiærlighed.

Kunde det engang mig lykkes,
At i Sangen maa udtrykkes
Et høihelligt Gloria!
Kunde tusind Christne sammen
Siungende dig tolke Flammen,
Hellige Cæcilia!

Siælens Dyb du mig oplukke,
At jeg tunge Christen=Sufke
Kan ved Tonerne befrie;
At min Aand fra Syd til Norden
Mægtigt sammensmelter Jorden
I en himmelsk Phantasie!

Carl Heger.

Januar 1836.

Min Melpomene atter mig
 Henvinjer fra de muntre Glæder
 Til Kirkegaardens øde Steder;
 Hun bag Cypressen sætter sig.
 Jeg følger min Gudindes Bink
 Med Harpen i den stille Time,
 Da Klokkerne ved Midnat kime;
 Jeg stemmer den ved Stjerneblink.

J Lykkelige, som er vant
 De røde Roser kun at plukke,
 Og som i Elskovs kiælne Sukke
 Blot eders Sorg og Beemod fandt!
 O, glæder jer ved Githrens Klang;
 Jeg vil ei eders Taarer lokke.
 Og J, letsindigkolde Flokke!
 Bortvender Dret fra min Sang.

Men du, som mistet har en Ven,
 Den du i Gensomhed begræder
 Med Stirren paa de tomme Steder,
 Hvor aldrig du ham seer igien!
 Bed grønne Pil med Stammen huul,
 Jeg letter dit og eget Hierte.
 Naar Sangen tolker Støvets Smerte,
 Da vorder Ormen Sommerfugl.

En Psyche, som vor egen Siæl,
 Den sig mod Evigheden svinger

Paa Trostabs og paa Haabets Vinger;
 Og Graven blier en Milepæl,
 Et venligt Barsel paa vor Sti,
 Men som ei Pilegrimmene skrækker,
 Thi Runen siger, som den dækker:
 End er ei Vandringen forbi.

„Hvem Sanger da begræder du?“
 Af, jeg min Ven begræder ikke;
 Min Trostab kun i Taareblikke
 Til Himmelen ham følger nu.
 Ulykkelig var ikke han;
 Et herligt Liv — det har han levet.
 Hans Navn har Sandhedsgripen skrevet
 I Jordeslagten Adelsstand.

Thi Perle var han i sin Tid.
 „Hvad var han? Statsmand? Kunstner? Digter?
 Helt? kraftig Borger? Hvortil sigter
 Beundringen? Hvad var hans Id?“
 Han var en Ven, du stærke Mand!
 Han elsked som sig selv sin Næste,
 Han var en Ven i Ordets bedste,
 I Ordets skionneste Forstand.

Ja, Mandens Kraft paa svage Jord!
 Du hører til dens bedste Skatte;
 Men — Sielen som kan Manden fatte,
 Den Kraft er ikke mindre stor.
 Og sieldnere jeg denne veed;
 Thi Egenfiærlighed vil handle,
 Men til Beundring sig forvandle,
 Det kan kun reen Uskyldighed.

Den christelige Engledyd,
 Som Kierlighedens Kraft bevæger,
 Den eied, dyrked min Carl Heger,
 I den bestod hans Jordefryd.
 Og derfor, mens min Mindeblof
 Jeg reiser ham i Dødens Have,
 Jeg veed, fra Nordcap indtil Trave
 Begræder ham en Venneflof.

Naar Normænd kom til Bakkehøus
 I vor Forenings skionne Dage,
 Og naar man Afsted skulde tage
 Med Sletten ved det sidste Kruus,
 Da trykte Heger deres Haand,
 Mens Rahbef Afstedsharpen stemte.
 Ei Rein, og Zetlik, Sagen glemte
 Den ædle Danskes Broderaand.

Du stolte Benkon! naar med Jil
 Du kom, med Aandens store Gaver,
 Fra dine Penge, dine Slaver,
 Du trængte til Carl Hegers Smil.
 Du lunefulde, varme Bram,
 Som steds paa dine Benner skiendte,
 Men stærkere kun Flammen tændte!
 Du elsked og du agted ham.

Du ædle Thomas, som ei var
 En vantro Thomas, thi du troede
 Paa Adel, som i Hytten boede,
 Draf Digter=Viin af ringe Kar!

J Smidstrup ved din Bondestaf
Sad ofte Carl med dig saa silde,
Dg takked dig for Høstens Gilde;
Dg du var stolt af denne Tak.

Ja, selv ved Tydsfflands fjerne Spree,
Bed Belsfflands mere fjerne Tiber
Dyb Følelse den Broder griber,
Som ei skal meer sin Broder see.
En hellig Bennetaare flød,
O Steffens! fra dit Digter-Die;
Dg over Marmoret sig bøie
Bil Thorvald ved Carl Hegers Død.

O J, som maingen Fredag sad
J mangt et Aar med venligt Die,
Min ædle Hauch! og du, min Bøye!
Med ham og mig — Tiirkloverblad;
Nu aldrig vi beundre meer
Det Lunes Kraft, hvormed han taled,
Dg — smaat som Ghodowieckis — maled
Sit Billed, fuldt af Character.

Den sidste Sommer, som var din,
Jeg paa en fremmed O dig favned.
Ak! ofte vil du worde savnet
Af Laub og Birch og Seidelin.
Hos Christian sad jeg med min Ven,
Vi vandred ud, naar Dagen heldte.
Maaskee gienseer jeg lille Bælte,
Men aldrig — ak! — med Carl igien.

Fleersidigt, Carl! var dit Genie,
 Ei skabt til Jorden at berige,
 Det var det imodtagelige,
 Som styrker med sin Sympathie.
 En Stjerne var du ikke selv;
 Men fra det Nære, fra det Fjerne
 Stod Billedet af hver en Stjerne
 Med Blinken speilet i din Glo.

Først Skuepladsen var dig kjær,
 Du elsked den i Ungdomsdage;
 Dit skionne Ansigt kunde tage
 Let Minen, Trækket af Enhver.
 Paa Fredensborg hos Rosing nød
 Du sjelden Fryd. Du saae ham træde
 Paa Scenen til de Danskes Glæde,
 Og du begræd hans Kunstnerdød.

Naar Mynster fra de Syge kom,
 Og følte selv sig syg at være,
 Men skiulte det for sine Kiære,
 Da saae han sig i Hallen om;
 Og fandt han da den gamle Ven,
 Da smilte han, glemt var hans Moie,
 Thi Blikket i dit Vennesie
 Gav ham sin Munterhed igien.

Hos Clemens sad du tidt, og lod
 Ham grave paa sin Kobberplade,
 Og jubled, naar af sorten Glæde
 Det skionne Billede fremstod.

Med Holbøll du i Haugen gif,
De fiældne Planterø fromme Pleier;
Og ret som blaae Forgietsmigeier
Da blomstred eders egne Blik.

Du vakled ei ved Tidens Frist,
Du hylded ikke Modetonen,
Du æred dybt Religionen,
Og du tilbad den høie Christ.
At worde Christi Tiener — o,
Det var din store, bedste Tanke!
Men modløst monne Hjertet banke;
Der mangled dig Selvtillids-Tro.

Elskværdige Beskedenhed
I Ubeskedenhedens Dage!
Gi med sig selv til Takke tage!
„Jeg veed, at jeg slet Intet veed,“
Som Socrates du sagde from.
Selv hialp du Andre med at lære,
Der længe Kirkens Hyrder ere;
Men selv du blot som Lærling kom.

Jeg end den ædle Mønter seer,
Da han paa Bakkehuset søgte
Sin Lærling, og med Rahbek spøgte:
„Vi kan ham ikke lære meer.
Han nærmer sig sin Manddoms Aar,
Nu maa han ikke længer tøve,
Aflægge dristigt os sin Prøve.
Jeg ham den bedste Lykke spaaer.“

Men, Carl! du tog i Haugen Flugt,
 Og syntes næsten, det var værre,
 End Adam, nogen for Vorherre,
 Da nydt var den forbudne Frugt.
 Du blev ei Præst. Med Siæl og Aand
 Discipel til din Død at være,
 Det var din Glæde, var din Ære.
 Med Biblen døde du i Haand.

O du, som foer til Themsen hen,
 Men kommer snart igien til Sundet;
 Du, som har Gammel-Hellas fundet,
 Du finder ei en gammel Ben.
 Dit Die, som saa venligt leer,
 Men vædes, naar en Broder sukker —
 Iblandt Estrusers Afsteker
 Ei Brøndsted finder Heger meer.

Hans Afke hviler selv nu hist
 Paa Fredriksberg ved Kirkemuren;
 Men næste Foraar vil Naturen
 Den smykke med sin Rosenqvist.
 Hans Been er lagt ved Rahbeks Been
 Og ved den elskte Gammas Side;
 Og, Lotte! — hisjet staaer din hvide,
 Din lille Marmor-Mindesteen.

Huldt var dit Liv, min Broder! huldt!
 Du ønsked tidt med blide Blikke
 Dig landlig Bo; den fik du ikke,
 Men Gartner blev du ligesuldt:

I Aandens Hauge Gartner gif
Du der, hvor Christian Viisdom søger;
Næst Benner meest du elskte Bøger,
Og hvad du ønskte dig, du fik.

Og mange Traade der dig bandt.
Din Adler — I var Ungdomsvenner;
Din Fyrste fandt en ædel Tiener,
En Ben du i din Fyrste fandt.
Og han, der alt som Barn var din,
Han dig den sidste Ære viste:
Han stod som Biskop ved din Kiste,
Han sældte Taarer ved dit Skrin.

Ei nævner jeg med Navne nu
De sørgende, de tause Qvinder,
Af! dine Dages troe Veninder,
Som med din Død bedrøved du;
En dybtnedbøiet Søster dog
Har Mindesangen ei forgiettet,
Og hende heller ei, som fletted
Dig Krandsen til dit Kistelaag.

Saa sov da vel! Min Harpe lød
Ei her som Suk fra saaret Hierte;
Din Afsted volder ingen Smerte,
Skiondt vel vi græde ved din Død.
O, den var skion! Sødte sov du ind
Med Biblen i dit stille Kammer.
Da Døden slukked dine Flammer,
Stod Haabet i det sidste Skin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Selskabet den 4de Februar 1836.

Her i vor Broderhal,
 Kalder ei Høitidsknaald
 Qvinden til Giest.
 Men til lykkelig Liv
 Hører en Venneviv,
 Adler vor Tidsfordriv,
 Smykker vor Fest.

Hjemme ved huusligt Bord
 Qvindlighed Krandsen snoer
 Venlig og glad;
 Her uden Blomster sig,
 Grøn kun og mandelig,
 Krandsen høitidelig
 Fletter sit Blad.

Blomsten dog ingen Mand
 Ganske forsage kan;
 Mindet er Trøst.
 Qvinden i Hiertet her
 Bringer dog Gen og Hver:
 Ungdommens Farveskær,
 Frugten i Høst.

Danemarks første Viv!
 Glæde for Fredriks Liv!
 (Broder, skienk i!)

Fuglen for dig nedfaldt
 Lydig, da den blev kaldt;
 Dronning — det var du alt,
 Sønnerne vi.

Leve, Maria! du,
 Lang Tid os kjær, som nu!
 Modtag din Skaal!
 I gamle Skyttebo
 Arelstad=Sønner troe
 Offre dig siælesroe
 Bredfulde Maal.

Johan Daniel Herholdt.

Februar 1836.

Bed Graven atter Sørgeſangen lyder,
 Dog ei fortvivlet nu den tolker Dval;
 Den modne Frugt, naar Herrens Wiisdom byder,
 Blier atter Knop for Evighedens Dal.
 Ja, ſtumle Død! dit blotte Blændværk ſkrækker
 Kun feige Siæl, ſom ei fortiente Liv;
 Men Herrens Engel Livets Bæger rækker
 Den ædle Slumrende til evigt Bliv.
 Vor Herholdt! ogsaa dig blev Skaalen bragt,
 Og blot din Aand har faſtet Støvetſ Dragt.

Taf for din Kunſt, din Videnskab, dit Hierte!
 Trofaſte Benner ſamles om din Grav.
 Ja, længe ſtod du ſom en freidig Kerte —

Et Fyrtaarn — høit paa Fjeld, i Nattens Hav.
 Hvor mangel Skipper redded du i Fare,
 Ved ham at lede fra den lumske Sti!
 Og midt i Storm, i dine Flammer flare,
 Foer Skibet lykkeligt sit Skiar forbi,
 Og Fædre, Mødre, Børn i sikker Havn
 Nu frelste staae, velsignende dit Navn.

Dit Navn skal ikke døe; bag Herthas Grene
 Det blomstrer atter i hver frodig Baar.
 I Herthadal blandt store Bautaastene
 Hos Todes, Gallisens din Rune staaer.
 Og Fædre, Mødre tidt i Morgenrøden
 Skal vise glade Smaae din Rune skion,
 Fordi som Børn du redded dem fra Døden.
 Saadan du lever i den yngre Søn.
 Og Arelstads Minerva blev ei kold —
 Hun svøber Sørgesflore om sit Skjold.

Hvo kommer der? Lad ei Basunen larme!
 Thi svag kun — svag er denne sagte Røst.
 Hvo kommer der? En talrig Flok af Arme;
 Thi han var deres Fader, deres Trøst.
 En ringe Krands af friske Graneqviste
 Har de ham flettet; Dugg blev deres Graad.
 De vilde, Fader! dig saa nødig miste;
 Du gav dem Skier, du gav dem vise Raad.
 O, skion ved Graven er den Armes Sang,
 Hans Sørgesuf er bedste Klokkelang.

Din Bortgang, Salige! bedrøver Mange,
 Men selv du ikke leed det mindste Tab;

Du om din Stav vandt Evighedens Slange,
Blev i din Død din egen Esculap.
Om ogsaa Charon dig med Baaden henter —
Hvad siger det? kun fort er denne Fart.
Hygea hisset dig med Skaalen venter,
Og Livets Drif af den du nyder snart.
Og din Grindring paa den dunkle Jord —
Til Herlighedens Maal et Ræmpespor!

Cantate

til

Efterslægtsselskabets Jubelfest

den 4de Marts 1836.

For Talen.

To Stemmer.

„Næp gryer den næste Morgenstund,
De frøe til Arbeid ile;
Nu staaer en sval og løvrig Lund“ —

Chor.

Ja, nu staaer en Lund,
Hvor Fremtids Frugter som Blomster smile.
Fred være med de Saliges Been!
Som Skole staaer deres Mindesteen.

Recitativ.

Humanitetens Dag frembrød
Af Maltens Skød.
De gamle Skoler vare — Fangehuse;

Ei vinkte der til Videnskab og Kunst
 En venlig Muse.
 Med Riis og Ferle sad i Taagedunst
 Den vrantne Skolemand, og fordred Pligter
 Og Flid og Læselyst ved blodig Tvang;
 Og som et Smerteskrig lød bedste Sang
 Af Latiums og Hellas' ædle Digter.
 Saadan den Lærde dannet blev,
 Naar ei en skion Natur ham selv opdraged;
 Og hvad i lærde Sprog han skrev,
 Det skrev han kun for Folk af Faget.
 Men — Borgeren var udeluffet;
 Og tidt det gode Hoved sukked.

Duet.

En ædel Kreds af Dannemænd
 I Arelstad her bødte først paa Savnet.
 Nu Læreren blev Barnets Ven,
 En ædel Hal den Lille favned.
 Sin Krop bevæged han i friske Lust,
 Alt mens hans Hoved nyttig Kundskab lærte;
 Husommelsen ei blot, men hans Fornuft
 Udviklet blev, ja — endnu meer — hans Hierte.

Chor.

Tak være Fædrene, thi Planteskolen staaer
 End frisk og frastig efter femti Aar!

Efter Talen.

Chor.

O, skionne Haab, som ei har daaret
 En svunden Old! straal os endnu.

Paa første Dag i Fremtidsaaret
Som Morgenstjerne blinker du.
Halvhundred Aar vil atter svinde
Til Held ved Himlens Varetægt,
Og denne Fest med Hædersminde
Gientages af lyksalig Slægt.

Sang.

Men hvor Blomster groede,
Fædreland til Gavn,
Udle Storm og Tode!
Signes eders Navn.
Og hvor Sang istemmes
For hver Lærer fiær,
Dichman! ei du glemmes,
Du har Benner her.

I vort Broderstævne —
Skøndt af Alle fiendt —
Kan ei Sangen nævne
Hver en Ben fortient.
Den har selv sin Gammen
Dybt i Hiertet nydt,
Som i Kundskaabslammen
Har sin Olie gydt.

Chor.

Og signe nu Gud vor Broderpagt,
Og signe nu Gud jer, Børn saa fiære!
At Spiren, som her til jert Held er lagt,
Maa blomstre, modnes til Frugt og Ære;
Saa at „i Arelstad den Gaard,
Der strunker stolt udi Østerstræde“,

Maa worde Forældres og Landets Glæde.
Med Ønsket indvie vi Fremtids Aar.

Carolines Sang

i Kellstabs Novelle Julius.

(Oversat.)

Køende Vinde!
Venlige Stund!
Dufte, som svinde,
Komne fra Lund!

J hilse saa venligt, og hilse vil jeg;
J møde vel Barmen, men føle den ei.
Jeg fulgte jer gierne paa lustige Bei.
Hvorhen?

Sølverne Bække!
Lystig og sval
Boven fra Hække
Skjeller i Dal.

Urolige Bove! du iler afsted,
Og Himmelblaat flyder i Bolgerne med,
Og Længselen svæver i Bolgernes Fied.
Hvorhen?

Sol! hvor du straaler
Kiærlig og mild!
Diet dog taaler
Ikke din Ild.

Først deilig i Osten som Rose du stod;
Og alt som du stiger, saa stiger mit Mod.
Men Diet maa græde, hvis du mig forlod.
Hvorfor?

Skoven den grønne
Smykker sig ud;
Herligt den Skionne
Stander som Brud.
Og Blomsten udspringer af Knoppen saa smuk,
Og Fuglen istemmer sit quiddrende Kluf.
Bonhørt, o Natur! er dit kiærlige Suk.
Men jeg?

Smægtende Længsel!
Hvad er din Lyst?
Har du dit Fængsel
Her i mit Bryst?
Nei, sværmeriske Hierte! for stor er din Taal;
Jil kiæk til din Lykke, du finder dit Maal.
Hvo qvæger min Ungdom af Kiærligheds Skaal?
Run du!

Til Madame Rosing.

Den 2den Juni 1836.

Nys fyldte vor Moder sit Otte-ti's Aar,
Var rolig i Vinter, og munter i Vaar.
Som Bækken i Engens det blomstrende Skød,
Saa stille dog ei hendes Dage henflød.

Hun slyngte som Bedbend til Stammen sig ei;
 Selvstændig hun voxte, gif tornesuld Bei.
 Til Musernes Tempel hun freidig steg op,
 Og længe hun throned paa Biergtindens Top.

Thalia hun hylde, og hædred sin Stand.
 Den herlige Rosing han var hendes Mand;
 Tilsammen saa trofast ad Banen de gif,
 Og deelte de Laurbær, de rigeligt fik.

Saa elsket af Folket, og hiemme saa kjær,
 Hun mødtes hver Aften af Brimmelen her.
 Som frugtbar i Kunsten, som Moder hun var,
 Thi Sundheden, Ydun! hun drak af dit Kar.

Den herlige Rosing det gif ikke saa;
 Hun pleied den Lidende tro, hvor han laae.
 Han smiler til hende fra Himmelens Blaat,
 Og glæder sig ved at hun har det saa godt.

Ja, Fredensborg! du er et elskeligt Sted,
 Thi Oldingen signer du sødt med din Fred.
 I Baaren hun sidder med kjærlige Børn,
 Og Rosen, hun finder, er reent uden Tiørn.

Sid længe, vor Moder! sid længe, som nu,
 Et Mønster paa qvindelig Kraft være du;
 Thi sund paa dit Legem, som sund i dit Sind,
 Du tilnæfker Skaren med smilende Kind.

Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.

Den 28de Juni 1836.

Chor.

Sorgenfri igien sig glæder
I den hulde Sommertid;
Atter paa de fiære Steder
Smiler vor Fyrstinde blid.
Men hun ploied Sølvervoven
Til sit Fædrehiem i Fjor —
Alf! hvad hialp det da, at Skoven
Stod saa deiligt her i Fjor?

Ellepigen.

Jeg fandt hende længer ei ved min Aa.

Skovens Alf.

Hun vandred meer ei paa min Sti.

Ellepigen.

Ei Sorgenfri sin Fyrstinde saae.

Skovens Alf.

Hvor kunde det da være Sorgenfri?

Begge.

Da var det Hele uden dig
„En Blomsterkøst, hvor Rosen sfiulte sig“.

Chor.

Men du atter blandt os smiler,
Nu er Lunden atter glad,
Hyrden hid fra Marken iler,
Sværmene fra Arelstad.
Hver saa gierne vilde flette
Dig en yndig Krands i Aar,

Dg omkring dit blonde Haar
 Den med varme Ønsker sætte.
 Smil da til vort Spil, vor Dands,
 Dg forsmaa ei denne Krands!

Musiken og Poesien.

Begge.

Jeg er en lille trofast Fugl,
 Jeg sidder her i Træets Skjul.

Paa Christians, Carolines Dag
 Jeg quiddrer bag mit Bladetag.

Al! hvad jeg yder, er kun lidt,
 Dg jeg gientager det saa tidt.

Men — hvad der friskt fra Hjertet kom,
 Det er Naturens Eiendom.

Saa syng kun, Fugl! i Lovets Sang;
 Du trætter ikke med din Sang.

Chor.

Dg Hyrder, Hyrdinder og Kæmper og Mænd,
 Som ere ved Festen tilstede,
 Gientage med Sangerne trofast igien
 Den aarlige herlige Glæde.

Stem i, stem i:

Paa Sorgenfri

Fra Sorgen fri dog stedse du være!
 Vor Christians Lykke, vort Danemarks Ære,
 Amalia lykønske vi.

Hilsen til Dronningen fra det danske Broderskab.

Den 4de August 1836.

Hver Sommer sig en Kreds af Mænd
Forsamler her,
Og steds du hædrer den igien,
Vor Konge fier!
I Hallen synger dig hver Mand
Sin Tak saa varm;
Thi du forener Stand med Stand
Og Barm med Barm
Til Fredens uskyldige Glæde.

Men dobbelt glæder sig i Dag
Til dobbelt Liv
Bort gamle danske Skyttelag,
O Kongeviv!
Du følger med din Frederik,
Med Døttre to,
Og i dit moderlige Blik
Vi læse froe,
At du er en Moder os alle.

Naar Ridderen red fro paa Jagt
I fordums Tid,
Da fulgte ham saa usforsagt
Hans Dame blid;
Med Falken paa sin Haand hun foer
Med Skovens Helt,
Og Glæden blev da dobbelt stor
I Sommerfelt.
Da hilstes den yndige Qvinde.

O, Held det Skud, som dig har kaldt
 Med Trylleknald!
 Slig fielden Glæde nød vi alt
 Før i vor Hal.
 Og i vor gamle Bog skal staae
 Med Tegn den Dag,
 Da vi som Gildets Frue saae
 I Skyttelag
 Maria Sophia Fredrike.

Sange

ved

Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske Institut.

September 1836.

Før Talen.

Naturen skienfer rigt sin Gave,
 Men troligt hjælper Mandens Aand,
 Thi den indretter Kunstens Have,
 Og dyrker den med Glidens Haand.
 Forædlet Frugten da vil trives,
 Da blomstrer Syd i selve Nord,
 Og med en herlig Rosenflor
 Selv Granens Fødeland oplives.

O, skønne Træets Planteskoler,
 Men — Menneskets dog mere skøn!
 Den trodser Storm og kolde Poler,
 I Vinteren selv sommergrøn.

Da, Hells! staaer din Digter-Rose,
Hvor Odins Oldtids-Ege staae;
Da vorder Himlen stedsse blaa,
Hvor Taagen flyer fra Tidens Moese.

Held Os, at vi den Lykke nyde
I unge, fagre Barndomsvaar,
Hvor ingen Storme Grenen bryde,
I Flidens, Tankens Urtegaard!
Og alle vi taknemligt prise
Hver Gartner, som os dyrke vil,
Og som os skienker Nøglen til
Det Gode, Skønne — med det Bise.

Efter Talen.

Ældre Brødre! bort I gaae.
Tak for al den Barndomsgammen,
Vi saa længe deelte sammen,
Hvor de kiære Haller staae.
Brødre! vi maae skilles ad;
Lyder Fædrelandets Stemme!
Men I vil dog aldrig glemme
Kredsen, hvor som Børn I sad.

Ederes Id velsigne Gud!
Gjører Fædrelandet Ære!
Vi skal vorde, hvad I ere;
Herligt er jo dette Bud.

Dg naar da vi sees igien,
 Vil som Unglinger vi glade
 Barnlig Uskyld ei forlade,
 Skiondt vi vorde Dannemænd.

Glemmer ei det kære Du,
 Brødre! o, det har sin Nytte:
 Det kan Hjerter sammenknytte.
 Fremtid vorder ikke Nu.

Lader os som Mænd engang
 Aldrig denne Flamme savne!
 Kærligt vi hinanden savne
 Da — som ved vor Afskedsang.

Cantate

til

Universitets-Bygningens Indvielsesfest

den 13de October 1836.

For Talen.

Chor.

Uf Gruset steg vor Borg igien,
 Det ædle Videnskabers Slot;
 Thi glæder sig hver Viisdoms Ben.
 Dg Fredrik kom, vor elskte Drot;
 Med Musers Børn i Flokketal
 Indvier han vor Høitidshal.

Sang.

Helligt er det Sted, den staaer.
 Alt i trende hundred Aar

Stod vort Videnskabers-Huus;
Men det sank saa tidt i Gruus.

Tredie Christian Gaarden gav,
Hvor med mægtig Hyrdestav.
Roeskilds-Bispen fordum sad.
Det forædled Arelstad.

Dog, mens Viisdoms Tale lød,
Tiden Taget giennembrød.
Fierde Christian var ung,
Men ham Kronen ei for tung.

Kaas og Walkendorf! jert Navn
Signe vi for ædelt Gavn;
Christian, Bygmester stor,
Fulgte sine Vises Ord.

Derpaa reiste sig en Muur
For dit Gjemmested, Natur!
Dig, vor tredie Frederik!
Signer et taknemligt Blik.

Recitativ.

Du Aandens Lys, som mørke Nat fordrev!
Hvi skulde dig den Skiebne ramme,
At til en grusom jordisk Flamme
Saa ofte du forvandlet blev?
Ildhavet bryder voldsomt ind
I dine gamle Høresale;
Fra Taget flygter fromme Svale,
Som Judas kysker Flammen Biælfens Kind.
Og Uglen, som dig sad i Hielmen før,

Du natteflittige Pallas=Athene!
 Nu hyler paa de sorte Stene
 I Gruset ved den brændte Dør.

Chor.

Herlig er Lysets Magt,
 Saligt fra Himlen bragt,
 Aand! i dit Hiem;
 Men i din Helligdom
 Flammen fra Dybet kom
 Styrrende frem.

Himmel! hør Støvet's Suf:
 Svovlede Fakkels sluf,
 Tændt kun til Vold;
 Som til Naturens Tab
 Ondskab og Lidenskab
 Fører i Skiold.

Salige Stjerne huld,
 Som med et luttret Guld
 Nedblinker hist!
 Hellig og vennemild
 Tænd os vor Alterild,
 Skienk os din Gnist.

Efter Talen.

Recitativ.

"I snever Kreds indsnærpes Aand og Sands,"
 Saa sang ved Harpen før en ædel Digter.

Kan ei alvorlige, selv tunge Pligter
 Sig jmykke, Skønhed! med din Blomsterkrands?
 I lang Tid gif Studenten spredt omkring
 I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;
 Nu sidder han, hvor Høieløftet brammer,
 Som Fredriks Mænd paa Kongething.
 Minerva vinker ham til ædel Hal,
 En trofast Dyrker vil hun aldrig slippe.
 Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe
 — Samdrægtighed — som Intet bryde skal.

Studenterne.

Fredrik! hør Studentens Svar:
 Du dit Corps os kaldet har,
 Det er os den største Ære;
 Ja, dit Corps det vil vi være,
 Mandens Kæmper. Himmel! giv
 Kraften til et ædelt Liv.

Raser atter voldsom Kamp,
 Hyster Staden sig i Damp,
 Stormes atter i en Gade,
 Skal vi feigt dig ei forlade;
 Tappert vi, som Fædre, staae,
 Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandfuld Folf
 Er kun slet Bellonas Tolf.
 Selv du byder det, vor Konning!
 At Minerva bliv vor Dronning,
 At i hendes Kæmpehal
 Vi for Visdom segte skal.

En Stemme fra Consistorium.

Alt blev nyt. I Evigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod uforandret,
 Jeg holdt uforfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke fun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Aand.

Chor.

Indvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Vor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.
 Af Asten frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Vor Folkeven!

I Muser og Apol!
 For eder aldrig fold
 Blier Danmarks Søn.

Leed os ved færlig Haand,
Skienf Rærdom Mand!
Det er vor Bøn.

Cantate
til
Reformations-Jubelfesten ved Universitetet.
Den 31te October 1836.

Chor.
Skion, som for tre hundred Aar,
Solen staaer
Over Jorderige.
Dengang Haugen var saa ny;
Lyntet joer fra skumle Sky,
Men i stærke Kæmpers Ly
Monne Spiren stige.
Træet for den rene Tro
Nu i Ro
Breder sine Bugter;
Fiernt i Vest og høit i Nord
Skienfer det den christne Jord
Sine Himmelfrugter.

Recitativ.
De første Christne samlede
I Hedningcatacomber;
Af Gravens skumle Hvalvinger
Fremspired Fremtids Rose.

Dg Flokkens Taler var en Ven,
 Som Evangeliet lærte.
 Men sledske Biskop Pave blev,
 Forhærdende sit Hierte,
 Dg stolte Pave Fyrste blev,
 Dg Fyrste blev Tyrannen. —
 Da splintrede de Christi Kors
 Til Bed for Morderbaalet.

Sang.

O, Forsyn! du, som Ondskab twinger!
 I Mørket sporedest din Finger,
 Som Morgenstraale reen og klar:
 Han vilde bygge sig et Tempel,
 Den Stolte, med sit Hovmodstempel,
 Men Templet dog — din Kirke var.
 Ud sendte han sin Afsladskræmmer,
 At samle Guld — da tusind Stemmer
 Ham mødte kiæft ved Flod og Kyst;
 Da Jesu Lære blev betrygget,
 Da blev den sande Kirke bygget
 Usynligt i den Frommes Bryst.

Recitativ.

Ihi Luther sang,
 Dg Lutheranerne med ham: -

Choral.

Guds Ord — det skal de lade staae,
 Dg Tak derfor ei have;
 Han vil med os i Kampen gaae,
 Hans er den bedste Gave.
 Tage de selv vort Liv,
 Gods, Ure, Barn og Biv —

Lad fare derhen!
 Det Bedste blier igien:
 Guds Rige vi ei miste.

Før den theologiske Promotion.
 Glem ei, du fromme Herrens Præst!
 At Lutherdommens Jubelfest
 Her stempler dig som Lærer.
 Saa vandre frem i Herrens Land!
 At stedse Kiærlighedens Baand
 Du knytter og du ærer.
 Glem Tolder ei og Phariæ'r,
 Og see, med Biælken, Skiæven her
 Ei blot i Andres Die;
 Styrk Brødrene med Jesu Trøst,
 Lig, som Johannes, ved hans Bryst!
 Da glæder sig den Høie.

Før den juridiske Promotion. -
 Retfærdigheden truer fold
 Med Sværdet, for at straffe Vold,
 Og blind for alle Bønner;
 Men han, som dommer hist hvert Sind,
 Han har for Diet intet Bind,
 Han skaaner sine Sønner.
 Paa Syndens, Lastens Tornevei
 Kan Dyd undvære Strengthed ei,
 Hvis det skal Livet baade;
 Men glem dog ei, du Retfærds Mand!
 At hist du ei undvære kan
 Den sidste Dommers Naade.

For den medicinske Promotion.
 Sundt Legem styrker Siælen sund;
 I denne Livets Prøvestund
 Besiælte Støv maa trives.
 Hil dig, der Sundhedskilden fandt,
 Og længst foragter Giøgletant!
 Din Viisdom Kræfter gives.
 Gaf trolig i Naturens Spor!
 Der falder ingen Spurv til Jord
 Vel uden Herrens Villie;
 Men reddes mangen Knop dog kan,
 Og herligst staaer ved Gravens Rand
 Solvhaaret Oldings Lilie.

For den philosophiske Promotion.
 Gud skabte med sin stærke Haand
 I Manden en fornuftig Aand,
 Og den maa modnes, dyrkes.
 Men vogt dig, du, som meget veed!
 For Hovmod og Spidsfindighed;
 Derved ei Aanden styrkes.
 Glem ei, du Tænker! Lærde du!
 At Alt du seer forsynet nu
 Dog ved en ringe Kerte.
 Dyrk tro din Aand, din Videnskab,
 Som kræftig Helt — kun ei med Tab
 Af sønligt christne Hierte.

Efter Talen og Promotionerne.
 Siunger nu en Sang til Ære
 For de fromme Herrens Mænd,

Som den jande Jesu Lære
 Tappert vandt til os igien.
 Edle Johan Hus! du faldt;
 Af dit Baal dog svang sig alt
 Englen paa sin Himmelvinge,
 Seiren sikkert os at bringe.

Da kom Luther, Troens Kæmpe,
 Klædt i Modets stærke Staal;
 Frygt hans Røst ei kunde dæmpe,
 Dærvt han stævned til sit Maal.
 Og i Kirkens Foraarsjal
 Sang en liflig Matteredal:
 Med Melancthon ved sin Side
 Stod — den Stærke med den Blide.

Bugenhagen! dig vi nævne
 Lutherdommens Hielper god.
 Tausen! i mangt farligt Stævne
 Kæft med Sadolin du stod.
 Smuldned' længst er dine Been,
 Men den Kirkegaardens Steen,
 Hvor du stod for fromme Skare,
 Til din Ære vi bevare.

Tak fortæner Danmarks Fyrste,
 Som udbredte Troen her:
 Christiern — Frederik den Første —
 Tredie Christian især.
 Luthers Ven! i Worms du saae
 Helten ved sin Afgrund staae;
 Han foragted Død og Smerte,
 Og han vandt dit Kongehiorte.

Siette Frederik, vor Fader!
 Du har Hiertet varmt, som hiin.
 Ondskab du og Bantro hader,
 Jesu sande Tro er din.
 Ja, hver ægte Christen veed:
 Livets Væld er Kiærlighed.
 Dyrker den da fromt tilsammen!
 Gode Christne siunger Amen.

Chor.

Kingo! laan os din Røst, at den lyder
 Orgelkraftig atter paa ny.
 See, den gyldne Søl frembryder
 Giennem sin fulsorte Sky!
 Trende Sekler har Skyen fordrevet,
 Og skal fordrive den tre Gange tre.
 Den har slet kun paa Jorden levet,
 Som ei Himlen blaa kan see.
 Straal din Ufskyldighed i hvert Herte,
 Jesus Christus! din himmelske Tro,
 Da skal ved Sandheds evige Kerte
 Salige Slægter paa Jorden boe!

Til min Ven Peter Oluf Brøndsted.

Paa hans Fødselsdag.

Det Baand, som knyttes i Livets Vaar,
 Ei let sin Styrke mister;
 Bedst mindes vi vor Ungdoms Aar,
 Grindringen ei brister.

De Blomster, som Baandet sammenbandt,
Af dem vel visned mange;
Men de var ikke Tidens Tant,
I Himlen atter de Haugen fandt
Paa Evighedens Bange.

Og mange Blomster staae endnu,
Som dengang kun var Knopper;
Ei skue vi med sorgfuld Hu
Paa Tidens visne Stubber.
Selv bære vi Hjertet i vort Bryst,
Min gamle Ven! med Ungdomslust,
Skiondt Haarene vel graane;
Med sunde Blik vi Livet see,
Endnu i Solskin kan vi lee,
Og sværme ved Guds Naane.

Vi fandt hinanden i fremmed Land
Bed Elbens fjerne Kyster,
Langt fra den fæere Fædrestrand.
Germania var vor Søster.
Paa Dresdens lange Marmorbro,
Der, Brøndsted! ofte stod vi To
Og saae Naturen virke
I Aftenglands, i Morgendunst;
Og Hallen vinked os til Kunst,
Til Sang den skionne Kirke.

I Weimar hilste vi store Skiald,
Hvem meer ei Jorden eier.
Vi skued Tydsklands dybe Fald
Og Heltens stolte Seier;
I Notre Dame vi siden saae

Med Scepter ham i Purpur gaac
 Med Hertug og med Greve.
 Paa Sanct Helena nu en Steen
 Bedækker slet og flad hans Been.
 Vi mindes ham, vi leve.

Dg hist bag Alpernes Kæmpemuur
 Vi atter os gienfunde,
 Hvor dobbelt yppige Natur
 Beriger sine Lunde.
 Hvor Cicero, hvor Cæsar gif,
 Der stode vi med Tankeblif;
 Dg hvor ved Arno grundet
 Er yndigskjønne Blomsterstad,
 Der skiltes vi saa fjerligt ad,
 Dg fandtes igien ved Sundet.

Men længe først, min ædle Ven!
 Hver fulgte tro sin Muse:
 Du fandt Oldgrækenland igien
 Bag længst nedfaldne Huse;
 Dg jeg i Nordens fjerne Kant
 Den gamle Bragis Harpe fandt.
 Den havde ligget længe;
 Men den var Gudens eget Bærf,
 Endnu den var saa kæmpestærk,
 Jeg gav den nye Strænge.

Dg nu har jeg den skjønne Trøst,
 Hvor Sundets Bover flyde,
 At jeg med dig kan Livets Høst
 Som Livets Foraar nyde.

Nu i den fiære Arelstad
Dø Rummet skiller meer ei ad,
Dg Kampen veg for Freden.
Dg Tiden med sin plumpe Haand
Ei sønderlide kan de Baand,
Gud bandt for Evigheden.

Til Fru Johanna Heiberg.

Den 22de November 1836.

Vor Ewald sang for sexti Aar
I Caroline Walters Baar
En herlig Fødselsang.
Hun pryder atter Kunstens Bei;
Men Ewald — af! han synger ei
Desværre denne Gang.

Men hvad han om sin Walter sang,
Det passer med prophetisk Klang
Paa Hanna Heiberg grandt.
Gientage vil jeg Skjaldens Ord;
Dg siger mig, I Mænd i Nord!
Om I det ikke fandt.

„Thalia saae fra Pindus ned,
Dg saae den Dag, vi glædes ved,
Dg følte den sin Fest;
Dg med en Moders travle Til
Dg med et stolt og vittigt Smil
Bad hun Olymp til Giest.“

„Den Snilde kiendte alt for vel
 Sin Carolines raske Siæl,
 Endskiøndt den først frembrød.
 Da bad hun stolt Gudinderne
 At haste fra Olymp, og see
 Den Musa, som var fød.“

„Hun kyssed Die, Mund og Bryst,
 Og sagde: Bær til Danskes Lyst
 Din Skytsgudindes Speil!
 Afbild dem i dit Spil, og byd
 Din Tone skildre hulde Dyd,
 Dit Smil at revse Feil.“

„Da kom de hulde Gratier,
 Og Caroline fik af hver
 En himmelsk Indighed:
 De Træk i Gang og Smil og Sprog,
 Som skildres ei, og som vi dog
 Saa vist fortrylles ved.“

Siig! er nu ei det Billed liigt?
 Og passer ikke Gwalds Digt
 Paa vor Veninde grandt?
 Hvad kan da Skialden end med Ret?
 Dog jo — fuldstændiggjøre det;
 Skjøndt Alt deri er sandt.

Bor Gwald skildred varmt og fæf;
 Dog sandt han ikke alle Træk
 Til fjerne Tid og Sted. . .

Thalias Billed ligner godt;
Dog ligner du ei hende blot,
Men Melpomene med.

Bor Hanna fan, saasnart hun vil,
Naivt i lette Skuespil
Erstatte Walters Savn;
Men havde Caroline vel
Med Hanna Heibergs høie Siæl
Forklaret Minas Navn?

Dg viist: at Siælen, uden Sprog,
Saa tydeligt kan tale dog,
Som nogen Digters Ord?
At Stumhed selv blier stum ei meer,
Naar man i sligt et Ansigt seer,
Hvad dybt i Hiertet boer?

Terpsichore! desuden du
Gav Hanna Binger tidt endnu.
Dg skionne Boesje,
Som fordum lidt fun fiendtes til
Paa Brædderne, — hun, naar hun vil,
Staaer dybtindviet bi.

Dg nu — hvad fordum kaldtes Tant,
Men hvad man siden helligt fandt,
Som Kunstens bedste Bryd:
Reen Sædeligheds Rose mild,
Der styrker Aandens Himmelild
Med en elskværdig Dyd;

Den sætter du i dine Haar,
 Den skienker dig endnu en Vaar,
 Naar sorte Lok blier graa;
 Og mangen Skiald skal, som i Dag,
 Om dig endnu med høit Behag
 Sin Høitidscharpe slaae.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Skydeselskabet den 2den Februar 1837.

Naar Dansken fylder bredfuldt Maal,
 Og knytter Vennefiæde,
 Den første Skaal er Kongens Skaal,
 Og alle Hierter gæde:
 Velsign ham, Gud! og skienk ham Fred
 Og Helbred og Lyksalighed.
 Den første Skaal er Kongens Skaal;
 Den vier ind vor Glæde.

Og hvad vi ønskede dig, du fik;
 Thi kraftig og fornøiet
 Du stod for os, vor Frederik!
 Af Tiden ei nedbøiet.
 Nu kom en lille flygtig Sky,
 Og derfor sørged Land og By;
 Men Solen straalere frem paa ny
 Som Forsyns-Fadersøiet.

Med Unglingsild, saa let og rank,
Som moden Mand du tænkte;
Og mens saamangen Kæmpe sank,
Dit Hoved ei du sænkte.
Er end dit Haar som Sølv et hvidt,
O, det har ei af Tiden lidt!
Det i din Barndom alt var dit,
Dig Freia selv det skienkte.

Du lærte Flid, Marvaagenhed
Og Nøisomhed os andre;
Og da du nys dig lagde ned,
Det monne lidt forandre.
At være syg=forfælet ei,
Og lærte du paa denne Vej.
Dit Blik, din Mine sagde: Jeg
Skal snart blandt eder vandre.

I lang Tid end — fiernt staaer hans Maal —
Hans Kraft ham svigter ikke;
Thi fylder Alle Haabets Skaal
Nu efter Fædreskifte!
Paa mangen garlig Høitidsdag
I dette gamle Skyttelag
Vor første Skaal var Fredriks Skaal,
Den skal vi længe drikke.

Sophus Bahle.

Marts 1837.

„Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“
 Saa stunger hver en Dødelig.
 Vel, at vi ikke Veien kiende!
 Men Maalet hiit i Himmerig
 Seer Siælen, ei af Gud forladt,
 Med Haabets Die Dag og Nat.

Du skued Maalet klart hernelen,
 Før Dødens Alf dit Die brød;
 Hengangne Ven! Udødeligheden
 Besiælte dig tidt før din Død.
 Hvad her som Christen troede du,
 Det, Salige! det veed du nu.

Dit Die med forklarte Blikke
 Den elskte Viv hos Gud giensaae,
 Og Gud og Fædrelandet ikke
 Forlade dine kiære Smaa.
 En Venneflok med Barmey trang
 Dig følger tro med Skjaldesang.

Thi Ven du var, og Kunsten styrked
 Din Aand med Harpens Melodie;
 Naturens Videnskab du dyrked,
 Thi Himlen speiler sig deri.
 Kunst og Natur som Binger bar
 Dig op til Naadens Throne klar.

Sov sødt, vor Ven! Vi skal ei glemme
 Dit Minde paa vor Fremtids Gang;
 Og ofte lyder os din Stemme
 Endnu i mangen venlig Sang.
 Du planted selv en Glemmigei
 Paa Graven — og den visner ei.

Til Beskow.

Med Oversættelsen af hans Sørgespil Torfel Knutson.

Min ædle Beskow! det har glædet mig,
 At bringe Danemark et Digt fra dig.
 Paa Venskab gav du mig saa mangt Beviis;
 Tilgiv! du faaer det end ei ligerviis.

Thi ei Personlighed har ledt min Haand
 At vække Gienklang af din Digteraand
 Fra Danerharpen; ikke Venstabs Pligt
 Begeistred her — det var dit eget Digt,

Et Maleri, alvorligt, skønt og sandt.
 Dit ædle Hierte, som en Diamant,
 Gav Lysning til Christinas Maaneskin,
 Og Solglands til din Torfels Heltesind.

Hvor fiært det var mig, at opdage brat,
 Mens Svensk til Dansk saa let blev oversat,
 Den Liighed i vort Sprog, som i vor Slægt:
 Det samme Sprog — kun dobbelt Dialect!

Dog Noget her jeg ærligt skrifter dig.
 Ei Dansken, veed du, er misundelig;
 Kun Get misunder Svensken han. — „Hvad da?“
 — Det er et lille Bogstav, Ben! et A.

Dog saae du før, og nu maaskee vil see,
 Et Sprog kan være smukt med samt sit G.
 Hvad der er skönt, hvad der er stort og sandt,
 Vocalen finder til sin Consonant.

Sang til Kongen fra Skjedeselskabet.

Den 3die August 1837.

Saalænge Arelhuser
 Holdt muntre Skyttelag,
 Dem ingen Glæde mødte
 Saa herlig som i Dag.
 Hvad er vor Benneglæde?
 Blot Skyttekunst? o, nei!
 En broderlig Forening
 Paa Livets Vandringsvei.

Men hvor sig Brødre samle,
 Hvad er den bedste Fæst,
 Naar ei den elskte Fader
 Er Kredsens første Gæst?
 Det fødte vore Konger;
 De hædred tidt vort Lag,
 Trefoldighedens Gilde —
 Men aldrig som i Dag.

Vor Drot, vor elskte Fredrik
Har aarlig os besøgt,
Selv glad blandt glade Sønner,
Naar der blev lagt og spøgt;
Men aldrig, Fader Fredrik!
Skiondt tidt os hædred du,
Du smelted alle Hierter
Saa kongeligt, som nu.

J freidig Livets Lykke
Fra Thronen og fra Slot
J Folkets Kreds at træde,
Det gjorde mangen Drot;
Men Døden at beseire
Med Modets stærke Blik,
Dg strax til Folket ile —
Gjør kun en Frederik.

End sad du ei blandt Store
Hist i din egen Borg;
Men rørt af Kiærligheden,
Af dine Sønners Sorg —
Knap Faren var forsvunden,
Dg du i Sundheds Havn,
Saa vinkte Somrens Roser
Dig i vor Borgerhavn.

Nu lad Kartoven brage,
Mens Kredsens om ham staaer!
Gud! skienk ham Glædens Dage,
Gud! skienk ham Kraftens Aar.

Her tie Sangens Toner,
 Her er kun Taaren Tolk.
 Sølvbryllup med sin Sundhed
 Han holder hos sit Folk.

Hans Christian Ørsted.

Den 14de August 1837.

Mnemosyne! Mnemosyne!
 Skialden rynker sine Bryne.
 See, du er min Musas Moder;
 Men af dine Himmelgoder
 Har du mig ei nok foræret,
 Thi du har mig ei beskieret
 Den Sukommelse, som, Kicere!
 Digteren ei kan undvære.

Mnemosyne venligt svarer:
 „Har jeg svigtet dig i Farer?
 Glemte nogentid dit Hierte
 Livets Glæder og dets Smerte?
 Tidens Dyder og Bedrifter?
 Glemte du de gamle Skrifter?
 Fandt vel Phantasien Skranke?
 Svigted dig din Aand og Tanke?“

Mnemosyne! nei. Men savne
 Rod du tidt mig Tal og Navne.
 See, det har mig ofte skadet,
 At fra Mund jeg tog ei Bladet,

Hvor jeg netop det behøved;
 Og hvad fast mig meest bedrøved,
 Var, at i Augusti Maaned
 Ei engang du Skialden skaaned:
 Ham den fiortende lod glemme,
 Saa han hæved ei sin Stemme.
 I vort Venstres Tid, den lange,
 Tænk dig! fyrgetyve Gange,
 Fyrgetyve Fødselsdage
 Har Hans Christian lagt tilbage
 (Din Skyld var det, grumme Moder!)
 Uden Hilsen fra sin Broder.

„Har du glemt ham fyrgetyve
 Somre?“

Nei, det var at lyve;
 Jeg hver Uge paa ham tænkte.

„At du ingen Sang ham skienkte,
 Han høimodigt vil tilgive,
 Hvis, mens du er end i Live,
 Du Forsømmelsen erstatter,
 Og et Carmen strax forfatter.“

Dertil er i Dag ei Tiden;
 Der til Middag kun er liden
 Frist.

„Saa staa dog ei som Taabe!
 Rime kan du, vil jeg haabe.
 Skynd dig da, riim Noget sammen,
 Dig til Trøst, og ham til Gammen!

Som en Rose, som en Lilie
Duffer ham din gode Billie."

Ja, hvis Billien ham kan glæde,
Vil jeg grumme gierne quæde.

Wdle Christian! min Muse
Troer med Trøst mig at beruse;
Men om du kan Breden tæmme,
Og min Glemsomhed — forglemme,
Ville vi nu snart erfare.
Gode Christian! hør mig bare.

Langeland sig saare glæder
Ved din Daad og ved din Hæder.
Men ved Langeland jeg mener
Ei den D blot, som forener
Sig med Danmarks Blomstervænger;
Nei, det lange Land er længer,
Thi jeg mener det, som bugter
Sig med Bierge, Dale, Frugter
Høit fra Nordcaps hvide Hue
Til Gibraltars røde Lue.
Og jeg vedder, hvis i Tide
Jorden fik din Fæst at vide,
Gnistred strax med stolten Mine
Hver Electrifeermaskine;
Ja, hver Naal da paa Magneten
Vilde pege — som Poeten —
Med sin Finger rørt paa Manden,
Der gav de forelskte Kræfter
Vielsen, de længtes efter,
Da de sukked for hinanden.

Til Prinds Christian Frederik.

Den 18de September 1837.

Man siger: „Altid Sang paa Sang!
Men er du ikke bange,
At Christian bliver fied engang
Af de gientagne Sange?“
Jeg svarer: Christian blier ei fied
Af hvad fra Hjertet kommer,
Saa lidt som af sit Urtebed,
Af Blomster og af Sommer.

Han finder i sin Fugl Behag,
Og til dens Sang han lytter,
Naar til hans høie Borgetag
Den kom fra Dalens Hytter.
Han aabner den sit Vindue selv,
I Hal den sjuunge lader.
I gamle Nordens Digterelv
Han Aand og Hierte bader.

„Og hvad vil du da sjuunge her?
Om sliig en Fugl man siger:
Den har Forsængelighed ficer,
Og færdig er til Smiger.“
Man siger meget, som er sandt,
Og meget, som er ikke;
Den Slette kalder Skionhed Tant,
Og Alt han vil bekliffe.

Ei smigre skal min Digterrøst;
Men naar jeg dristigt siger:

At Christian er Kunstens Trøst,
 Saa er det ikke Smiger.
 Og naar jeg siger: Christian
 Vil Videnskaben fremme,
 Selv ægte Videnskabens Mand —
 Saa lyder Sandheds Stemme.

Og naar jeg siger: Christian veed,
 Hvad Mandens Mand er tienlig,
 Ei med en stolt Nedladenhed,
 Men menneskelig venlig —
 Saa har jeg atter Sandhed sagt,
 Saa lyser Sandheds Rerte.
 Og derfor vinder han ved Agt
 Hvert menneskeligt Hierte.

Trøst

i et mismodigt Dieblis.

Staffels Digter! du beklager dig, at paa din Gammelalder
 Mænd, selv uden Kraft og Binger, stundom dig en Juffer
 falder?

See dig dog engang tilbage, hvis du det endnu ei veed:
 Groer ei bedst af Alt paa Jorden Tidslens Utafnemlighed?

Sophocles i Oldingskraften skrev, hvorpaa nu Verden skionner,
 Sin Odip — og blev for Retten stævnet da af egne Sønner
 Som en svag vanvittig Daare, der ei kiendte Faderpligt.
 Vise Dommer Skialden frelsste; Talsmand blev hans eget Digt.

Don Quixote skrev Cervantes; selv Apol ham Krandsen
bragte,
Bogen morede Kong Philip — Skialden ingen Skierp han rakte.
Snart en uforskammet Smører bedre Don Quixote skrev;
Skialden pidsked ham med Nelder, han til Spot for Verden
blev.

Shakespeare lyste som en Stierne; længe dog ei Stiern
funkled,
Beaumont=Fletcher Himmelstierne med Raketers Blus for=
dunkled.
Garriek, Schröder, Tieck og Schlegel hylded ham, snart godt,
snart slet.
Store Shakespeare! endnu Verden aldrig har dig fattet ret.

Holberg skrev sin Kandestøber — og det var ei i en Kande,
Nordens Bly til Kar han støbte; det var i hans egen Pande.
Men en Paulli meget bedre sig forstod paa Poesie,
Lærte Holberg med sin Dumhed bedre Kandestøberi.

Stakkels Holberg! dine Skatte danske Skueplads du skienkte;
Men i bælmørk fugtig Kielder du paa Bæg din Lampe hængte.
Ingen kom dens Lys at skue; Tiden, fuld af Regn og Slud,
Trued med at slukke Lampen — o, men aldrig gaaer den ud!

Ei forglemmer jeg de Dage — Tiden kaldte sig romantisk,
Vingen fri man havde faaet (før man stækked den pedantisk) —
Da du, store Fredrik Schiller! heller intet Bisald vandt;
Drengesmagen, Modesmagen ogsaa kaldte dig Bedant.

Goethe, kraftig som Apollo — som Apol lidt uretsfærdig!
Mangen Marshaas dig flaaede levende, som os uværdig.

Din Natur, din friske Skionhed vakke lunken Sympathie,
 Og tilsidst kun i dit Ufrudt Daarlighed fandt Poesie.

Saadan paa utallig Maade Smaahed kæmper med det Store.
 Saare kan vel Myggen Guden, men ei Manden giennemføre.
 Overslaae kan Tidens Bølge Klippen, naar sit Skum den slaaer,
 Skummet synker dog tilbage — synlig atter Klippen staaer.

Den underlige Nattergal,

der hver Aften slog i Alleen uden for Besterport, i Baaren 1837.

Digteren.

Bespynderlige Fugl! hvad kan det være?
 Jeg veed, at Virtuosser tidt er sære,
 Men denne Særhed er dog alt for sær.
 Forgieves ønske Danmarks Bøgetræer,
 De herliggrønne Skove sig den Ære,
 Concertsal for din Sang at være.

Der staae de skionne Stammer høit i Runde,
 I Gensomhed, med deres Kroner runde;
 Forgieves vente de dig, Baar paa Baar,
 Forgieves Blomsten vinker, Kilden gaaer,
 Forgieves skinner Maanen, Elskte sukke —
 Du fryder dem dog ei med dine Klukke.

Hvad — synger Digteren i Herthadalen —
 Er Sommerastnen uden Nattergalen?
 Hvad Blomster uden Rosens søde Lugt,
 Hvad uden Jordbær al den anden Frugt,

Hvad Natten uden Maane, hvad et Eden
Er uden Eva — uden Kiærligheden.

Og dog du kommer ei! Men her, i Støvet,
Skov, Gensomhed og Kiærlighed berøvet,
Bed Landevei — hvor med politisk Snak
De ældre Mænd sig more, hvor Tobak
De smøge, hvor hver Aften Kort de spille —
Her sidder du, og Trille slaaer paa Trille!

Nattergalen.

Tilgiv, Herr Digter! ei din Pen du hvæsse
For strengt mod mig; thi en forhejt Prindsesse
Du skuer, af, som driver her sit Spil.
Theater be'er jeg dig — ei lægge til,
Men sætte for Prindsesse=Navnet. Qvinde
Jeg var tilforn, og Op'rasangerinde;
Men da tilsidst jeg reent gik fra Natur,
Og slog kun Triller i Eratos Buur,
Fortornedes min Musa. Bred hun tog
En Haandfuld Band, som Fæe den paa mig slog,
Med disse Ord: „Bliv Fugl, og fløit ved Buret
(Hun meente vel: skraas for Theaterskuret),
Saa længe til du smelte kan et Bryst,
Der føler atter for Naturens Lyst.
Som Nattergal du flukke, til du atter
At synge lærer som Naturens Datter.
Naar Hierter rørt til dine Toner lytte,
Faaer du din Frihed — ved en Frihedsstøtte.“

Saaledes sidder nu jeg arme Kræ
I dette stakkels lille Hasseltræ,

Dg quiddrer Mænd og Qvinder høit i Dre.
 Dg Mange stille staae, for mig at høre;
 Men røre dem — end kan jeg Ingen røre.

Digteren.

Ja, det er Andet! Hift i Freias Sal
 Kun synge bør naturlig Nattergal;
 Her maa du Triller ud af Struben presse,
 Theatrets — forulyffede Prindsesse!

Speil jer i dennes Skiebne, Sangerinder!
 Dg synger ei som Fugle, men som Qvinder.

Den spanske Pige.

(Efter Byron.)

D, taler til mig atter ei
 Om blonde Møer i Nordens Rige!
 I har ei havt det Held, som jeg,
 At see den skionne spanske Pige.
 Ei hendes Dine vel er blaae,
 Ei Lofferne sig gyldne bøie;
 I Udtryk langt de overgaae
 Dog smægtende Blondines Die.

Hun Ilden stjal, Prometheus liig,
 Dg glemte den bag Silkebryne.
 Der fører den en farlig Krig,
 Thi Dinene bestandig lyne.

Dg Haarets ravnesorte Flof
Langt ned ad Svanebarmen ruller;
Man skulde troe, at hver en Lok
Kom for at kysse hendes Skulder.

Let smeltet blier ei Nordens Glut,
Dg kold hun er, selv naar hun favner;
Den smukke Mund er oftest but,
Dg Læben Omhedes Tone favner.
Men varme Sol gav fyrigt Liv;
Her Elskov har sin Disa fundet.
Hvo elsker, som den spanske Biv,
Naar hendes Hierte først er vundet?

Hun ei forsængelig er glad,
Naar martret Elskers Taarer trille;
I hendes Kiærlighed og Had
Foragter hun sig at forstille.
Hun lader ei, som hun var huld,
Opriktig varm er Hiertets Gløden;
Hun vælger Beiler ei for Guld,
Men elsker hun — er det til Døden.

Den spanske Møes Gienkiærlighed
Gi lefler koldt, ei koldt foragter;
En Lidenstak, saa stærk og heed,
Er ærlig uden alle Fagter.
Naar Fiendens Luur i Spanien giasdt,
Hun fiæk og stolt i Kamp henstævner.
Hvis Beileren i Striden faldt,
Hun greb hans Spyd --- og blev hans Hævner.

Tidt under Aftenstiernen klar
 I glad Bolero hun sig slynger;
 Hun ved sin klingende Guitar
 Om kristen Helt og Maurer synger.
 I deilig Haand sin Rosenfrands
 Hun holder, Aftenen at indvie,
 Og under Hesperus Straaleglands
 Hun synger fromt: Ave Marie!

Hver Nnde driver Elskovsspil,
 Og fanger Hver, som den betragter.
 Mon kolde Blonde vove vil
 At være varme Siæls Foragter?
 Jeg finder ei, hvor jeg vil gaae,
 Paa fremmed Bierg, paa fremmed Slette,
 Ja selv i Hiemmet saare Faa,
 Der ligne Spaniens Brunette.

Til Kongehuset.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Selskabet den 1ste Februar 1838.

Nu, Brødre! fylder festligt Kruus
 Med Sang og glade Blikke.
 Bort gamle danske Kongehuus!
 Til Held din Skaal vi drikke.
 Kong Baldemar var Axtels Ven,
 Og Ven blev Fyrsten steds igien
 Med bolde Mænd i Danmarks Land,
 Alt efter Fædreslikke.

Vel Tiden sig forandret har
Med Sproget og med Klæder;
Dog sidder Uetten dyrebær
End efter gamle Sæder,
Om ei paa Bænk just, dog paa Stol,
Ei staalklædt, men i Fredens Kiol,
Med Hjertet varmt, med Dannesind,
Dg deler Danskes Glæder.

Dg nu en Skaal for ham især,
Der altid var vor Broder,
Endskiøndt han Thronen er saa nær,
Som Barnet er sin Moder;
Hvis Aand begavet aaben staaer
For Alt, hvad herligt foregaaer;
Der vinder vor Fortrolighed
Som Fyrste, Borger, Broder!

Fra Borgeren gif Kunsten ud,
Dg Christian den ynder,
Fra hvor den hæver sig til Gud,
Til hvor den smaat begynder.
Hver ægte Kunstner elsker han,
Hver Musasøn, hver Statens Mand,
Hver driftig Daad, hvert nyttigt Siul,
Som Kløgt og Flid forkynder.

Hvor mangt et Aar han hos os sad,
Som om han her var hjemme,
Dg sang med os vor Vise glad
Med en begejstret Stemme!
Hvor ofte til vort Selskabs Lyst
Beltalende med hævet Røst

Han sagde gode Manddoms=Ord,
Som Ingen her vil glemme!

Men slyng os dine Roser nu
Om Harpens gyldne Strænge,
Du skønne luftblaa Freia! du,
Som glæder Danavænge!
I Vilhelmines hulde Bryst
Nedsmiilte du din søde Lyst.
Skaal for det danske Kongehuus!
Det blomstre skönt og længe!

Adam Vilhelm Hauchs Minde.

Februar 1838.

Livet skummed ei med vilde Bover,
Intet Uveir Lyffens Straale brød.
Sørger, græder ikke! Gubben sover,
Og hans første Smerte var hans Død.
Ingen vild fortvivlet Kummerstaare
Flyde vil ved denne Jordefærd;
Udel, talrig Slægt staaer ved hans Baare,
Mindes trofast ham — og er ham værd.

Ja, skönt var hans Liv, det fortæner en Sang,
Den værdige Gubbe til Minde.
Som Ungling ham henrykte Baabnens Klang,
Da var han blandt Kæmper at finde.
Som Ridder han sad paa sin vælige Hest;
Men inart han, Natur! som din værdige Præst,
Blev faaret til fioldnere Glæder:

Ei øved blot Haanden da Glavind og Skast,
Med Aanden udgrunded han Kræfternes Kraft,
Da dyrked han Viisdom til Hæder.

Og da du til dit Forsvar kaldte
Din Unglingsfjære, Fædreland!
Da greb han atter Sværdets Hjalte,
Og rusted sig som Riddersmand.
Paa mandig Pande Rækheds Stempel,
Og munter i sin Alvorsfærd,
Han var et hæderligt Exempel,
Hvordan man ener Bog med Sværd.

Fredrik! du vil ham savne,
Naar du sidder paa dit Slot,
Paa din Bei til fierne Havne,
Danmarks elskelige Drot!
Du for Venskab har et Hierte;
Du ham yndte, Konge god!
Af, det var hans største Smerte,
Fredrik! at han dig forlod.

Naar atter Baaren nu med Gaver
Besøger os, med Roser i sin Haand,
Vil Blomsterjærmene, Hauch! i dine Gaver
Tidt længes efter en beslægtet Aand.
Du med en sindrig Gartner meer ei træder
I Lunden, skienker ham ei Raad;
Nu sørge de forladte Steder,
De mindes dig, og mangen Daad.
Forgieves Fredriksberg udstrækker
Sin Fløi, som Arm, at savne dig igien.

Ved Fredensborg de høie Hækker
 Ei svale meer den gamle Ben.
 Paa Fredriksborg de stærke Kinder gløde —
 Som dine, men du seer dem ikke meer;
 Beemodigt i sin Aftenrøde
 Den gamle Borg i stille Bølge seer.
 Men hist, hvor Kronborgs Taarne kneise
 Mod Tordensky ved stærke Lyn,
 Forgievesølgen vil sig reise —
 Du kommer ei, du kære Syn!

Men selv for dem, der aldrig saae,
 Vil dog dit elskte Billed staae:
 Dit Hædersminde
 Den arme Blinde
 Tro giemmer i sit Hiertes Braa.
 Men vi, som daglig, Hauch! dig saae,
 Og skue nu dit Liig paa Baare —
 Med Beemodstaare
 Bort Die stirrer til dig i det Blaa.

Hvad toner nu til Gud i fromme Bønner,
 Som om det vilde sig fra Sorg befrie?
 Ha, Tonekunsten selv, dens rørte Sønner
 I hiertegreben Harmonie!
 Du elsked den, du var en Fader
 For Kunstens Dyrker, agted Kunst;
 Du haded Daarlighed, som Skønhed hader
 Liig den forføngelige Dunst.
 Og Digterharpen greb dit Indre;
 Med Melpomene græd du tidt,
 Thalia saae dit Die tindre,

Naar Bid og Lune spøgte frit.
Derfor dig alle Kunster Arandse binde;
Thi altid blomstrer deres Baar.
Belsignet være, Hauch! dit Minde,
Saalænge Videnskabs og Kunstens Tempel staaer.

Men høit nu over Jordens Tuer
I en for Støvet uforstaaet Lyst
Han kærligt ned til Kredsen skuer
Som salig Engel ved sin Frelser's Bryst.

Frue Menigheds Affskedsang

til

sin mangeaarige Lærer, Stiftsprovst Clausen,
paa anden Søndag efter Paaske, den 29de April 1838.

Edle Olding! Døden ei
Har os dig, vor Lærer! røvet.
Blomsten springer ud i Mai,
Og i Høsten falder Løvet;
Men i Herrens Urtegaard
Høst er mere skøn, end Baar.

Ofte tændte her din Røst
Haabets halvudslukte Kerte;
Dydsveileder, Styrke, Trøst
For det kummerfulde Hierte.
Blev tilsidst dig Talen tung?
O, din Aand er evig ung!

Skøndt ei Klokkens vante Klang
 Dig til Lærerstolen falder,
 Hører dig vor Takkesang;
 Siælen lider ei af Alder.
 Vi betale Hjertets Gæld,
 Men ei sige vi Farvel.

Ei hos os, men dog os nær,
 Kan du Klokkens Toner høre.
 Ja, hver Søndag, Olding får!
 Vil du os endnu tilhøre.
 Fra dit Kammer, luft i Løn,
 Ane vi din fromme Bøn.

Stum er dog hver Støvets Mund,
 Stum for Gud hver jordisk Tunge;
 Hvad bevæger Hjertets Grund —
 Kan det nogen Stenime svinge?
 Men det fromme Bryst, som slaaer,
 Hører han — som Alt forstaaer.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet den 2den August 1838.

Utter Skjærsommers Pragt
 Har os tilsammenbragt;
 Fugl staaer i Sky.
 Festen endnu er skøn,
 Gammel, dog sommergrøn;
 Arvet fra Søn til Søn,
 Stedse dog ny.

Fædre med elskte Drot
 Sadde, som vi, saa godt,
 Glæden var Giest.
 Mindet ei her forgif.
 Nu sidder Frederik;
 Diet med Ungdomsblif
 Signer vor Fæst.

Fredrik! i Aldrens Aar
 Staaer dog din Siæl i Vaar,
 Stærkt er dit Bryst.
 Du, som vort gamle Lag,
 Ung er endnu i Dag;
 Sommerens Tordenbrag
 Modned din Høst.

Fader! velsignet vær.
 Glæden dig bringer her
 Hierternes Gield.
 Løsnen er Kiærlighed;
 Trostaben staaer derved.
 Konge! dit Navn er Fred,
 Danmarks er Held.

Til Thorvaldsen.

Den 7de October 1838.

Hvi jubled nylig Sicillands Bøgestrand?
 Hvi folte sig det gamle Fædreland?
 Hvi var den hele Kyst kun Glædens Tolt,

Utallig Stimmel af et henrykt Folk?
 O, jeg har før oplevet slig en Stund,
 Da Torden rysted Kongedybets Grund,
 Da i Kartovernes Salpetersky
 Den danske Vre, som en Phønix ny,
 Steg af sin Aske, slog sin Vinge fræk,
 Og drak Begeistringen i Fiendeskræk.
 Dengang jeg saae dig med din Hammer, Thor!
 Da du med Heltene til Valhal foer,
 Som gierne deres Liv for Danmark lod,
 Da Saga dypped Pen i deres Blod;
 Da Britens Drne kom i talrig Flok,
 Men knuste Næbet paa den danske Blof.
 Det var i Krig. Dengang vi kæmpe saae
 For ærlig Død de Kammerater blaae.
 Da Danmarks Folk stod ogsaa tæt paa Kyst;
 Men ædle Sorg blev bland't i ædle Lyst,
 Og Blusset svandt fra Kinden, bleg og fold,
 Da Heltene blev døde bragt paa Skiold.
 Det var i Krig — den svandt i Hadets Nat.

I Dag ei Flaader kom — kun en Fregat.
 Ei, Ubukir! din Helt drog til Bedrift,
 For i sin Laurbærfrands at saae en Rist;
 En Kunstner kom. Hans Laurbærfrands er heel,
 Og hver en Danskf i Krandsen har en Deel;
 Derfor den aldrig, aldrig skilles ad,
 Og helligt er os allermindste Blad.
 Beundringstaaren, som en Morgendugg,
 Gjør Krandsen mere frisk og mere smuk;
 Og for at den sig skønnere skal slaae,
 Har Freia farvet Thorvalds Loffer graae.

Ham mødte denne Gang i Fredens Færd
Ei Kampens Sønner; Kunstner, Læg og Lærd
I Baade kom. Paa Kongedybet klang
Kartovers Torden ei, men kun en Sang.
Dog — skændt din Fæst ei fejret blev med Blod,
Til den dog Danerfolket Fadder stod.

Ja, ja! du kom saa vidt, vort Fædreland!
At du kan ogsaa skatte Kunstens Mand.
Det vilde Nordens Helt var høi og svar,
Men dog med samt sin Kraft kun en Barbar.
Til Alt at sonderlaae var Haanden stærk;
Men Manden ei beundred sindrigt Bærk.
Hvad ham var fremmed, sendte han til Hel,
Og han behandled Kunstneren som Træl.
Saa gjorde Romer, der til Hellas kom;
Saa gjorde Gotther, da de kued Rom.
Sin Lærer viste Bildmand kaad Foragt,
Til Siælens Gnister blev i Flamme bragt,
Og Taagen svandt.

Dog ei saa snart. O, nei!
Hver Daarskab iler ad modfattede Bei.
Der efter Glubskhed kom en Trællestund,
Hvori den blotte Flid man agted kun.
Den ædle Nytte, der i hver en Braa
Bør taus velgiørende som Huusgud staae,
Stod nu som Afgud, plump og slet og ret,
Og Biisdomsbogen — var et Regnebræt.
Hvad ikke gavned, ingen Ære fik;
Nu skulde sørges blot for Mad og Drik,
For Hyttens Luunhed, Klæderne til Krop.

Men til den høie, lyse Biergetop,
 Hvor Skionhed og hvor Sandhed, Favn i Favn,
 Forkynde Støvet Evighedens Navn,
 Did blev ei skuet. Det blev nævnet Tant.
 Man fandt i Skionhed ei, hvad der er sandt.
 Saaledes det indbildske, blinde Døgn
 I skionne Sandheder kun skued Løgn.
 Sandhed fra Skionhed, Mand blev skilt fra Liv,
 Og dog — dog skulde trives Jordens Liv!
 O, blinde Daarskab! drukne Sværmeri!
 Gud være takket, du est snart forbi.
 Thi Hvo ei føler Skionheds milde Bud,
 Den kan ei heller knæle fromt for Gud —
 Almægtige Kunstner — der, saa viis som stærk,
 Til egen Glæde skaber eget Værk,
 Men ei for Nyttens Skyld, der falmer hen.
 En evig Vælde trænger ei til den.

Det ældste Nord ei kiendte sligt et Fald.
 Dets Helt foragted ikke Smed og Skjald.
 Med Bragi sad Vaulundur, Odun, Gir
 Hos Odin, Tyr, hos Asa=Thor og Freir.
 Nutid! vil du — ved Christendommen blid —
 Forene Heltetid med Kunstnertid?

Ja! Derfor hædrer du den Mand, som fik
 Paa Danmark loffet hen Europas Blik.
 At gjøre godt igien han sig paatog,
 Hvad vore vilde Fædre sønder slog.
 See! derfor hented han ved gunstig Bind
 Med Jason atter Skionheds gyldne Skind.
 Ved Tryllemæislen's Kraft igien paa Stol

Han satte Guderne paa Capitol.
Han atter Gratierne sødt forbandt,
Dg Venus smilende sit Uble fandt,
Mars fik sin stærke, herlige Natur,
Sin Sledsfhed og sin Yndighed Mercur.
En Alexander, som en Verden slog,
Stolt i Triumph til Babylon inddrog,
Dg Ganymed paa Knæ med venligt Blik
Gav atter Jovis Dn en Lædsfedrik.
Alt, hvad Homer har nævnt ved Harpens Stræng,
Fra Guder til den lille Hyrdedreng,
Gienfskabte denne Troldmand, stærk og flog;
Dg hvad forgieves Lærdom i sin Bog
Sig vilde stave til med sure Sved,
Sig aabenbared hans Uskyldighed.
Thi Diebligs og Oldtids Sympathie
Forbinder et guddommeligt Genie.
Hvad Mange læste, men kun vide faa,
Stod flart for ham, før han et Bogstav saae;
Dg Videnskab — sang en beslægtet Ven —
Har Ingenting ham lært, han lærte den.

Men, Thorvald! du i græske Verden saae
Dog ei med brune — men med Dine blaae.
Nordlænder blev du paa din fjerne Bei,
Beemodig tidt, — Italiener ei.
Med Sydens Sandsekrast og Phantasie
Dyb Følelse forbinder dit Genie;
Dg steds beundred du i Kunstens Land
Ei blot hvad Manden, men hvad Siælen kan.
Dit Hierte drog dig i det yngre Rom
Fra Hedenskabet hen til Christendom,

Men ei — thi din Forstand blev klar og fri —
 Til Middelalderens Mythologie;
 Nei, Christus monne saligt for dig staae,
 Som ham ved Nadveren Disciple saae.
 Af ham, af hans Apostle sendte du
 Os Billeder; og Arelkirke nu
 I Sekler vorder for den glade Dan,
 Hvad hist for Romeren er Vatican.
 Fra stolte Syd — men ei til nordisk Dunst,
 Som før han skieldte det — til nordisk Kunst
 Han reise skal, og læse uden Tolk:
 „Bed Østresaltet, Ven! boer ogsaa Folk.“

Dog ei Nordlænder blot og Protestant
 Blev du i Syden; altid Dansken fandt
 I dig en Broder. Mindes du den Vaar
 I Rom, da Skialden dig for treti Aar
 For første Gang blandt dine Bærker saae?
 Da du med leerbestænkte Kiortel paa
 Dig nærmed ham, til Syden kommen nys,
 Og Broderskab drak med ham i et Kys?

Hver Landsmand, som Italien og Rom
 I Ungdom saae, naar han tilbagekom,
 Af alt det Sete meest husvaled sig
 Ved Mindet, Thorvald! om dit Bærf og dig.

Paa dobbelt Maade dine Skatte har
 Du skienket Danmark, Broder dyrebar!
 O, altid Hiertet drog til Dresund
 Din Tanke hen, til Siællands Bøgelund.

Paa dette Sted vi saae for nitten Aar
Dig, med lidt mindre Budder i dit Haar,
Som selv du kaldte det. Nu er at see
Din Biergetop bedækt med hellig Snee.
Men underneden, i det varme Bryst,
Staaer Somren end i al sin Blomsterlyst,
Som under Alpen, under Gletscherhang —
Med Rosenduft og Rattergale-Sang.

Velkommen da til Danemark igien,
Medborger! store Kunstner! Broder! Ven!
Af, mangt et færligt Hierte slaaer ei meer
Dig tro i Møde; kun det Sted du seer,
Hvor man nedlagde det. Men Danmark glad
I senest Høst dig viser friske Blad.
Saa herlig en Smaragd, saa grøn og stor,
Du finder kun ved Bælt og Isefjord.

Ja, Høsten har sig smykket ret i Aar,
Med allerbedste Bøgefrands i Haar,
For dig at hilse, Thorvald! Første Nat
Var høie Nordlys paa vor Himmel sat.
De komme sjelden, men de gierne kom,
Da du til Fædrelandet drog fra Rom;
De hilste dig fra Island, hvor de saae
Stamfaderen i Oldtid: Olaf Paa.

En herlig Regnbu' havde Himlen sat,
Da du i Baaden steg, om din Fregat.
Veed du, hvad den betyder, Thorvald? — O,
Det Bisfrost var, den skionne Gudebro.

Thi hver Gang Danmark glædes ved en stor
 Og fielden Mand — da kommer Asa=Thor
 Og Odin, Freia, Bragi, for i Sang
 At blande Glæderne med Gudetlang.

Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen.

Den 13de October 1838.

Dig, hvem Fader Homer har viist de blomstrende Guder,
 Som dem Phidias saae, som dem Praxiteles saae;
 Du, som Grækerne's Skionhed og Kraft med Ynde, med Genfold
 Kaldte tilbage, befriet fra den fordærvede Kunst:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Musernes Sønner,
 Laurbærfrandsen dig længst Guderne vandt om din Lof.

Du, som Romeren hist har lært med kraftige Meisel,
 Hvad af Grækeren før lærtes, men glemtes forlængst;
 Du, som øste saa reent og saa dybt af liflige Kilde,
 Stenen, som Moses, du slog, Kilden af Marmoret sprang:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Musernes Sønner,
 Laurbærfrandsen dig længst Heltene vandt om din Lof.

Du, som barnligt og fromt har skuet Christus, vor Frelser,
 Rikærligt strække sin Arm ned mod den troende Kreds;
 Der Apostlerne's Ansigter os saa tydeligt viste,
 Som Michel Angelo dem, og som dem Rafael saae:
 Dig med Jubel hilser, med Sang, høit Unglingeskaren,
 Stiernefrandsen engang Englene skienke din Lof.

Du, som vender saa tro til gamle Danmark tilbage,
 Skiondt Europa dig rundt vinker til prægtige Fæst;
 Du, som skienkte vort Fædreneland din Kraft og dit Kunstværk,
 Dresundet er stolt, Tiberen misted sin Skat:
 Dig med Jubel hilse, med Sang, høit Danemarks Sønner,
 Fletter i Laurbærret dig Egens ærværdige Blad.

Thorvaldsens Skaal.

Den 31te October 1838.

Herr Thorvald stod ved Marmorlast,
 Men ei bag Dunst.

Hans Bærge hamrede saa fast,
 At Fliserne fra Blokken brast.

Da reiste Guder sig i Hast
 Ved Thorvalds Kunst.

„Fly!“ raabte Romeren. „Hvo kan
 Vel maale sig med denne Dan?
 Omsonst!“

Bor Helt gav Agt paa Nagets Brag —
 Nu er det Tid!

Han slog paa Blokken Slag i Slag,
 Til Væge for det danske Flag.

Da blev det atter Skionheds Dag
 Ved Thorvalds Id.

Og Smagløsheden frøb i Skiul;
 Thi Thorvald kæmped, som Niels Juel
 I Strid.

O, Kunstnat! Glimt fra Jøland brød
Din tykke Sky.

Da iulte froe til Templets Skjød
De Kæmper, som Apollo lød;
Thi Heltens Mesterværker brød
Den tykke Sky.

„Fra Danmark lyner Thorvaldsen!“
Saa gientog henrykt Kunstens Ven
Paa ny.

Du Danskes Bei til Roes og Magt:
Talent! Genie!

Dig har han tro tilbagelagt,
Du har ham Danmark atter bragt;
Og Glæden, rundt i Landet vaft,
Dybt føle vi.

Og froe med Larm og Sang og Spil
Vor Thorvaldsen vi hædre vil.
Skienk i!

Med Thorvaldsens Portrait.

See her Billed af ham, som formed saa Mange! — Naturen
Formed dig, Thorvald! selv ædelt. Dit Ansigt er græst.
Blaatgermanisk dit Die forener Syden med Norden.

Hierte for Venskab du har og for den hele Natur.
Skiondt snart syvti Aar, du virker i kraftige Manddom;
Tiden har salmet din Lof, Ungdommen boer i dit Blif.

Sang

i Anledning af

Herr Adjunct Peter Koster Dorphs og Domsfru Frederikke
Aagaards Ægteforening.

Den 2den November 1838.

Kom jeg, Siælland! paa din D
Til et Sund, hvor saa blaat de Smaabølger henglide,
Hvor mig Klinten hist, som Mø,
Stolt i Lust viser Barmen, den hvide;
Gik jeg i den lave Dal
Til et Taarn, hvor en Helt var i Oldtiden hiemme,
Nær den skønne Bøgesal,
Hvor tidt Rattergal hæver sin Stemme —
Da mit Langspil lyder med Klang,
Da med Fynd jeg siunger min Sang,
Sætter mig ved Hyttens Dør
Strax paa Bænken, som Skialdene før.

Holder Gubben i sit Huus
Freias Fæst med sin Biv for den elskede Datter,
Lyder høit ved Horn og Kruus
Glade Frænders og Giesternes Latter;
Er den unge Brud saa ven,
Som din Æskemø, Freia! fra lyse Sejvarne —
Da jeg siunger strax igien
For et Smil — ei for Krone, som Hiarne.
Freias Mø mig altid var fæder,
Sær det Barn, som smiler os her;
Blomsten, som nu rødmer smukt,
Skienker Etten og Fremtiden Frugt.

Draf den unge, holde Mand,
 Som af Frigga blev viet til huldsalige Pige,
 Mimer! af dit Kildevand;
 Er han Broder i Manderne's Rige —
 Sangen lyde med for ham!
 Seent i Høst blev ham Rosen i Hallen indbaaren;
 Freia i sin Fiæderham
 Har den plukt, og selv bragt den fra Baaren.
 Fletter Aftrens brogede Krands,
 Hylde Festen med Spil og med Dands!
 Peter Koster og hans Biv
 Spaae vi alle det gladeste Liv.

Anders Sandøe Ørsted's Fødselsdag.

Den 21de December 1838.

Ved gamle Leires Kilder fro
 Sit Hiem alt monne vælge,
 Sit Viisdomsæde, Konning Gro,
 Mens vildt omstormed Helge.
 Det lang Tid blot var Kongers Grav;
 Men Fredrik Liv det atter gav,
 Til Kundskab's Hiem, til Viisdom's Bo
 Han atter det mon vælge.

I gamle Roskild's Dale flød
 Gud Mimers egen Kilde.
 Der Gubbens Raad til Folket lød
 I Skoven tidligt, silde.

Den skønne Kilde gav Forstand.
 End sprudler Mimers Kildevand,
 Dets Bæk sig over Landet gød,
 For ei sin Kraft at spille.

End lever Mimer og Kong Fro
 Paa disse hellige Steder,
 Og derfor Herthadalen fro
 Med Egelov sig flæder.
 Til Mægler gav os Frederik
 En Mand, hvis Siæl staaer i hans Blik,
 Hvis Tanke steds til Hiertet gif.
 I Mimers Spor hans træder.

Det er i Dag hans Fødselsdag;
 Thi samles vi, du Blide!
 Gi for — som tidt i tvivlsom Sag —
 Om Meninger at stride;
 Nei, deri er vi enig hver:
 At Drsted er os alle kjær,
 For Landet heelt, for Hver især.
 Og det skal Saga vide.

Hun vide skal, at vi engang,
 Hvor hendes Runer stande,
 Om Anders Sandøe glade sang,
 Og vandt omkring hans Pande
 Uvisneligt det ægte Lov,
 Som Tiden smulder ei til Stov.
 Thi Folkets Røst og Skjaldefang
 Skal sig med Fremtid blande.

Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.

Januar 1839.

Bag mægtige Skove der stander en Borg
 Saa herlig og stolt i Naturen;
 Tidt lader det, som den med drømmende Sorg
 I Vandfladen speilede Muren.
 I Sommer og Vinter som oftest forladt
 Staaer Hallen ved Dag og ved Midienat.

Og sidde de Konger, de Helte der end
 Med Sværd og med Rinderne rode;
 Og vidste man ei, det var Oldtidens Mænd,
 Saa troede man ei, de var døde.
 Saa muntre, som før ved et ridderligt Bord;
 Men Læben er stum, og den mægter ei Ord.

Og Qvinderne sidde saa venlige der,
 Gi mattedes den liflige Flamme,
 Og Rosen beholder ungdommeligt Skær,
 Og Knoppen er altid den samme.
 Thi Maleren greb det forsvindende Liv,
 Forglemmelsen flygted ved Kunstnerens Blik.

Men findes da her kun den malede Flok?
 Bevæger ei Livet sig længer?
 Jo, Brødre! thi alle jo vide vi nok,
 At Christians Billed her hænger.
 Men, elskede Christian! dit Billed ei blot
 Besøger dit eget ærværdige Slot.

Din Aand er i Himlen; dog, Fader! din Aand
Har ikke forladt os paa Jorden,
Og tidt til din Borg ved uhyrlige Vaand
Den drages, til Glæde for Norden.
Din Navne, din Vtling — indtræder han her,
Da kommer du atter, da er du os nær.

Beslign ham, du Skytssaand for Danemarks Borg!
Han ofte besøger dit Sæde.
Bortjag med din Binge hver truende Sorg,
Og hidvist hver kongelig Glæde.
Hvor ofte du sad efter Jagt med din Ven,
Der lyder et Hurra for Christian igien.

Sang

i Anledning af

Kongens Fødselsfest.

Afsiungen i Ekshedselskabet den 7de Februar 1839.

Vort gamle danske Julegilde!
Du feires end med Høitidsbrag,
I Vintren kun lidt mere silde,
Du er — vor Konges Fødselsdag.
Da samle sig hans Mænd i Nord,
Som hist hos Rolf ved Isefjord.

I Vintren selv en Rose springer
Af Hjertet i sin Skønhed ud;
Og Engle gav den Rose Binger,

Thi Duften stiger op til Gud.
 Den fransjer Drotten — skion og bred —
 Thi den er: Folkets Kierlighed.

Som Vintren farst, vor Konge smiler;
 Han ynder Kraft, foragter Bram,
 Og at saa hurtig Tiden iler,
 Det mærker Folket ei paa ham.
 Han stander blid blandt os i Aar
 Saa kraftig, som i Ungdomskaar.

Skion Vaaren er, men vilde Storme
 Nedstyrte tidt, hvad nys var smukt;
 I Somren mange Træets Drme
 Fortære Høstens Haab og Frugt.
 Hvad Vintrens er i Havn og Huus,
 Det rammer ikke Stormens Bruus.

O, skienk os mange slige Dage,
 Vor Fredrik! i din skionne Snee.
 Forbi os mangel Vinter drage,
 Den stærk vor gode Konge see!
 Og Himlen blaa med Solens Blik
 Belsigne dig, vor Frederik!

Thorvaldsens anden Fødselsdag.

Den 8de Marts 1839.

Hvert Adams Barn har en Fødsel jo,
 Det er en Regel for alle Slægter;

Men at Geniet maa have to,
 Det sikkert heller ei Noget negter.
 Den første Fødsel er den, som Livet
 Har Hver som Borger paa Jorden givet;
 Den har Enhver.

Den anden Fødsel — det er den Stund,
 Da den Udvalgte sin Styrke mærker,
 Der spirer ud ham af Aandens Grund,
 Som kraftig Skaber til skønne Bærker.
 Den mærkte Thorvald — som man begriber —
 Da han fra Dresund kom til Tiber,
 Til Kunstens Hiem.

Den Fordeel have deraf nu vi
 I gamle Rom og ved gamle Reire,
 At vi med broderlig Sympathie
 Kan Thorvalds Fødsler begge feire.
 I Danmarks Dal han først Livet sandsed,
 I Rom hans Tinding med Laurbær frandsed
 Du selv, Apol!

Og derfor driver et venligt Savn
 Ham hen til Begge med kjærlig Stemme;
 I Roma mindes han Kiøbenhavn,
 I Kiøbenhavn kan han Rom ei glemme.
 Her blomstred Vaaren, og hist hans Sommer;
 Med rige Høst dog til os han kommer.
 Vor Thorvalds Skaal!

Sang til Maskeballet

den 11te Marts 1839.

Stormen sig svinger, vildt af Havet baaret;
 Boverne skylle der, hvor Lam og Faaret —
 Hyrdernes Rigdom — fordum nipped Græsjet.
 Sand dækker Næsjet.

Armod udstrækker bleg de tomme Hænder.
 O, men den Fader hist, som Hiertet fiender,
 Vender til Trøst, til Hielp for dem, som græde,
 Rigmandens Glæde.

Glæden i Staden, Festerne paa Borgen,
 Vorder en Engel mild, som lindrer Sorgen,
 Svinger sig snelt fra dem, der glade larme,
 Hen til den Arme.

Brødre med Søstre! hvis I kunde lytte
 Med dette Budskab ved den brustne Hytte —
 Høiere Fryd, end her blandt lyse Kertter,
 Fandt eders Hierter.

Et Basrelief af Thorvaldsen.

Den lille Dreng i Kurven figer
 Som efter Fugle paa sin muntre Bei.

Af hvad Smaaguderne med Binger siger,
 Forstaaer det Bitterste han ei.
 Den meer erfarne Elskerinde
 Har fanget Amor; Kys paa Kysse, faaes,
 Til reent Forelskelsen maa svinde,
 Tilsidst hun bærer ham ved Bingen som en Gaas.
 Der sidder Husbond; og med sære Nykker
 Den Amor, han i henrykt Dieblif
 Ved Egteskab paa Halsen fik,
 Nu centnertung ham Nakken trykker;
 Og dog den truer med at flyve bort.
 Men Gubben der kom reent tilkort,
 Forgieves han sin matte Haand udstrækker
 Mod Elskovsguden, som i Flugt ham gieffer.

Og er da Kiærlighed kun Tant?
 Og vilde Kunstneren med denne Steen os lære,
 At Mennesket den bør undvære?
 O, du Kortsynede! see mere grandt.
 Seer du ei Psyche søde Flammer vække,
 Og sin Veninde Guden række?
 Som Rosen springer ud i Baar,
 Udspringer Kiærlighed i Ungdomsaar
 I skionne, varme, dybe Siæle,
 Og der — saa lidt som Rosen — den er Dunst;
 Den sætter sig et evigt Eftermæle
 I hellig Tro, i Poesie og Kunst.

Schillers Minde.

(Til Melodie af Wense.)

Afsiunget ved Concerten i Frue Kirke for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839, i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.

Samme Haand, som af den hvide Blof
Troens Kæmper her fremkaldte,
Der med Jesu Ord til Verden talte,
Da sig skilte deres Broderslof —
Samme Haand drog frem et andet Billed
Af en Skiald, nu i sin Frelser's Favn,
Hvor han føler intet Savn.
Dyden han fremstilled —
Schiller var hans Navn.

Christus! du har ei forsmaaet hans Ord.
Thi forskielligt kan de virke,
Dine Kæmper i usynlig Kirke,
Spreddt af Tiden paa den vide Jord.
Af din Haand vel ei han blev indviet,
Hellig Fromhed dog ham siunge bød;
Andagt i hans Harpe lød.
Nu hans Liv, befriet,
Venter ingen Død.

Just i Dag med rørt, taknemlig Aand
Folkets Sværm til Festen mødte
Hjst, hvor Friedrich Schillers Billedstøtte
Reiste sig ved Thorvalds Mesterhaand. —
Schiller! Peders og Johannes' Broder!

Hiertenøglen fik du, Ornen's Flugt,
Driftig var din Vingebugt.
Jorden ei, vor Moder,
Har dit Die luft.

Til Apostlene du saligt foer
Did, hvor ei du Glæden savner.
Christus mødte dig — som her — Omfavner!
End du skuer til din Fødsels Jord.
Schiller! hør fra Gud de Danskes Stemme.
Du har glædet os saa mangen Gang
Med din høie Harpes Klang.
Aldrig kan vi glemme,
Store Skiald! din Sang.

Høstpsalme.

Bryd høit med Lovsang ud!
Stem, Hierte! Mund og Tunge.
Nu takker Alle Gud,
De Gamle med de Unge!
Paa Sletten i vort Land
Staaer rige Stak ved Stak.
Hvad Gud giengives kan,
Er Lovsang kun og Tak.

Hvor Morgenlærken sang,
Gi Leen længe tover,
Dg under muntre Klang
Faldt blomstersmykket Klover.

Mon en Smaragd saa grøn
 I Kongers Krone staaer?
 Bort Arbeids rige Løn
 Gav et velsignet Aar.

Frem spired Aa ved Aa,
 Ei brudt af Stormens Harne;
 De jvulmed kraftigt strax
 I Middagssolens Varme.
 Rigt dækte de vort Muld,
 Huldt smykte de vor Egn;
 De blev til Bondens Guld
 I herlig Foraarsregn.

Dg see vor Abildgaard
 Med sine Edelstene!
 Rubin, Topasen staaer
 Bag Lovets tunge Grene.
 Da Markens Leer klang
 (Det var en nyttig Reg),
 Da topped sig ved Sang
 Utallig Reg ved Reg.

Men glemmer heller ei
 En bedre Høst at finde!
 I Hiertet var en Mai,
 Som aldrig gaaer af Minde.
 Der Himlens Gædemand
 Nedkasted — skær og reen —
 Sin allerbedste Sæd,
 Dg den faldt ei paa Steen.

Dens Sommer var ei kold;
Bed Salighedens Kerte
Tifold og hundredfold
Den spirer i vort Hierte.
Men Hiertet har kun: Af!
Og Diet har kun Graad;
Vi bringe dig vor Tak,
O Fader! i vor Daad.

Smaapigerne paa Nysø.

Skialden sad i sin stille Ro
Alt paa sin Sommersvale;
Ind traadte de Smaapiger, en og to,
Tre, fire, — med venlig Tale.

Han aned ei, hvad de vilde ham nu,
Da monne den Ældste sig neie,
Hun sagde: „Digter! os fiær er du,
Vi Noget af dig vil eie.

Gaf ned i Haugen, og pluk os dog
En Blomst! det ønske vi bare.
Vi giemme den i vor Psalmebog,
Vi ville den længe bevare.

Hvergang vi see den i Fremtids-Aar,
Den vorder om dig et Minde;
Naar længer din Haand ei Harpen slaaer,
Skal dog ei Blomsten forsvinde.”

Smaapiger! Blomsterne fik I alt,
 De visne, før Aften kommer;
 Her skienker jeg eder endnu en Knop
 Af mine Digterblommer.

Den varer lidt længer, den dufter lidt meer.
 Naar Skialdene længst er døde,
 Man Rosenblade tidt fra dem seer,
 Som endnu er ganske røde.

S a n g

ved det Søsterlige Velgiørenheds-Selskabs høitidelige For-
 samling i Anledning af Dronningens Fødselsdag.

Den 28de October 1839.

Hæv dig fro, vor svage Røst!
 Tolk, hvad Hiertet tænkte
 Paa den Dag, da rige Host
 Os vor Dronning skienkte.
 Naar i Guld October staaer,
 Fuglestarer tie;
 Men naar trofast Hiertet slaaer,
 Synge vi Marie.

Vi er dine Fugle smaae;
 Blomst vi ei besynge,
 Men hvor aabne Lader staae,
 Samler sig vor Rlynge.
 Som din Frelser yttred sig,
 Du — du vil ham ligne:

„Smaabørn! kommer kun til mig,
Jeg vil jer velsigne.“

Ei, vor Dronning! seer os du;
Godt vi dig dog kiende,
Dg for dig til Himlen nu
Vore Bønner sende.
Alt i Dag er Glædens Tolk.
Himlen dig bevare!
Lyt i Sangen fra dit Folk
Til vor lille Skare!

Du, som Kiærlighedens Bud
Dg dens Glæde fatter,
Paa din Fødselsdag dig Gud
Gav din egen Datter,
Bedste Løn for høie Dyd,
Fest i Danavange.
Derfor lyd' med dobbelt Fryd
Vore Barndoms-Sange!

Jægerwise.

Nu Jagten er til Ende,
Dg lystigt Alle vende
Fra Eventyret hjem.
Saa gjorde vore Fædre,
Dg hvad kan man vel bedre,
End efterligne dem?

Chor.

Jagt var dem største Tidensfordriv,
Den kaldte Modet frem.

Den sætter os tilbage
Til hine ældste Dage;
Thi vel antages kan:
Da Adam løb foroven
Fra Paradiis til Skoven,
Da blev en Jæger han.

Chor.

Da gnasted han ei Væbler meer,
Da fik han meer Forstand.

Som Robinson vi vandre —
Dog skilt ei fra hverandre —
I Skovens grønne Hal;
Dg naar sig Bildtet rører,
Da Echo Knaldet hører,
Dg sender atter Knald.

Chor.

Det hjælper ei, at Hiorten flyer,
Den lyde maa vort Kald.

Dg Fuglen i det Høie
Ei flygter fra vort Døie,
Som fiernt i Sky den seer.
Saasnart som Bøssen knalder,
Den daler, og den falder,
Dg sprætter ikke meer.

Chor.

Dg Solen giennem Skyens Rift
Til raske Jæger leer.

Her Fiinhed ei behøvler,
Vi gaae i plumpe Støvler
Dybt i Morads og Vand,
Dg spotte Lænestolen
Dg Skierm for Regn og Solen.
Her Hver maa være Mand.

Chor.

Fra Jorden hente Byttet vi,
Fra Lusten og fra Vand.

Ds dadler sølsom Læbe,
Fordi vi Dyret dræbe
I en saa grusom Leg;
Men sølsom Tunge smager,
Dg aldrig sølsom vrager
Den læffre Dyresteg.

Chor.

Hvor fik de den, hvis Hiorten ei
Vi traf bag Skovens Geg?

Ei Dyret føler Nøden;
Det frygter ei for Døden,
Kun af Instinct det flyer.
Det er Naturens Orden,
At Alting her paa Jorden
Sig viser — og fornyer.

Chor.

Selv Adams Børn afløjes jo,
Som hine Driveskyer.

I vore Jægerstater
Vi grønne Kammerater
Forglemme Rang og Stand.

Ja, selv vor ædle Fyrste
 Er vel blandt os den Første,
 Men dog en Jægersmand.

Chor.

Dg uden Pragt og uden Glands
 Af Alle fiendes han.

Men — skal ei Bøssen klike,
 Saa maae vi ogsaa drikke,
 Det selv Naturen bød;
 Dg skal vi Styrken vise,
 Saa maae vi ogsaa spise
 Lidt af den Steg, vi skød.

Chor.

Men fremfor Alt: Jagtherrens Skaal!
 Ham tro i Liv og Død!

Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen.

Naar fordum til Jagten de Riddere drog,
 I Skoven var Damerne med,
 Hvor Falken paa Byttet med Dristighed slog,
 Paa blomstrende Sted.
 Dg gierne den iled igien til sit Baand,
 Sad rolig, som før, paa den Indiges Haand.
 Thi Alt i Natur laer sig binde
 Til Skionheds Gudinde;
 Selv Jagten ei lyder en Gud:
 Diana! dit Bud
 Bestemmer det træffende Skud.

Nu følger ei Damen os tiere paa Jagt,
 Vi har det ei længer saa godt;
 Dog viser Diana sin tryllende Magt
 Paa rolige Slot.
 Naar Røgen forsvinder og Bøssernes Skrald,
 Da sidder end Damen med Ridder i Hal.
 Og Jagtens nu hvilende Sønner
 Med Smil hun belønner.
 Hun ynder den mandige Leg,
 Hvor Maanen saa bleg
 Nedblinker til Dalenes Beg.

Vor Jagtherres Skaal! Som Apol har han fær
 Først Buen — saa Strængene med.
 I Heltenes Syssel, i Kunstens — i hver
 Er han paa sit Sted.
 Og, huld som Diana, hans herlige Viv
 Forskionner vort Land, og forsøder hans Liv.
 Som Bægret ved „Bordet hiin runde“
 Man tømte til Bunde,
 Vi tømme vort Horn ligerviis --
 Som Hyldingsbeviis
 Til Christians, Amalias Priis.

Til August Bournonville.

Skønne Billeder bragte du os, som sig yndigt bevæged,
 Ja som i Lidenstak selv stormed med Skønhed endnu.
 Herlig din Baldemar er, en Tragødie digtet med Miner;

Italienerne? hvad med Beundring og Glæde de skue?
Stille! hvad kommer da der? Er det en Unglingsflo
Bønder i brogede Dragt? Nei, Nordens Sønner dem gieste,
Klædte, som Moder Natur, i den alvorlige Dragt.
Dækt, som Fjeldet af Snee, er Hovedet af graalige Filthat,
Mørkt den indhyllende Fraß vidner om dæmrende Nat.
Men dog vakker Nordboen er, og den romerske Pige
Foretrækker ham for Gutten fra Tiberens Bred.
Han er Musens begavede Søn, og med Kunst og med Viden
Bøder den flittige Svend fiæf paa hvad negtet ham blev.
Hvad han kan, forundrer dem alt — men naar Grotten
sig aabner,
Glemmer for Thorvalds Kunst Romeren selv sin Natur.

Peter Wulff.

Den 26de November 1839.

De Sømand gjør ei mange Ord;
Skiondt frastige de trives;
Men her, som overalt, jeg troer,
Undtagelser dog gives.
Saaledes fiender jeg en Mand,
En Landsmand, født paa Den,
Som mangt et Ord har gjort for sand,
Og dog er Mand for Søen.

Alt tidligt han begyndte med
Studeringen paa Engelsk.
Sprogmeesteren paa første Sted
Var noget plump og bengelsk;

Men Peter var af Sligt ei Ven,
 Ham Hovmod lidet hover:
 Han lønnet Underviisningen
 Med Rugler fra Kartover.

Da nu paa denne Maade han
 Kom grundigt efter Sproget,
 Saa blev han halvt en Engelskmand,
 Da han buxeerte Sfroget.
 Men da man ikke sloges meer,
 Han stak i Balg sit Børge;
 Da blev en Færgemand vor Peer,
 Og tømred selv sin Færge —

En Færge, som til Manges Gavn
 Han havde selv opfunden;
 Den gik imellem Kiøbenhavn
 Og Regnar Lodbroks „Lunden“.
 Da Luxus der tog Overhaand,
 Og monne Briten matte,
 Da tog vor Peter Shakespeares Aand,
 Og hid den overjatte.

Og mangel Sang i Bennelag
 Han lod i Hallen runge;
 Derfor vi paa hans Fødselsdag
 Nu ogsaa glade svinge:
 Gid Peter Wulff iblandt os gaae,
 Vor gamle Broder, længe,
 Og skaffe Kammerater blaae
 Af Danmarks raske Drenge!

Til Kongen.

December 1839.

Mens rundtomkring fra hver en Kyst
I Danmark's Land, fra hvert et Bryst
En Hilsen sig vor Konge nærmer,
Forstummer ikke Harpens Klang;
Den Christian hørte manges Gang,
Og han var Digterens Beskiermer.

Den blander sig i Folkets Raab.
O Fredrik! store Fremtidshaab
Formilde ved dit Tab vor Klage.
Saa sæt dig kun, du danske Skjald!
Med Harpen ved Skioldungens Hal,
Og yng der, som i gamle Dage.

Nei! hi lidt først! Hvo kommer der?
En Flok af Danmark's Kæmper her
Ham sværge Troskabsed paa Sværdet.
Og Geistlighedens fromme Stand,
Og Lærd, og Borger, Embedsmand —
Om Kongens Borg de danne Gierdet.

Lad dem gaae først! Det bør sig saa.
De, som for Landets Frelse slaae,
De, som i Freden Landet nytte,
Skal komme først. Selv, Bonde! du
Stat op og hils din Konge nu,
Besøg hans Borg, forlad din Hytte.

Men — har I alle hilst jer Drot,
Og talt med Christian paa hans Slot,

Saa lader ogsaa Skialden synge!
 Ham selv ei gielder blot hans Ord;
 Han taler for det hele Chor,
 Skjøndt ei vi samles i en Alynge.

Det Digteren, som Fuglen hist
 I Skoven, gaaer: omkring paa Kvist
 De flagre; man kan alle høre.
 Hver quiddrer paa sin egen Sti,
 Men til en Broderharmonie
 Det vorder i den Vises Dre.

Tillad da, Drot! den Skiald, der staaer
 Nu i din Hal; hvem Livets Aar
 Paa Livets Bei gav Foretræde:
 At han i mangel Broders Navn
 Her aandeligt maa til sin Favn
 Dig trykke med en sønlig Glæde.

Du, som har med Tilfredshed lønt
 Alt Godt og Sandt! — hvad der er skönt,
 Ei trækker frygtsomt sig tilbage.
 Dit Hjerte vender sig til Gud,
 Og Bilsdom lyder i dit Bud,
 Og Kunsten franser dine Dage.

O, Christian! — før jeg fra dig gaaer —
 En Fader mig i treti Aar
 Var du, jeg hørte med til Dine;
 Mangt Qvad, som fra min Harpe flang,
 Jeg for den ædle Christian sang
 Og for den hulde Caroline.

Mig Mod og Trøst gav dit Behag.
 Din Skionhedsands, din rene Smag
 Vil Muserne til Glæde være.
 Ja, Konge! var du worden blot,
 Som Kunstneren, en Undersaat —
 Din Dom dog gjorde Kunsten Ære.

Alt graane Skialdens mørke Haar;
 Snart vil en yngre Digtervaar
 Dig Blomster i din Krone flette;
 Men Hjertet, Christian! glemmer ei
 Sin første Sang, og du — o, nei! —
 Vil ei din gamle Skjald forgiette.

Til Dronningen.

December 1839.

Ædle Dronning! o, hvor ofte sang din Skjald i Ungdomskaar,
 Hvergang Junis Roser vandt sig i dit fagre lyse Haar!
 Nu sig vinder gyldne Krone fring din Pande, høi og reen;
 Men den Eiæl, som staaer i Diet, lyser meer end Ædelsteen.

Monster var du for en Qvinde fra din Ungdoms første Tid,
 Fromt, uskyldigt var dit Hjerte, mens din Aand var klar
 og blid;

Stolt i dig var Qvindligheden af sin Adels, men ei koldt,
 Og din Ynde var beskeden, og din Skionhed var ei stolt.

Og dit Tempel var Naturen; den dig saae som Kongemo,
 Kiærlig Datter, kiærlig Søster var du hilst paa din D.

Da kom Christian — vandt dit Hierte; da udsprang paa
 Livets Bei
 Mellem alt det friske Grønne herlige Forgietsmigei.

Da udsprang dig Livets Roser; Venligheden smilte da.
 Da sang alle danske Skialde henrykt om Amalia.
 Og hvad Norden først beundred, blev beundret, hvor du kom,
 Fra de danske Sund og Bælter, over Alperne til Rom.

Gierne vendte du tilbage, frygted ikke Nordens Dunst;
 Gamle danske Sagn du ynded og den yngre danske Kunst.
 Fra en rig og prægtig Brimmel du til Armod's Hytte saae,
 Af! som Stierne fra sin Himmel skinner til Forladtes Braa.

Gierne fulgte du dit Hiertes vennefulde Kongebud.
 Og livsaligt for den Arme var det skionne Stierneflugt,
 Da du sank til de Forladte ned, og lindred deres Nød,
 Og bespiste dem i Orken med dit sunde Mannabrod.

Nu du staaer som Danmarks Dronning i en stor og kraftig Flok,
 Medens Dagmars gamle Krone straalet fra din lyse Lok.
 Gud! beskyt vor Caroline. Længe lev, vor Dronning huld!
 Søverbryllup med din Christian fejrer du i Kroningsguld.

Mindedigt over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Kort før en festlig Klokketang
 Indbyder os til Høitidsang

Og Mindetalen om den Drot,
Det altid meente Danmark godt —
I nogle Billeder jeg her
Fremstille vil den Konge fiær,
Der var en Hæder for sit Land.
I Roeskildkirke ligger han;
Men friskt for os hans Minde staaer,
Det skal ei slettes ud af Aar.

Forsædte tidt en Krønike skrev
I Riim, om hvad en Helt bedrev;
Saadan i dette lidet Skrift
Jeg skildre vil min Drots Bedrift.
Ei vil jeg pynte Daaden ud;
Nei! den skal staae, som unge Brud
I egen Skionhed, uden Pragt;
Thi Sandhed hader Glitterdragt,
Og døde Konges bedste Bryd
Er eget Værk og egen Dyd.

Et Menneske var Frederik
I bedst Betydning, flart hans Blik.
Opmærksom han og rolig saae
Paa den, som monne for ham staae.
Let blev han rørt, og godt han leed
Jævn Tillid og Fortrolighed.
Hver ham sin Skiebne trygt betroer;
Og hans Hukommelse var stor,
Stor, som hans Lyst — det Alle veed —
Til Bistand og Velgiørenhed.

Det Haar, som sig om Jæsen vandt,
Af hvidest Hør ham Freia spandt;
De Dine, som ham Baldur gav,
Var store, blaae som Danmarks Hav.

Dg som en Yngling let og rank
 Stod han, til han mod Graven sank.
 Saadan man skued Folkets Ven.
 Men først nu til hans Barndom hen!

Seer hist ham som en lille Dreng:
 Han sover i steenhaarde Seng.
 I Skoe han gaaer med bare Been,
 Dg leger med en Sommergreen.
 Et fattigt Barn, hans Kammerat,
 Udgior vor Fredriks hele Stat.
 En Ravring blev fra Bindvet sendt:
 „Nu skynd dig, Frederik! den hent!“
 Paa lette Slæde, sammensat
 Af Lægter, til den sorte Nat
 Han fører i den hvide Snee.
 Saaledes vi ham hærdet see. —

„For meget! man det overdrev.“
 En Tænker Brugen foreskrev.
 Det lyktes, det forvovne Værk,
 Det gjorde Fredrik sund og stærk.

See her! af Barndomsdrømmen vaft,
 Fornyer han Daabens fromme Pagt,
 Dg træder, moden alt i Aand,
 I Raadet ved sin Bernstorffs Haand.
 Den Eldre gjør den Yngre kold;
 Han viser Kraft og Maadehold.
 Mangt Aar han elsked denne Ven,
 Dg fulgte ham til Graven hen
 Med bitter Sorg — men Sorg er skøn
 For Fader af taknemlig Søn.

En flygtig Strid, et Tog til Sver'g
 Drev Fredrik over Norges Bierg.

Det var en Skiemt af Asa=Thor,
At Fredrik skulde see sit Nord,
Dg øve sig, og vorde flog
Paa Krigerstik og Krigertog.

Den korte Splid var snarlig endt. —
Nu har sin Kerte Freia tændt,
Berørt den ædle Skioldungs Barm,
Den banker for Maria varm.
Han beiled ei til et Portrait;
Han saae en nærbeslægtet Met,
Hun ligte ham i Sind, i Aand,
Han rakte hende Fyrstehaand.
Dg som i Dag og som i Gaar
Svandt dem et skönt Halvhundred=Ar.
Guldbryllups=Festen — opsat blev
Af ham, som Stovets Skiebne skrev;
Men hist i Himlen feirer bedst
Gud Hierternes Guldbryllups=Fest.

En reen, en øm, naturlig Siæl
Maa finde Trældom grum og sæl.
Det Danmark gif til Hiertets Grund,
At see sin Bonde som en Hund
Behandlet tidt af rige Mand,
Der plettede sin Herrestand;
Som Hunden bunden til et Huus,
Forjaldent, usjelt, fast i Gruus.

Den mildnede, den grumme Skif;
Men ikke nok for Frederik,
Thi han var Bondens sande Ven
Med Reventlow og Colbiørnjen.

See hist ham som en Murer staae,
Imens de Andre Kalken slaae!

Nu lægger Stenen han i Jord.
 Er det en Steen? O, nei! jeg troer,
 Det er det allerbedste Trø,
 Som lagdes ned i Sicillands D.
 Og Støtten, som sig reiser op,
 Er det en Steen? Nei, Egens Top
 Er ei saa kraftig og saa skøn,
 Og ei saa frisk og sommergrøn.
 Som Nidrasil vil dette Træ
 Udbrede sig til Danskes Ræ.

Hift har kun Negren slette Raar.
 Af! Fredrik sandt hans Skiebne haard;
 Men Billigheds og Retfærd's Ben
 Formaaer snap at formilde den,
 Thi Egennyttens mere grum
 End Hovmod er — og lige dum.
 Men, sorte Brødre! naar engang
 Trældommen synger Svanesang,
 Og naar I see Forsnyets Bei
 (Som eders Fædre aned ei),
 Der drev dem bort fra Nigerskov,
 Og gjorde dem til Blanke's Rov,
 Blot for i rask og hurtig Fart
 At lære Blaamandsflægten snart,
 Hvad Sekler ei den havde lært,
 Ei blind Uvidenhed begiært;
 Naar Himlen huldt har hørt din Bøn,
 O Africas dybt frænkte Son!
 Naar du hos stolte Blanke staaer
 Som christen Mand, med christne Raar:
 Da vil du mindes rørt den Drot,
 Som meente dig det tidlig godt,

Dg folde din kulsorte Haand,
Dg takke hist en salig Aand.

I Kongers som i Hyrder Liv
Er Sorg og Glæde, Fred og Riv;
Men Skyggen, som et Billed har,
Gjør Farven mere skær og klar.
Hvis Alt var lyst — var Intet lyst;
Dg Kraften øve maa en Dyst.

Han, hvem en Hyttes Ly var nok,
Boer i en mægtig Kvaderblok,
Et Slot, som Bierget i sin Pragt.
„Det vorder aldrig ødelagt,“
Lød Ordet; det var fælles Tro.
Sligt hørte Løse dybt — og loe.
Han sendte sine Luer brat,
Dg Christiansborg blev i en Nat
Et Hefla, ved Afgrundens Bud,
Som strakte sine Tunger ud
Af aabne Svælg med vild Attraa,
Brandgule, grønne, røde, blaae,
Dg smyktes i affkyllig Spøg
Af milelange Støtte-Røg.

Men Fredrik — ei forfængelig —
Bed Tabet rolig viste sig.
Det var hans Hiertes største Sorg,
Han misted sine Fædres Borg,
Hvor mangt et Minde stod igjen,
Fra gammel Tid en gammel Ven.

Da Løse saae, Sligt lyktes ei,
Da sneg han sig en anden Bei,
Dg Pilen traf. Nu tændte han
Vor gamle Arelstad i Brand.

Da Frederik sin Rede saae
 I Brand — da monne Taaren staae
 I Fadersøiet. Frederik
 Harvaagen bød, hvor Pumpen gif;
 Og Vgirs Bølger paa hans Bud
 Fik slukket Lofes Flamme ud.
 Til Heklas Fjeld de monne flye;
 Sig atter reiste Borg og By.

Paa Qvintus siette Fredrik stod,
 Da danske Helte sank i Blod;
 Men som de sank, de steg kun meer.
 Han Asa=Thor i Skyen seer;
 Da tyktes det ham stolt og godt,
 At være raske Kæmpers Drot,
 Mens seirende fra brystne Skrog
 Som Drn hiemiulte Danebrog,
 Hvor Helten med Europas Roes
 Fik Agt for Danemarks Matros.

Get Billed iler jeg forbi —
 Der er for meget Sort deri.
 Ei var det dengang Nelsons Navn,
 Der skulde skræmme Kiøbenhavn:
 Nei — Dødens Kiøgemestre kom,
 Og saae sig ubehindret om,
 Hvor Gryderne bedst kunde staae
 Bag lune Skierm i sikke Braa,
 Der skulde fuge Dødens Ret
 Til Dansken, som ei skræktes let;
 Skiondt ei det gif nu, som tilforn,
 Mod Kæmper, men mod Kirfetaarn. —
 O bitter, bitter var den Drif,
 Som da dig ræktes, Frederik!

Nu kommer et mærkværdigt Træk,
Der viser ham saa tro som Kiæk;
En Siæl, der, umisundelig,
Kort ved det Store glædte sig.
Skiondt selv af ældste Kongestand,
Beundred han dog høit en Mand,
Der fik paa Magt ei andet Krav,
End det, som ham Naturen gav.

Vel Frederik med Dine saae,
Ufskyldige som Himlens Blaa,
At Helten ei var rænkesfri,
Ei altid gif den lige Sti;
Men han beundred Mandens Kraft,
Og Styrken i hans Landseskraft,
Hans Aand, hans Driftighed, Forstand,
Og ei han sveg den siældne Mand,
Da han ham havde raft sin Haand
Til Forbund og til Venskabsbaand.

Da denne Løve faldt i Skov
(Den alt for tidt gif ud paa Rov;
Man Hiorten, Hinden fandt for god
Til steds at mætte den med Blod) —
Da Jægerne tilhammen sad,
Som høie Tyrster, Rad i Rad —
Da indtreen ogsaa Frederik,
Og mødte mangt fortørnet Blik;
Han havde været Lovens Ven.
Men knap fik Drotten talt igien,
Knap aabned Frederik sin Mund,
Saa saae man ham i Hiertets Grund,
Og fandt ham ædel, fik ham fiær.
Og Fredrik redded, uden Sværd,

Som Saga, som Europa veed,
Bort Fædrelands Selvstændighed.

Jeg saae hans Hiemkomst, Folkets Fryd,
Jeg hørte Danmarks Glædeslyd;
Som Bisværn suser, til hans Priis
Jeg Hatte saae i Tusindviis
Tilviste ham det Hurraraab,
Som toned fra en henrykt Hob.

En venlig Fylgie drev dig til,
Kort, Fredrik! før et Skiebnespil
Os skilte fra det skionne Fjeld
Med Graner, stærke Rildevæld,
Som deelte fire hundred Aar
Med Danmarks Dale lige Aar —
At bygge der saa fast et Slot,
Som end dit Navn bevarer godt;
En Fredens Borg, hvis Hverv indtog
Hvert Normandsbryst, som ædelt slog.
Den bærer end i Fjeldets Favn
Bed Mimers Brønd dit fiære Navn.

J Billeder! jeg male skal,
J myldre for mig uden Tal.
For at J ei skal slagre bort,
Vil jeg fuldende klart og kort,
J raske Træk, og digterfri,
Af elskte Drot mit Maleri.

Seer Frugtbarhed paa Mark og Bæng!
Og læse kan hver Bondedreng.
Han for den stakkels Blinde seer;
Døvtum er ikke døvtum meer.
J Tvist og Riv han mægler Fred,
Han drager om fra Sted til Sted,

Selv vil han kiende Land og Folk,
Hver i sin Sag er egen Tolk.
Han taaler mangen Tale fri —
En Hader af Spioneri;
De Ord: „Han troede, han var hjemme,“
Vil Danerfolket aldrig glemme.
Dg skiondt ei Fredrik ofte kom
I Musatempels Helligdom
(Ei denne Retning tog hans Aand),
En rund, en gavmild Kongehaand
For Digter, Kunstner ei blev luft.
Det Skionne agted han — som Smukt.
I Fredriks Tid var i en Braa
Ei Gwald, Vesssel doet paa Straa.
Med Danebrog ei pynted blot
Han Hofmænd i sit Kongeslot:
Nei, Hædersmænd i Fred, i Krig
Af Vrens Banner fik en Flig.

Dg nu hans sidste, bedste Værk:
En Mindesteen, som mere stærk
Staaer ved hans Grav, end Roeskilds Muur;
Den er af evige Natur!
Som Guldsmed danned du en Ring
Af danske Mænd paa Kongething.
Det var en Ring af ægte Guld,
Som ikke rusten under Muld.
Den pryder dig, som salig Aand
I Himlen, end din Kongehaand;
En Talisman til Danmarks Larv.
Din Høimod — ja! den gif i Arv
Til Christian. Vor Grindring du,
Dg Christian er os Haabet nu;

Hver Blomsten af sin egen Old,
 Og Hver en værdig Son af Skiold.
 Nu, fromme Konge! sov i Fred,
 Velsignet i dit Hvilested.

Sørge-Cantate over Kong Frederik den Siette.

Januar 1840.

Før Talen.

Chor.

Danmark sørger. Dybt i Vintren rakte
 Høsten end sit gyldengrønne Løv;
 Nattesfrosten kom — og Stormen strakte
 Træets høie Pryd i Støv.
 Danerfolket sørger. Danebroge
 Sank, som Løvet, paa sin sunkne Stang.
 Fra Paladset, Urnen, Hyttens Kroge
 Svinder Julens Frydeflang.
 Glæde! siig, hvi du os brat forlader;
 Harpe! tolf, hvi Sørgetonen lød.
 Af, han er ei meer! vor Kongefader,
 Siette Frederik — er død.

Terzet.

Blid var hans Død, blid, som hans Liv;
 Og Gud, som ved sit Skaberliv
 Ham Kronen gav med Muldets Glands,
 Nu rækker Fredrik Salighedens Krands.

Den pryder Gubbens hvide Haar,
Som alt han bar i Ungdoms Baar.
Thi viis som Yngling, Dlding ung,
Han kæmped mod hver Skiebne tung.
Hans Daad var Flid, hans Navn var Fred,
Hans Løn var — Folkets Kiærlighed.

Recitativ.

See! til hans Ungdoms ædle Lyst
En Stotte reiser sig, dens Top mod Himlen vender.
Er det en Mindesteen, som dem ved Nilens Kyst,
For Fyrsten bygt af Slavehænder?
Nei, nei! Da Christian Hiertets Stemme lød,
Og Bondens tunge Lænke brød,
Med Kiærlighedens Baand blev Dansken til ham bunden,
Og Fredrik lagde Stenen selv i Grunden.
Hvad standser Skibet hist? mon Stormens Brudd?
Nei, Kongesønnens vise Bud.
Det til hans Der tør ikke drage;
Med Affky viser Fredrik det tilbage.
Han gav den stakkels Neger ogsaa Ret,
Og gjorde ham hans Lænke let.
I Medgang og i Nød han prøver Danskes Daad,
Og Fredrik agter, elsker sine Sønner;
Nu samler han dem i sit store Raad,
Med Tillid og Opmærksomhed dem lønner.
I Roeskild Stævnet han dem gav;
Der samles de nu — nær den gode Konges Grav.

Quartet.

Stille! Hvo sig nærmer Kongens Baare?
Det er intet prægtigt Sørgetog.
Armod kommer fra sin kolde Krog;

Offeret — er en taknemlig Taare.
 Men den Taare, som fra Hiertet flyder,
 Hvor Bedrøvelsen sin Lindring fandt,
 Straaler mere klar, end Diamant,
 I den Stjernefrands, som Englen pryder.

Qvintet.

Mere voldsomt Taaren rinder.
 Hift i Hallen, ædle Qvinder!
 Af, Forladte! sørger I.
 Ja, Maria! Caroline!
 Vilhelmine!
 I har mistet meer, end vi.
 Dansken har igien en Fader,
 Danmark har igien en Mand;
 Af! men ham, som jer forlader,
 Ingen Tid erstatte kan.

Chor.

Europas gamle Drot af ældste Kongestamme!
 Vi see dig aldrig meer igien.
 I Fryd og Sorg dit Herte var det samme,
 Du gjorde selv din Fiende dig til Ven.
 Bort Sørgeqvad har Gienklang fundet
 Bed Themsen, Seine, Donau, Rhin;
 Mens Wresfrandsen om dit Afkeskriin
 Dig fletter Bæltet, Eidern, Dresundet.

Efter Talen.

Choral.

Nedbøiet græder Norden.
 Vor Fredrik svandt fra Jorden,

Vinkt af sin Skabers Haand.
Hans Legem gaaer til Hvile;
Men til sit Danmark smile
Vil Englen med forflaret Aand.

Den Kirke, Harald bygged,
I lang Tid overskygged
Alt danske Kongers Been,
Her ruste deres Sværde.
Nær Christian den Fierde
Vi reise dig din Mindesteen.

Fra stolte Marmorminde
Saaes mangt et Navn forsvinde,
Naar mangt et Saar var lægt;
Men dit skrev Kiærligheden
Med Guld for Evigheden,
Til Glæde for den sidste Slægt.

Fra salig Morgenrøde
Seer Jesus dig i Møde;
Han kalder dig sin Søn.
Du vandret har hans Veie,
Og du skal hijsset eie
Den gode Konges bedste Løn.

Beskyt med dine Bønner
I Himlen Danmarks Sønner,
Og fred om Land og Hav!
Da vil vi meer ei græde,
Men mindes dig med Glæde,
Og enes fiærligt om din Grav.

Slutningschor.

Som fulsorten Sky forsvinder nu Sorgen,
 I Purpur os straalers en haabefuld Morgen,
 Hvor Frederik stod, nu vor Christian staaer.
 Din Aand vil, o Fader! din Aetling omsvæve,
 I Christians Bedrift vil end Frederik leve,
 Rig Sommeren følger paa herlige Vaar.

Din Grav nu, o Fader!

Danfolket forlader.

Tak, for du har nedlagt velsignede Frø!

Ja, Fredrik! du svæver

End om os, og lever.

Saalidt, som din Daad, kan vor Kærlighed døe.

Christian Wilster.

Januar 1840.

Du, som bevæged dig fiæk og stærk i homeriske Velklang,
 Følte med Grækernes Helt, tosked for Dan hans Bedrift!
 Ramte dig ogsaa den Pil, som traf Stridskæmpen ved Troja?
 Nei! men Melpomene dig vied til tidlige Død.
 Hun Gudinde dig var; skøndt Thalia skienkte din Læbe
 Vittigheds yndige Blomst, Svada din Tunge sin Kraft.
 Af! mens Munterhed livned din Aand, sig nærmed alt Charon
 Rumsk paa den begsorte Baad, vinkte fra Stranden dig bort.
 Men „den aldrig aldeles døer, som har virkelig levet“,
 Sang alt en Hedning i Rom; Kristus har mere dig lært.
 Ham tilhørte dit Hierte, dit Haab. Din Salighed, Wilster!
 Aner den Eldre, som her sjunger, og franser din Grav.

Alf! i min Laurbærfrands jeg fletter en venlig Kiærminde.
Danmark har mistet en Skjald — Skjalden har mistet en Ven.

Med J. P. Mynsters Portrait.

Svagt tegnes kun den fjeldne Siæl, den Aand,
Hvis fromme Ord til Himlen Hjertet svinger.
Hans Træk vel efterligned Kunstens Haand —
Usynlige blev hans Begeistnings Binger.
Du, som har ei ham hørt, og ei ham saae!
Læs ham — og du vil Billedet forstaae.

S a n g

ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset

den 23de Mai 1840.

Til kongelig Solvryllups-Fest
Er Folket Giest.
Snart Kronen snoer sit Guld omfring
De svundne Dages Solverring.
O, Kiærlighedens Kongering!
Du straaler bedst.
Hvad Mand er Hustru, Hustru Mand,
Blier Drot og Dronning Fædreland.
Thi glæder sig den danske Strand
Til Skjoldungfest.

O, elskte Par, hvem Kunst er kiær!
Velkommen her.

Vel Sang og Harpe svagt er Tolk
 For Danmark, for det hele Folk,
 Dog rækker Ydun eder glad
 Et enkelt Blad —
 Et Blad kun fra den store Skov,
 Som toner Skioldungparrets Lov,
 Hvor hver en Kilde Harpen slaaer,
 Og Glæde spaaer.

Selv Danmark staaer, som Festens Brud,
 I bedste Skrud.
 Det fletter Blomster i sit Haar,
 Op Havet sine Perler slaaer,
 Og Sangersten i hver en Dal
 Er Rattergal.
 Rundt feires Folfefesten; glad
 I den deeltager Arelstad.
 Gud skienke Christian og hans Liv
 Lyksaligt Liv!

Cantate

til

Bogtrykkerkunstens Jubelfest.

Den 24de Juni 1840.

For Taler.

Chor.

Det lyser i Tidernes mørke Nat,
 Som Maanen fra Skyens Rister;
 Det lyner i Dæmringen overbrat

Med Tanker og store Bedrifter.
Men Tanken svinder, Bedriften er glemt,
Og svundne de skønne Dage;
Før Eftertiden har Harpen stemt,
Er Daaden — en Fabelsage.

Sang.

Egypten tænkte vel tidligt paa
At standse Mindet i Tiden;
Ja, store monne dets Bøger staae —
Men dunkel var Pyramiden.

Paa Kampestenene, langt fra Syd,
Hvis Bæge for Stormene luner,
Skrev Odin med sit mægtige Spyd —
Men det var Gaaderuner.

Med brogede Farver Munkens flog
Skønt monne Skrifterne smykke —
Men eie slig en kostbar Bog,
Hvor sjelden var den Lykke!

Recitativ.

Andens aarle Glimt i Syd, i Nord
Svagt kun Lyset kunde fremme.
Videnskab og Sang gav Tanken Ord —
Men end mangled Ordet Stemme.
Hvo har bødet paa det lange Savn?
Han, hvem ingen Tid kan glemme:
Gutenberg var Heltens Navn.

Chor.

Som Baabensmeden Sværd og Skjold
Til Helten bød

Snildt paa sin Ambolt danner,
 Saa lod for Tænker, Lærd og Skiald
 Dit Hammerskrald;
 Da reistes Dplysningens Banner.
 Nu ingen Dmar øder brat
 Vor bedste Skat
 Med Mordbrand i en enkelt Nat;
 Nu trives Viisdoms Have.
 Thi Tankens Magt kan ei forgaae.
 Saa sang alt Luther, vaer derpaa:
 „Ordet — det skal de lade staae,
 Og Tak derfor ei have“.
 Men, Gutenberg! dig takke vi
 Med Høisang for din Gave.

Efter-Talen.

(Luthers Melodie: Vor Gud han er saa fast en Borg.)

Psalm.

Ja, ædle Kunst! dit skionne Værk
 Blev Tolk for Siælens Tanker.
 I fire Sekler hialp du stærk
 At bryde Mørkets Skranke.
 Det Fyrtaarn, du har bygt,
 Gjør Skibet fækt og trygt.
 Ei Storm det slaaer i Qvag;
 Med Fragt ved høilys Dag
 Det faste skal sit Anker.

Og ærligt worde skal det Ord,
 Som ved vor Kunst udbredes.
 Kun Sandhed være Skibets Ror,

Af Retfærd's Haand det ledes.
Og Hjertets Engle smaae
Skal med, som Alfer, gaae.
De skienke Skibet Bør,
At over Hav og Søer
Trygt Veien det beredes.

Thi feire vi det ædle Hverv
Med Tak til kiære Døde.
Vel følger Høsten tidt Fordærv,
Og mange Farer møde,
Tidt Sæden uden Skiul
Blev Rov for Klippens Fugl;
Men brudt er Stormens Bold,
Og hundred=tusindfold
Gud skienker Fremtid Grøde.

Cantate

til

Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias
Kroningsfest.

Den 28de Juni 1840.

Chor.

Skion er den Fæst, som Etten fryder
Paa Faders, Moders Fødselsdag;
Skion er den Krands, som Vren byder
Af Laurens, Egens Bladelag:
Men skionnere Dag, naar kronet Konning
Smiler til Folket faderhuld;

Naar Himlen ham og elskte Dronning
Skienfer Krandsen af helligt Guld.

En Skiald ved Harpen.

Jeg seer, det flokker sig, det danske Folk.
I samlet Stimmel ikke meer de raabe.
De dele sig i flere Hobe;
Hver være vil sin egen Tolk.

Fiskerne.

Fra den Tid, Gesion ploied sin D
Til Ostresaltets Bove,
Stod Fiskerleiet ved sølvblaa Sø
Strax under grønne Skove.
Den første Danske var Fiskermannd;
Derfor bør Fisker begynde
Bor nye Konning paa Danerstrand
Skion Fremtid at forkynde. —
Vi lære daglig paa salten Hav
At vorde skipperfloger
Og værdige Banneret, Gud gav
Dit Land i Dannebroge.
Gud signe dig, Konge, viis og blid!
Vi ham for dig paafalde;
Han lade stedse til rette Tid
Sit Banner fra Himlen falde!
En bedre Gave blier aldrig bragt,
End denne hellige Gave.
Den viser dig Vej til Roes og Magt
Paa de forladne Have.

Bønderne.

Paa Danerkongens Kroningsfest
Hør det, som vi bede,

O, skienk ham, Gud! din Gave bedst,
 Vær os alle naadig med din Glæde.

Christian har Bonden kjær;
 Bonden dyrker Landet,
 Som med Marker og med Træer
 Staaer saa grønt og lifligt over Vandet.

Og Bonden finder Danmarks Guld,
 Det for Lyset kommer;
 Han aarlig pløier det af Muld,
 Hvor det ligger skjult kun nogle Sommer.

Men i Kamp og Heltefærd
 Skienker Modet Binger;
 Plougen vorder til et Sværd,
 Som den danske Mand for Kongen svinger.

Skienk ham, o Gud! lyksaligt Liv.
 Hør det, som vi bede:
 Kong Christian og hans vene Liv —
 Vær dem naadig med al Livets Glæde!

Skialden.

Jeg skued Kongens Mand og Landets ædle Qvinder;
 De vilde nærme sig med Sang,
 Men standsed hist, thi Skjoldeflang
 I Lusten lyder. Synet mig forblinder.
 Jeg saae paa Sky en Gudefrands,
 Den svæved langsomt ned mod Jorden,
 Den dalede mod Isefiorden;
 Og hellig Glands —

Dg Storm — og Tordenskrald bebuder —
 At det er Valhals Guder.

Chor af Guderne

langt fra, derpaa nærmere.

Bort Væsen, vor Bedrift paa Jorden
 Forsvandt, bortrullet som en Torden;
 Men aldrig droge vi fra Norden
 Vor Haand.

Paa Danmarks lyffelige Dage
 Med Glæde vende vi tilbage.
 I Baretægt du Danmark tage,
 Vor Aand!

Odin.

Christian Konge! du skal finde
 Steds en Ven i mig.
 Mine Fugle Hu og Minde
 Har fortalt om dig.

Du med Visdom Landet bygge,
 Vtling af min Skjold!
 Dæmpet var mit Lys af Skygge,
 Taaget var min Old.

For at kiende Livet nøie,
 Skille Drøm fra Sandt,
 Satte jeg mit ene Die
 Sværmerisk i Pant.

Deri vil du mig ei ligne;
 Nei! med sølvgraat Haar,

Vaagen end, med begge dine
Du til Kilden gaaer.

Tommer der du Viisdoms Bæger,
Danmarks første Mand!
Som en Foraarsregn det qvæger
Hele Danmarks Land.

Freia.

Amalia! kiender i Sky du mig atter?
Fra Folvangur sank jeg til Dänemarks Hav;
Jeg kaldte dig, Barn, alt min yndige Datter,
Min Siæl jeg dig gav, jeg min Skønhed dig gav,
Dig viste paa Himlen min sunklende Stjerne,
Min prægtige Rok — som aldrig forsvandt.
Dit Die sig hæved, du saae det saa gierne,
Naar Hørrer jeg spandt.
Den fineste Traad, som Baandet frembringer,
Der knytter forenende Hierte til Aand,
Blev snoet af min Finger,
Gif ud fra min Haand.
Spind Traaden, Amalia! Haabfulde Tanter
Gjør Freia saa fro.
Lad Snoren i Touget til Christians Anker
Med Purpur sig snoe!

Thor.

Danmark! dine Dale
Dyrke Freden;
Lidet kun er Landet,
Loven hegner.
Frækne fandt dog Fiender

Frodes Sønner;
 Helte, som sig hented
 Hammertegnet.
 Kraft er i den Kiærne,
 Thor har kastet.
 Længe kan den ligge,
 Længe blunde;
 Christian! men din christne
 Kæmpe seirer
 Stærk, som stærken Hedning
 For sin Skjoldung.

Mimer, Bragi og Ydun.
 Viisdoms Brønd i Dalen stander
 Klar, som før, i Skovens Læ;
 Mimer end med Kilden vander
 Yduns, Bragis Ubletræ.

Mimers Brønd er ikke sunken,
 Stammens Frugt end lædsker sødt;
 Den er ikke tør og runken,
 Yduns Træ er ikke dødt.

Viisdoms Bæger, Kunstens Gave
 Kække vi ved Harpeklang.
 Christian dyrker selv sin Have,
 Caroline ynder Sang.

Held det Land, hvor Fyrster nyde
 Denne friske Sundhedsfast!
 Mandeligt sit Liv at fryde —
 Det forøger Livets Kraft.

Baldur.

Forbilled af den Evighøie,
I Oldtids Nat
Jeg luffed tidligt fromt mit Die;
Nord stod forladt.

Men skøndt den Blide maatte daane,
Bandt Isen ei, fra kolde Pol;
Ned gif min Maane,
Men mere skion oprandt en Sol.

Seer Christen-Munken hisjet komme
Til Folkets Fest!
Belsigne Kongeparret vil den fromme,
Det gamle Nordens første Præst.

Valhallas Aser blegne, svinde
Uagtet Oduns Ublefar.
Nu om det Bærf Ansgar skal minde,
Hvis Anelse kun Baldur var.

Ansgar.

Mig Kiærligheden
Drog fra mit Kloster, fra Freden
Til sølvblaa Bælte,
Til danske Drotter og Helte.
Gi Herskesyge,
For kraftige Slægt at ydmyge,
Som mange Andre,
Bød mig til Norden at vandre.
Reen var min Stræben,
Guds Ord var ei blot mig paa Læben,

I Hiertets Kammer
 Det lyfte med salige Flammer.
 I Dag tilbage.
 Jeg fro fra Himlen mon drage,
 De To at signe,
 Som kjærligt mig efterligne.
 Jeg lyser Freden —
 Og svinder i Evigheden.

Ab salon.

Jeg ogsaa var Biskop; i Fromhed dog vige
 Jeg maatte den Blide, som aned ei Svig.
 Jeg agter hver Klerk udi Danmarks Rige,
 Ansgarius liig.
 Han Hedning omvendte, jeg Hedning bekæmped,
 Som spotted hans Færd;
 Jeg Venderes Bold i mit Fædreland dæmped,
 Mit Kors var mit Sværd.
 Og hvergang en Drot til min Baldemars Sæde
 Opstiger igien,
 En Danemarks Ven,
 Til Danemarks Glæde, —
 Medsvæver min Aand, ham en Hilsen at quæde,
 Belsignelsens Ord;
 Og Danfolket sjunger med Axl i Chor.
 Chor.
 Og Danfolket sjunger med Axl i Chor.

Olger Danske.

Skiondt Kronifegrandskeren vrager min Færd,
 Og troer ei ret paa min Sage,
 Jeg kommer dog tidt med mit Kæmpesværd

Fra hine Bedristernes Dage.

Den danske Bonde troer paa mig vist;
Han seer min Brille paa Fælleden hist —
Ja, Livet med Kraft og med Snille
Jeg saae i en Kæmpebrille.

Jeg forestiller det Helterry,
Som bredte sig vidt om de Danske;
Den Seier, som lærte Fiender at flye:
De Franske, de Belske, de Spanske.
Jeg forestiller den Aand fra Nord,
Der bredte sig over Europas Jord.
Min Aand end ofte sig svinger
I Sky paa mægtige Binger.

Og hvergang en Drot her kronet blier,
Da fro tilbage jeg vender,
At signe det gamle Kongespiir.
Nu fremmede Folk mig sender,
At lykønske Fyrsten paa Danerstrand,
Som agtes høit i hvert fremmed Land.
Og Lauren i Egen jeg fletter,
Som Ydun i Kronen ham sætter.

Qvinder.

Amalia! seer du i Skyen hist
En deilig Engel svæve?
Af Navnet fiender du hende vist
Og hendes Eftermæle.
Dagmar var denne Dronnings Navn,
Dagmorgen, frisk som Flora.
Hun tænkte kun paa Folkets Gavn,
Den Danemarks Aurora.

Chor af Qvinder.

Hun smiler til dig med kjærligt Blik,
 Din Fødselsdag hun signer;
 Paa den du hendes Krone fik,
 Du, som skøn Dagmar ligner!
 Og Landets Qvinder for dig fremstaae,
 Vi ønske dig Livets Goder,
 Du Moder for de fattigste Smaa!
 Du Landets første Moder!

Mænd.

Kong Christian! Borger og Embedsmand
 Dig Hjertets Dnsker skyldte;
 Som Fisker og Bonde paa Danerstrand,
 Vi dig vor Konning hylde.
 Din Borg til Festen valgte du godt:
 Naar der er Fryd paa Færde,
 Da viser sig i sit gamle Slot
 Kong Christian den Fjerde.

Chor af Mænd.

Seer du ham hidsjet i Hallen staae
 Stærk, som i Livets Dage?
 Sin Høitidskoste Drotten har paa,
 Sit Die fik han tilbage.
 Det Mørke, som indhylled ham, svandt
 Brat for Oplysningsskerte.
 Han glædte sig, da han sin Navne fandt,
 Sin Aandskraft og sit Hjerte.

Slutningschor.

Alfader! her Danfolkets Bønner,
 Smil fra din Himmel til os ned,

See Landets Konge, Landets Sonner
 Forenet i din Kiærlighed.
 Gi Skygger mørkne denne Glæde!
 Barmt Christians Bryst for Danmark slaaer.
 Samdrægtighedens hellige Kiæde!
 Din Styrke voger Aar for Aar;
 Dig hylder hver oprigtig Dane,
 Som lyder Hiertets Viisdomsbud,
 Du Dannebrogens ægte Fane,
 Som Fædrelandet fik fra Gud!
 Vist høit i Dag, o-Dannebroge!
 Paa hver en Mast, ved hver en Kynt,
 Paa Stormands Tag, ved Hyttens Kroge,
 Til Kongeparrets Ære, Folkets Lyst.

Til Kongen.

Sang for Skydeselskabet.

Den 2den Juli 1840.

Vor Konge! nys du stod for Gud,
 Til Kroningsfest;
 Nu treen du hid paa Hiertets Bud
 Som Folkets Giest.
 Den Første ved vort Broderbord
 Du ofte sad;
 Nu Fyrste sidder du i Nord
 I Sonnerad,
 Og hædrer den jublende Alynge.

Saa jævn og venlig end, vor Drot!
 Gæst du, som før.
 For Borgeren har Christians Slot
 Gæst luft sin Dør;
 Mild atter ved vort Gildehuus
 Du skød til Maal,
 Og drikker af vort Borgerhuus
 En hellig Skaal,
 Mens festligt Kartoverne lyde.

Du drikker Danmarks Skaal, vi din,
 O Christian!
 Som Aanden fra den ædle Vin
 Gæst skilles kan,
 Saa skilles Danskes Rærlighed
 - Fra Christian ei;
 Og Blomsten i det friske Bed
 I skionne Mai
 Os lover de herligste Frugter.

O Konge! tidt ved Bægerklang
 Med klaren Røst
 Du med os vore Viser sang,
 Og nød vor Lyst.
 Bedst feires Alvors Høitid stor
 I Kongesal;
 Men muntre Glæders Rose groer
 I lave Dal.
 Den slynger sig her i din Krone.

Sid viis med Fredens Palmegreen
 I Dagmars Favn!

Som Alfred, Hrolf og Adelsteen,
Lyd, Christians Navn!
Ja, Kongemalet traf du nu,
Du Mærket fandt —
Thi Danerfolkets Hierter du,
Vor Christian! vandt;
Den herligste Løn for en Konge!

Sang ved Naturforskeres Fest

den 9de Juli 1840.

Natur og Sundhed hylder
Med Fæst den hele Jord;
Natur og Sundhed skylder
Sin Glæde dette Bord.
Natur og Sundhed sammen
I Kredsen os har kaldt,
Og stærkt de nære Flammen
Hos os — som overalt.

Thi ei blot for at læge
Og for Natur forstaae
Skal Manden sig bevæge,
Skal Forskeren omgaae:
Nei! Mandens klare Tanke
Redriver Jordoms Muur;
Hvor ædle Hierter banke,
Der er en stor Natur.

Hvorefter Mange ledte,
 Hvad ei man længe fandt:
 Det Baand, hvormed Margrete
 Saa løseligt os bandt,
 Det var ei reent forsvundet,
 Erstattet blev dets Tab;
 Thi det blev atter fundet
 Af Kunst og Videnskab.

Bort svandt de gamle Fagter,
 Enfoldigt Nabohad,
 Hver aandfuld Nordbo agter
 Nu gode Nabo glad. .
 Og i vort Samfund finder
 Sig Ingen udenlandsk;
 Den lille Forskiel svinder
 Fra Svensk, fra Norsk, fra Dansk.

I Musafredens Haver
 Ei trives Tvedragts Tiorn;
 Her er vi Skandinaver
 Og Videnskabens Børn.
 Og vore Drotter tænke,
 Mildtsøende, som vi.
 Den svandt, den snevre Kænte,
 For Venstabs Harmonie.

Dog — alle Fædreskikke
 Ei reent forsvinde maae:
 I Benner's Skaal at drikke,
 Vi slægte Fædre paa.

For Forskere, for Læger
 Er bedste Medicin
 Af fyldte Høitidsbæger
 Den broderlige Viin.

Til Dronningen.

Sang i Anledning af Kongens Fødselsfest,
 afslutningen i Skjedeselskabet den 24de September 1840.

Herlig i skønnest Høst
 Hæver sig Folkets Røst
 Høit i vort Land,
 Nærved og langt herfra.
 Christian, Amalia
 Giested forenet da
 Danemarks Strand.

Hvilken Triumph, hvor skøn!
 Skoven stod sommergrøn,
 Høsten var stor,
 Skienfte — det Danmark veed —
 Velstand og Rikærlighed.
 Ei kom fra Skjen ned
 Tvedragt med Thor.

Freier med Freia kom;
 Hertha! din Helligdom
 Aabned sig brat.
 Christians første Aar

Signed din Abildgaard;
 Rigt nu i Laden staaer,
 Danmark! din Skat.

Det var den første Høst.
 Glad lyder Folkets Røst:
 Aand og Natur,
 Begge har Frugter sendt.
 Aanden har Lyset tændt,
 Lykken, tilbagevendt,
 Sprængt har sit Buur.

Folket har Drotten kjær;
 Høit lyder fiernt og nær
 Sang til hans Lov.
 Christian! din Arelstad
 Er ikke mindre glad,
 Sender et Egeblad
 Dig fra sin Skov.

Nylig vi drak din Skaal,
 Tømme nu festligt Maal
 Froe for din Liv.
 Længe, vor Dronning! du
 Glæde dit Folk, som nu:
 Engel for Christians Hu,
 Løn for hans Liv!

Til H. P. Holst.

Den 13de October 1840.

Det var i Nord en gammel Skif,
At tidt man drog fra Hiemmet;
Dg naar da bort en Broder gif
Til Fiernet og til Fremmed,
Da trykte Brødrene hans Haand,
Dg fastere blev Venskab's Baand
I helligt Afskedsøieblik,
Dg Sangen blev istemmet.

Af Bæring nu ei Reiser seer
Til Miklagard i Plade,
Dg ingen Pilegrim man seer
I Jordan sig at bade;
Hos Luther og Melancton ei
Den Fromme søger Sandhed's Bei,
Dg Goethe, Schiller er ei meer —
Dog vil du os forlade?

Vor elskte Holst! dog reiser du,
Dg langt du vil bortvandre?
Du modne vil din Digterhu
I sydlig Sol, som Andre.
Skiondt Haandværk ei er Poesie,
Som Haandværksjvende reise vi,
Af Skionhed tvungne — dog saa frie.
Det kan os ei forandre.

Det sliber kun den Diamant,
Som Glinten indeluffer;

Og Honningen, som Bien fandt
 I Sydens Blomsterkruffer,
 Den bringes hjem, saa frisk og sød,
 Og deraf brygges nordisk Mød.
 I Norden ogsaa Sol oprandt,
 Og Nattergalen flukker.

Reis lykkeligt, forglem os ei,
 Drag over Land og Bølger!
 Dig overalt paa fjerne Wei
 Bort Broderønske følger.
 Kom hjem med Laurbær i din Hat,
 Fortæl i Nordens Maanenat
 De Eventyr fra Sydens Mai,
 Som Idun ei fordølger!

Til H. C. Andersen.

Den 27de October 1840.

Den gamle Kleist har ofte sagt,
 Han gif paa „poetiske Billedjagt“.
 Paa sliq en Jagt du dig ogsaa begiver.
 Jeg haaber, at Byttet rigeligt bliver;
 Alt, naar du kommer til Grækenland,
 Af græske Himmel og Jord og Band
 Du bringer en prægtig Ladning fuld.
 Men glem dog ei, du er dansk af Kuld!
 Du gierne, som Væring, bort maa drage,
 Hvis du, som Væring, kommer tilbage.

Du ei behøver, hvis Kampen blier haard,
 At slaae for Drotten i Myklegaard;
 En Digter Laurbær faaer om sin Tinding
 Uden legemlig Seiervinding.
 Han kæmper aandeligt for sin Sag:
 Den høie Følelse, skønne Smag.
 Saa viis din Kraft, og staa Livet bi
 Med vederqvægende Poesie!

Til H. C. Andersen.

Den 30te October 1840.

At reise, det stedse var Nordboens Skif.
 Først tusindviis de bevæbnede gif,
 Som Gimbres, Teutoner; og Qvinderne med,
 Der hængte sig, naar deres Mænd leed Fortræd.

Saa kom Longobarder med deilige Haar;
 Og end Lombardiet saa blomstrende staaer.
 Normannerne siden uvidende kom,
 Og opbrændte Luna i Stedet for Rom.

Vel var det for Rom og for Kunst, Poesie,
 At slet de forstod deres Geographie.
 Men Bæringen drog i en god Intention,
 Forsvared i Misklagard Drottens Person.

I vor Tid ei reises i stort Compagnie.
 Vi fremmede Folk vil ei tvinge, befrie;
 Befrie kun vi vil i det Store vor Aand,
 Og tvinge Geniet i Skionhedens Baand.

Ei første Gang du os forlader, o Skiald!
 Tilforn alt du drog fra din Fædrenehæl.
 Det ligger nu eengang i Skialdens Natur:
 Som Fuglen han gierne vil ud af sit Buur.

Saa gif det vor Gwald. Han blev desperat
 Af Reiselyst, hverve sig lod til Soldat;
 Dog lod han ei Kalveskind, slog det med Magt,
 Og Preusserne gif i Dandigterens Tact.

Den Belklang, som siden blev hørt, naar han sang,
 Den øved maaskee han ved Trommernes Klang.
 Dog bedre var bedre. Vi Gwald har fiær;
 Men Ingen, som Gwald, vil reise dog her.

Saa reis da med al den Lyksalighed, Ven!
 Som Musen kan skienke; kom lystig igien,
 Poetiske Svibler bring med fra din Bei.
 I Holland de bedste vel finder du ei.

Paa Grækenlands Klipper, ved Romernes Slot,
 Fra Oldtiden mange bevared sig godt.
 Dem put i din Badsæk, i Danemark plant
 De herlige Løg, du i Sydlandet fandt!

S a n g

ved Auditeur Linds og Frøken Louise Collins Ægteforening.

Den 25de November 1840.

At synge til en Glædesfest,
 Man altid gierne vilde;

Men Sangen flinger allerbedst
 Dog til et Bryllupsgilde.
 Alt Amor quæder — det er sandt;
 Men Hymen er Stadsmusicant,
 Og han besicæler hver en Giest
 Af Venskab's rene Kilde.

At giste Datter, Søster bort,
 Gjør Folk sædvanlig glade,
 Maa Bruden end med Manden fort
 Og elskte Kreds forlade.
 Men Glæden faaer langt større Liv,
 Naar Manden bliver hos sin Liv,
 Hvor hun i barnlig Tidsfordriv
 Sad under Hyttens Blade.

Der staaer et Huus i Kiøbenhavn,
 Hvis Muur med Gaden strider;
 Det fører en Ministers Navn
 Fra Byens ældre Tider.
 Som Uystied det paa Landet laae,
 Og skiondt kun Hallerne var smaae,
 Var vel paa Giester intet Savn;
 Hvad jo den Store lider.

Da Bolden blev om Huset lagt,
 Da vaktes Næringsjorger;
 Da svandt den adelige Pragt,
 Da boede der en Borger.
 Men Manden fik-en Søn, saa fier,
 Som blev vel en Minister værd:
 Vor elskte Fader fødtes her,
 Til Fryd for hver en Borger.

Og hvor hans unge Liv forsvandt,
Hvor modnet blev den Vise —
Ham nær, i Byens samme Kant,
Der boer nu hans Louise.
Og elskte Moders travle Gang
Alt Boß i sin Louise sang;
Thi vor Louise elskes her,
Som Digterens Louise.

Og med et glad og henrykt Sind
Vi ønske hende Lykke.
Gid lang Tid hun sin ædle Lind
Trofast til Barmen trykke!
Og Huset staae, et venligt Læ,
Som skyggesfulde Lindetræ,
Og dem med Børn paa Skød og Knæ
Husvale med sin Skygge!

ANMÆRKNINGER.

Side 1: Til Schleiermacher, osv.] (A) Særskilt Tryk: *Schleiermacher. Den 27 September 1833. Kbhn. Trykt hos J.D. Qvist. Mel. „Vift stolt paa Codans Bølge“ etc.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhnsposten, 1833, Nr. 191. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Til Schleiermacher, da han besøgte os. — Om Schleiermacher see Oehl.s Erindr., II, Side 10, 29-31, 47; III, Side 206.

— —, Linie 10: Snillet] = C; A: Kraften

— 3: Requiem. Oversat.] (A) Oehl.s Prometheus, V, Februar 1834, hvor Digteren i tyvende Capitel af sin „Aesthetik“ (om Munkepoesien), Side 169, siger: Jeg vil meddele det Vigtigste af det bekiendte Requies, hvortil Mozart har sat den herligste Musik, i det jeg ledsager det med en Oversættelse i Originalens Tone, Tact og Vers, saa tro som Sproget og den Form, jeg skulde følge, gjorde mig det muligt. Om Originalen see det samme Binds Side 174—176, og Prom., VI, Mai 1834, Side 60—61. (B) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846, blandt Oversættelser af latinske Digte: Requiem.

— —, Linie 5: Sibyllen] = B; A: Sybilla

— —, — 19: Lasten skal af Farven] = B; A: Farven skal af Lasten

— 5: Rierulfs Solbrud.] Digterværker af Oehl., V, 1836: Rierulfs Solbrud.

— 7: Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Af-sjungne i det Kongelige Københavnske Skyde-

selskab og Danske Broderskab den 6te Februar 1834. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 14 Blade 8vo, indeholdende syv Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vi Sømcænd gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sposten, 1834, Nr. 27.

Side 8: Sang i Anl. af A. Thejlls og Jfr. E. D. Wilstrups Bryllup.]

(A) Særskilt Tryk: *Sang i Anledning af Proprietair A. Thejll's og Jomfrue E. D. Wilstrup's Bryllup paa Dyrehovedgaard, den 15de Marts 1834. Kbhn. Trykt i det Poppeske Officin. Mel. Naar jeg drikker, Amphion, etc. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. (M) Orig.mscrpt., tilh. Samme.*

— 9: Til Caroline Amalia. Den 28de Juni.] Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Caroline Amalia.

— 11: Fuglekonge-Skaal.] (A) Særskilt Tryk: *Den forrige Fuglekonges Skaal. Mel. „Wer niemals einen Rausch gehabt.“* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehl's Prometheus, VI, August 1834: Fuglekongeskaal, (sungen paa Esplanaden). (C) Digterværker af Oehl., V, 1836: Fuglekongeskaal. Mel.: *Wer niemals einen Rausch gehabt.*

— —, Linie 24: nu er Magten din] = C; A: Magten tit er din

— 13, — 7-8: Hvad ingen Jordens Konge kan: osv.] Smlg. Oehl's Digte, III, 1860, Side 121, Linie 1—4.

— —, — 8: Glad] = C; A: At

— —: Ved P. E. Müllers Jordefærd.] (A) Særskilt Tryk: *Ved Peter Erasmus Müllers Jordefærd. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Kbhn.sposten, 1834, Nr. 180; Dagen, 1834, Nr. 216. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehl's Digterværker, XVI, 1846: Peter Erasmus Müller. — Om den Besungne see Oehl's Erindr., IV, Side 36, 112.

— —, Linie 27: [yder] = B og C; A: tyder

— 14, — 1: fra] = C; A: til

— 15, — 5: de] = C; A: dog

— —, — 17: Smerten paa Jorden ei stække] = B; A: Smerten paa Jorden kan stække

Side 16: Til Christian Frederik. Den 18de Sept. 1834.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1835: Til Christian Frederik. (M) Orig.mscrpt, tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederiks Fødselsdag. Den 18de September 1834. Digtets Inddeling i otte Afsnit er optaget efter M; i A finder man kun nyt Afsnit ved: Nu hænge Tabler osv.

— —, Linie 10: Freiers] = M; A: Freias

— —, — 11-12: Skialden i et Qvad dig har | Raldt Danmarks Freier,] Det Digt, hvortil her sigtes, er Udg. ubekjendt.

— 17, — 12: elſke] = M; A: elſked

— 18: Til Kongehuset. Sang for Skydeselskabet.] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsfest. Af-sjunge i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 5te Februar 1835. Kbh. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade 8vo, indeholdende fire Sange, af hvilke den næstsidste: Til Kongehuset (Mel. Jeg aldrig gamle Danmark glemmer), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 19: Ved min Charlottes Grav.] (A) Dagen, 1835, Nr. 71. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Charlotte. I C er Digtet forkortet til det Halve. — Om Digterens ældste Datter, der døde den 12te Marts 1835, see de i Oehls Digte, III, 1860, Side 333, i Anm. til Side 188, anførte Steder af Erindr.

— 21, Linie 9: De er saa smaa,] I B findes hertil denne Anm.: Den Mindste fulgte hende.

— 24: Ved Frederike Brun-Münters Grav.] (A) Dagen, 1835, Nr. 81. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Frederike Brun-Münter. I C er Digtet forkortet fra 8 til 5 Stropher. — Om Fru Brun, som døde den 25de Marts 1835, see de i Oehls Digte, II, 1860, Side 318, Linie 8—10, anførte Steder af Erindr.

— 25, Linie 1: tidligt] = C; A: tidlig

— —, — 27: Alſer deres Hiem gienfunde] = C; A: Alſer atter Øſten funde

Side 26, Linie 4: jordiſt] = B; A: jordiſt

- 27: *Fyensreisen.*] *Fyensreisen.* Digtekrands af Dehlenschläger. Kbhvn. [Dec.] 1835. Ogsaa med Titelblad: *Fyensreisen.* Aftaarsgave af Dehlenschläger. Digtekrandsen, der var færdig før den 18de Sept., er tilegnet Prinds Christian Frederik med følgende Ord: Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik, Videnskabernes og Kunsternes Dyrker, Ven og Forfremmer, Digterens Velgiører og Velhynder, underdanigst og taknemmeligst helliget. Digteren besørgede ikke nogen nyere fuldstændig Udgave af denne Samling, men de fleste af dens enkelte Stykker optog han siden dels iblandt sine saakaldte „Reisedigte“, dels iblandt Romancerne, dels i Erindr., og to iblandt „Hæders- og Vennedigte“, saaledes som nedenfor vil blive specificeret.

— Om Reisen see Erindr., IV, Side 115--138.

- —: *Digteren paa Kirkegaarden.*] (A) *Fyensreisen.* (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845.

- 28. Linie 12: Vergiß mein nicht, osv.] Anm. i A og B: Melodien af Mozart.

- —, — 15: Nicht unter die grüne Erd' hinab.] Anm. i A og B: Alf Uhland og Weber.

- 29, — 3: Troens Aifer] = B; A: Troens-Aifer

- —: *Den gode Fyrste.*] (A) *Fyensreisen.* (B) Erindr., IV, Side 115 - 117: Fyrsten og Digteren.

- 30, — 9-10: Lad igien da Lyren klinge, | Som den klang for treti Aar,] See Langelands-Reisen i Oehls Digte, I, 1860.

- 31: *Personsposten.* Side 32: *Over Bæltet.*] (A) *Fyensreisen.* (B) Erindr., IV, Side 119—124.

- 33, Linie 16: her] = B; A: hen

- —, — 19: *Eufude*] = B; A: *Eufudde*

- 34, — 13: *Jespers Vest i Vessjels Sørgeſpil.*] See femte Optogs første Optrin i Kiærlighed uden Strømper.

- 35, — 8: *ſlig*] = B; A: *ſig*

- 39: *Heden.*] (A) *Fyensreisen.* (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XV, 1846.

- —, Linie 12-19: „*Hvad vil du mig, osv.*] See Oehls Digte, I, 1860, Side 213.

- Side 41: Ankomsten til Ødense.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: Elangen.
- 45: Pindsefesten.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 127—129, lidt forkortet.
- 48, Linie 7-8: „Stiernen er mig ei forsvundet, osv.] Anm. i A: En Sang [Nr. 9: „Komm, Hoffnung! lass den letzten Stern der Müden nicht erbleichen“] i Beethovens Fidelio.
- —: Sanct Knuds Kirken.] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 54: Barndomsveninden.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846. — See Erindr., I, Side 101, 104, 105, 106; IV, Side 126.
- 55, Linie 25: Som Ida Münster du Harpen slaaer,] I Dramet Hermann v. Unna.
- 59: Borgeren.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, hvor dog kun de fem første Stropher ere beholdte.
- 61: Lange[s.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, forkortet til det Halve.
- 62, Linie 14: mindes] A og B: minde
- 63: Christiansdal.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846, stærkt forkortet.
- 65: Aftenvandring. Side 67: Nattephantasi.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846, hvor begge Digtene ere forenede til eet, under Navn af Aftenvandring i Øien.
- 66, Linie 21 og 23: Som blege Thekla synger du, osv.] See Oehls Romant. Dram., I, Side 9, Linie 28 ff.
- 70, — 7: Smedie] A og B: Smidie
- 71: De Fattiges Hauger.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: De Fattiges Hauger ved Ødense.
- —, Linie 8: Regnen] = B; A: Støvet
- 72: Ved det lille Bælt.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 73, Linie 3: vilbt] = B; A: vilb

- Side 74: Eventyret paa Hindsgavl.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846: Eventyret paa Slottet; med Udeladelse af anden Strophe.
- 76: Caroline-Kilden.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846: Caroline-Kilden ved Svendborg; med Udeladelse af sidste Strophe.
- —, Linie 27: den] = B; A: der
- 78, — 21: vor Tro vi røbe] = B; A: vi Troen røbe
- 79: Christian Frederik.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.
- 80: Overfarten til Langeland.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 129—130; med Udeladelse af de to sidste Verslinier.
- 81: Sø-Trommeslageren.] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 82, — Linie 17: Havet, den] A, B og C: Havet den
- 83: Apotheket i Rudkiøbing.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Ørstedernes Gader; med Udeladelse af de tre første Strofer. (C) Oehls Erindr., IV, Side 130—132.
- 84, Linie 3-4: Jeg, Dittersdorf! ei hører | Din Opers første [Chor,] Dittersdorfs Opera o: hans Syngespil Apothekeren og Doctoren.
- 85: Modtagelsen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 132—134.
- 87: Sangeren ved Æreporten.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.
- 89: Tilbagefarten til Svendborg.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Erindr., IV, Side 134—135.
- 91: Bondehøften i Fyen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker XV, 1846.
- 92, Linie 11: hielpe] A og B: hielper
- 95: Caroline Amalias Fødselsdag.] (A) Hempels Fyens Stiftstidende, 1835, Nr. 107 (derefter aftrykt i Kbhns. posten,

1835, Nr. 159). Digtet indledes i A med nogle Linier, hvoraf sees, at det var fremsagt af Oehl. den 28de Juni efter Taftet paa Augustenborg. (B) Fyensreisen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

Side 95, Linie 2-9, og Linie 18-21: „Du Blet af Jord, osv.] Disse tolv Linier ere laante fra Thaarups bekjendte Digt Fædrelandskiærlighed.

— 96, — 25-26: Alt du som Barn her først har leget, | Gi glemmer Als, du Lilievand!] = B; A:

Gi nogen Gudselsdag er veget,
Som Als ei mindte sig med Ryst;

— —, — 28: Strand] = B; A: Ryst

— 97, — 2: til dobbelt Fæst] = B; A: paa denne Fæst

— —, — 21: Der] Orig.: Den

— 100: Tilhørerinderne. Side 101: Gangeren. Side 103: Tobaksrøgningen.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XV, 1846.

— 104, Linie 8: Maadeholdets] = B; A: Mandeholdets

— 105: Billedhuggeren.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— —, Linie 26: Kunstneren] = B; A: Kunstnerens

— 107, Linie 18: sig] A og B: mig

— 111: Sønderborg-Slot.] (A) Fyensreisen. (B) Oehls Digterværker, XVII, 1846.

— 113, Linie 24: Sig] = B; A: Og

— 115, — 28: Hans Fingert] = B; A: Om Fingren

— 116, — 1: En Ring i Steen af dagligt] = B; A: I Ste-
nen, af et dagligt

— 117, — 1: med] Orig.: men

— —: Til Carsten Hauch.] Om C. Hauch see Oehls Prometheus, V, 1834, Side 97—155; Oehls Erindr., III, Side 80; IV, Side 9, 58—59, 143, 294.

— 119, — 1: Da badled dig Tilbederen af Klang.] Ved „Tilbederen af Klang“ menes J. L. Heiberg, der i Kbhns flyvende Post for 1830, Nr. 1, 29, 37—39, 41, 43, 47, 49—52, 62 og 66, havde polemiseret med Hauch.

— —, — 6: Til] Orig.: Tit

— —, — 13-14: den ængstes ikke kold | Af Spøgelses, som paa Barnasfæt [spøged.] Her sigtes til H. Hertz's Gjenganger-

breve, 1830, af hvilke eet: „Den massive Poesie eller Paradisets Ars poetica“, var rettet mod Hauchs Den babiloniske Taarnbygning og Don Juan.

- Side 120: Ved Høfberg's Grav.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl's Digterværker, XV, 1846; med Udeladelse af sidste Strophe.
- 121: Ved Absalons Grav.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl's Digterværker, XVII, 1846: Absalons Grav.
- 122, Linie 8: føde] = B; A: fødte
- 123, — 17: det] = B; A: den
- 124: Valdemar Atterdags Grav.] (A) Fyensreisen. (B) Halvhundrede Digte af Oehl., 1845. (C) Oehl's Digterværker, XVII, 1846: Valdemar Atterdag og Tove-liden; med Udeladelse af de otte første Strofer.
- 125, Linie 24: I Redron, og der blev han en ægte Ridder] = C; A: I Redron, dine Bølger; der blev han Ridder
- 126, — 16: End] = C; A: Kun
- 127, — 9-10: Ring | Ved] A, B og C: Ring. | Ved
- —, — 10-11: Kongething. | Der] A, B og C: Kongething. | Der
- 128: Det store Crucifix.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl's Digterværker, XV, 1846: Det store Crucifix i Sorø.
- —, Linie 23: levret] A og B: levnet
- 134: Roeskilde Domkirke.] (A) Fyensreisen. (B) Halv-hundrede Digte af Oehl, 1845. (C) Oehl's Digter-værker, XV, 1846.
- 136, Linie 21: Med] A, B og C: Men
- 137, — 19: Ved] A, B og C: Med
- 141: Gravhøienc.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl's Digter-værker, XV, 1846; med Udeladelse af de to sidste Afsnit.
- 143: Gaven.] (A) Fyensreisen. (B) Oehl's Digter-værker, XV, 1846. (M) Orig.mscrpt., tilh. Hendes Maje-stæt Enkedronningen: Til min høie Belgiorer og Belhunder Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik. Den 18de September 1835: Gaven. (Det sidste Digt i Fyens-Reisen.)
- 144, Linie 11-12: worde | En] = M; A og B: worde — | En
- —, — 14: Hallen] = M; A og B: Ramret

Side 145, Linie 3: *Oldtids Steen*] = M; A og B: *Oldtidssteen*

— —: *Til Kongen. Sang for Skydeselskabet.*] Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 30te Juli 1835. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: *Til Hans Majestæt Kongen*, er af Oehl. Tilh. Verd.

— 146, Linie 9: *solvblaa*] Orig.: *solverblaa*

— 147: *Den gamle Digter.*] Digterværker af Oehl., V, 1836.

— 148: *Ved Claus Schalls Jorde-færd*.] *Ved Claus Schalls Jorde-færd den 15. August 1835. Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider.* 4 upag. Blade 8vo, indeholdende Psalmen: „Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?“ og Oehl.s Digt. Tilh. Cantor N. Krossing. — Om Schall, der var død den 10de Aug., see Oehl.s *Prometheus*, III, 1833, Side 25—28, 37; Oehl.s *Erindr.*, IV, Side 40—41, 152.

— 149: *Dansk Borgersang til A. S. Ørsted.*] (A) Særskilt Tryk: *Dansk Borgersang til Anders Sandøe Ørsted paa hans Fødsels-day den 21. December 1835. Kbhn. Trykt hos Bianco Luno & Schneider.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836: *Danske Borgers Sang til A. S. Ørsted.* (C) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: *Borgersang til A. S. Ørsted.* — Om A. S. Ørsted see de i Oehl.s *Digte*, III, 1860, Side 335, Linie 4-5, anførte Steder af Oehl.s *Erindr.*,

— 150, Linie 5-6: *Hoved fielden findes, | Himmelsk Hierte neppe*] = B; A: *Hoved — fielden findes, | Himmelsk Hierte — neppe*

— —: *Til den hellige Cæcilia. Efter Wackenroder.*] (A) A. P. Berggreens *Musikalsk Tidende*, 1836, Nr. 2, Side 25, hvor Digtet er indflettet i en Fortælling, og uden Overskrift. (M) Orig.mschrpt., ligeledes uden Overskrift, tilh. A. P. Berggreen.

— 151, Linie 26: *mægtigt*] = M; A: *mægtig*

— 152: *Carl Heger.*] (A) *Johan Carl Hegers Minde. Aftrykt som Manuscript for hans Venner. N. P. Jørgensens Bogtrykkeri.*

18 pag. Sider 8vo, indeholdende Mynsters Tale ved Jorfærden og Oehls Digt. Tilh. Verd. (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om Carl Heger, der døde den 20de Jan. 1836, see de i Oehls Digte, I, 1860, Side 338, i Anm. til Side 287, anførte Steder af Oehls Erindr.

Side 157, Linie 3: Og ret som blaae] = C; A: Og som to blaae
— 159, — 25: D] = B; A: Thi

— 160: Til Dronningen.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 4de Februar 1836. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den anden: Til Hendes Majestæt Dronningen (Mel. God save the King), er af Oehl. Tilh. Verd.*

— —, Linie 12: Qvindlighed] Orig.: Qvindelighed

— 161: J. D. Herholdt.] (A) Særskilt Tryk: *Johan Daniel Herholdt. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) Digterværker af Oehl., V, 1836. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846, hvor første Strophe er udeladt, og de øvrige Stropher forkortede fra 10 til 8 Verslinier hver. — Om den Besungne, der døde den 18de Februar 1836, see Oehls Erindr., IV, Side 36.

— 163: Cantate til Efterslægtselskabets Jubelfest.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate til Efterslægtselskabets Jubelfest den 4de Marts 1836. Texten af Hr. Professor Dehlenschläger. Musiken af Hr. Secretair Hartmann. Udført under Anførsel af Hr. Concertmester Grölich. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* Aftrykt i Kbhn.sposten, 1836, Nr. 67. (B) Text til Concerten for de maszmanske Søndagsskoler i Trinitatis Kirke den 8de Mai 1836: *Skole-Cantate af Hr. Professor Oehlenschläger, Musiken af Hr. Secretair Hartmann. Paaske-Cantate af sal. Biskop Hertz, Musiken af Hr. Professor Weyse. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 8 pag.*

Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. Oehl.s Text af dette Concertprogram findes optrykt særskilt: *Cantate til Efterslægtelskabets Jubelfest 1836. Texten af Etatsraad Ridder Oehlenschläger, Musikken af Secretair Ridder Hartmann. Kbhn. 1841. Trykt i S. Triers Officin.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

Side 163, Linie 15-17: „Knap gæder den næste Morgenfund, osv.] Citat af Romancen: „I Dalens Skiød en Hytte laae”, i Peters Bryllups anden Acts sjette Scene.

— 165, — 29-30: „i Arelstad den Gaard, | Der strunker stolt udi Østerstræde”.] Allusion til Sneedorffs Vise om Dreiers Klub: „I Axels Stad der stander en Gaard, saa strunk udi Østere Stræde”.

— 166: *Caroline's Sang i Rellstabs-Novelle Julius. Oversat.] (A)* A. P. Berggreens Musikalsk Tidende, 1836, Nr. 14, Side 212. (M) Orig.mscrt., tilh. A. P. Berggreen.

— 167: *Til Madame Rosing.]* Særskilt Tryk: *Den 2den Junii 1836.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. — Den første Strophe er en Omskrivning af Begyndelsen af Thaarups Romance „Nys fyldte skøn Sired det attende Aar” (Høstgildet, I, 1).

— 169: *Paa Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag.]* Særskilt Tryk: *Paa Deres Kongelige Høiheds Prindsesse Caroline Amalias Fødselsdag den 28de Juni 1836. Kbhn. Trykt i Bianco Luno & Schneiders Officin.* 2 upag. Blade 4to; tilh. Verd.

— —, Linie 21-22: Da var det Hele uden dig | „En Blomsterkøst, hvor Rosen skulde sig”.] See Oehl.s Romant. Dram., I, 1857, Side 243, Linie 11-12.

— 171: *Hilsen til Dronningen.]* Særskilt Tryk: *Hilsen til Deres Majestæt Dronningen fra det Danske Broderskab. Kbhn. 1836. Trykt hos Andr. Seidelin. Mel. Rolfs Skattekonger etc.*

— 172: *Sange ved Dimission til Universitetet.]* Særskilt Tryk: *Sange ved Dimissionen til Universitetet fra det v. Westenske Institut. Trykt hos Fabritius de Tengnagel.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Oplysningen om Aarstallet skyldes Prof. A. P. Berggreen, der componerede Musiken til Sangene.

— 174: *Cantate ved Universitets-Bygningens Indvielse.]* Særskilt Tryk: *Cantate til Universitets-Bygningens Indvielsesfest den 13de October 1836. Ordene af Professor Oehlenschläger; Musiken af*

Organist P. Jensen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. To Rettelser (Side 176, Linie 25: indsnærpes for indskærpes, og Side 177, Linie 1: selv strenge for kan tunge) ere i nærv. Udg. hentede fra Nedenstaaende, hvilket Oehl. lod indrykke i Dagen, 1836, Nr. 249 og 250:

Om Critiken i Kiøbenhavnsposten over Univer-
sitets-Cantaten.

En Efterretning i Kiøbenhavnsposten Nr. 292 om min Cantate, opført til Universitetsfesten den 13de October, hvilken Efterretning bestaaer i at enkelte Ord rives aldeles ud af Digtets Sammenhæng, for at giøre det latterligt, bevæger mig til disse Linier. Ikke som Digter for et kunstdannet Publicum skriver jeg dette; det vilde være overflødigt, ja urimeligt, at tydeliggjøre, hvad Ingen kan misforstaae, som forstaaer Poesie. Men som Lærer ved Universitetet, hvor der blandt de Studerende ogsaa findes endeel ganske unge, mindre modne; som Borger i Staten, der naturligviis ønsker at vedligeholde sin Algtelse blandt hæderlige Medborgere, hvis Sag det ikke er — eller endnu ikke er — at bedømme Digte, og som derfor muligen kunde vildledes af hiin Efterretning — vil en Forklaring ikke være overflødig.

Referenten siger: „Cantaten begynder med et versificeret Excerpt af Universitets-Programmet“. Hermed mener han en Sang, som vi strax skulle komme til; men med denne Sang begynder Cantaten ikke, den begynder med et Chor, og da Hans Majestæt Kongen hædrede Festen med sin Nærværelse, var det en naturlig Taknemmelighedsfølelse, at Sangen nævnede ham, i det den nævnede Anledningen til Festen:

Af Gruset steg vor Borg igien,
Det ædle Videnskabers Slot;
Thi glæder sig hver Viisdoms Ven.
Og Fredrik kom, vor elskte Drot;
Med Musers Børn i Floketal
Indvier han vor Høitidshal.

Herpaa kommer den Sang, som Ref. kalder Excerpt af Universitets-Programmet, skøndt den — naturlig- og nødvendigvis — blev givet Componisten flere Uger, før Programmet udkom, hvilket først skete et Par Dage før Festen. At man i et saadant Program maatte omtale Stiftelsens Belgiorere, forstaaer sig selv; men skulde Digteren aldeles have forbigaaet disse Mænd, hvis Mindefest var aldeles uadskillelig fra Indvielsesfesten, blot for ei at beskyldes for Plagiat, naar nogle af disse Navne baade nævntes i Programmet og Cantaten? Maatte han ikke med saa Træk søge at vække Taknemmelighedsfølelsen for disse Stiftere? Derfor nævnes de:

Tredie Christian Gaarden gav,
 Hvor med mægtig Hyrdestav
 Roeskilds-Bispen fordum sad.
 Det foræd led Arelstad.

Ikke „forædlet“, som Ref. skriver, og som gjør Sætningen meningsløs.

Maatte det ikke forædle Arelstad, da Videnskaber, Lærdom og Oplysning gik ud fra det Sted, hvor før en hovmodig Romerbisp havde ødslet, hersket, og underkuet Landen?

Men med Tiden forfaldt Bygningen, og andre Udle maatte sørge for den.

Dog, mens Bilsdoms Tale lød,
 Tiden Taget giennembrod.
 Fierde Christian var ung,
 Men ham Kronen ei for tung.

Ref. spotter blot over, at jeg fortæller: „Fierde Christian var ung“. I denne Tone, med denne Grundighed og Sandhedsfærlighed skeer det hele Angreb.

I Sangen nævnes flere Belgiorere:

Raas og Walkendorf! jert Navn
 Signe vi for ædelt Gavn;
 Christian, Bygmester stor,
 Fulgte sine Bises Ord.

Derpaa reiste sig en Muur
 For dit Gjemmested, Natur!
 Dig, vor tredie Frederik!
 Signer et taknemligt Blik.

Alt Digteren kalder et Natur-Museum Naturens Gjemmested, bliver af Referenten forstaaet saaledes, som om hele Naturen blev giemt i Universitets-Bygningen!

Nu angribes Recitativet:

Du Landens Lys, som merke Nat fordrev!
 Hvi skulde dig den Skiebne ramme,
 At til en grusom jordisk Flamme
 Saa ofte du forvandlet blev?
 Ildhavet bryder voldsomt ind.
 I dine gamle Høresale;
 Fra Taget flygter fromme Svale,
 Som Judas kysker Flammen Biælskens Kind.
 Og Uglen, som dig sad i Hielmen før,
 Du natteflittige Pallas-Athene!
 Nu hylér paa de sorte Stene
 I Gruset ved den brændte Dør.

Ref. spotter Lignelsen, at „Flammen som Judas kysker Biælskens Kind“, og spørger, om det er Professorernes Forelæsninger, der har sat Ild paa Universitets-Bygningen, om Christus, som Judas kysjede, lignede en Biælke, etc. Endelig mener han, at Recitativet og det derpaa følgende Chór skal være en Allusion til „at Oplysningen kan lede til Revolution“. Ingen, som læser disse Vers med Forstand, vil falde paa sliq Mening, saa lidet som vel nogentid Forfatteren i sine mange Aars mange Skrifter har viist sig som Obscurant eller den billige Friheds Hader. Men et sneverhiertet Despotie kan vise sig i mange Former, Tyranniet kan yttre sig i mange Skikkelser, til Undertrykkelse for den ædle Meningsfrihed; og jeg hader det lige meget, enten det findes hos en Tiberius, eller hos en Robespierre. Den sande Oplysning er det Landens Lys, som Fornuften og Hiertet maa tilbede; det varmer og vederqvæger, det brænder ikke. Men naar det forvandles til en ødelæggende Ildbrand,

der truer med at lægge alle aandelige Bygninger i Aske, maa man hade dette Baal. Naar Videnskab og Ondskab give sig et Skin af Ret, hvorved det Sande, det Gode, det Skønne trues med at gaae til Grunde (hvilket fra Universitetets første Tider indtil vore Dage saa ofte, paa forskjellige Maader, har været Tilfældet i Europa), maa det vække Afsky. Og er det ikke naturligt, at saavel Udbredelsen af det aandelige Lys, paa dette Sted, som de fortærende Luer, der gientagne Gange lagde Bygningen i Aske, maatte give Digteren Anledning til sine Billeder?

Derfor synger Choret:

Herlig er Aandens Magt,
Saligt fra Himlen bragt,
Aand! i dit Hiem;
Men i din Helligdom
Flammen fra Dybet kom
Styrtende frem.

Himmel! hør Støvets Suk:
Svovlede Fakkels sluk,
Tændt kun til Vold;
Som til Naturens Tab
Ondskab og Videnskab
Fører i Skjold.

Salige Stjerne huld,
Som med et luttret Guld
Redblinker hist!
Hellig og vennemild
Tænd os vor Alterild,
Skienk os din Gnist.

„Ved denne Leilighed“, siger Ref., „gør Choret den Bemærkning, at Universitets-Bygningens Brand var til Naturens Tab, hvilket er meget rigtigt, da det jo var Naturens Hiemmested, saa at Naturen altsaa i Mellemtiden har været

Linie 32: altsaa] = Kbhn.sposten; Dagen (ved en Trykfeil): ogsaa

huusbild og saa at sige ligget under aaben Himmel." Man seer, at denne Recension er ligesaa vittig, som sanddru, skarpfindig og smagfuld.

"Efter Taler", hedder det videre, "lader Recitativet sig høre med et meget pænt Nummer. Paa god academisk Viis begynder det med et Citat af en ubekjendt, men ædel Digter:

I snever Kreds indsnærpes Aand og Sands."

Her har en Trykfeil givet Anledning til megen Spot og Spas; der skal nemlig staae indsnærpes i Stedet for indskærpes, hvilket giver en modsat Mening, og altsaa behøver jeg vel ikke at forsvare mig mod Angrebet, for saavidt det vedkommer Trykfeilen.

Dersom ellers Referenten havde været noget mere bevidnet i den skønne Litteratur, saa havde han maaskee dog opdaget Feilen; thi den ubekjendte ædle Digter, han spotter over, er Schiller, som i den velbekjendte skønne Prolog til Wallenstein (der opførtes ved det nybyggede Theaters Indvielse) siger:

Im engen Kreis verengert sich der Sinn.

Maatte vi ikke glæde os over, at værdige, rummelige Haller nu samle os igien, efterat vi saalænge ere gaaede adspredte, og i smaae uanseelige Rum maatte hielpes os, som vi kunde?

Recitativet lyder altsaa saaledes:

"I snever Kreds indsnærpes Aand og Sands,"

Saa sang ved Harpen for en ædel Digter.

Kan ei alvorlige, kan tunge Pligter*)

Sig smykke, Skønhed! med din Blomsterkrands?

I lang Tid gik Studenten spredt omkring

I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;

Nu sidder han, hvor Høieløftet brammer,

Som Fredriks Mænd paa Kongething.

Minerva vinker ham til ædel Gal,

En trofast Dyrker vil hun aldrig slippe.

Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe

— Samdrægtighed — som Intet bryde skal.

*) Her var det bedre, om der stod: „selv strenge Pligter“.

Her er naturligviis ikke Talen om Høitidshallen (Ref. spotter med, at Mange for Mængdens Skyld paa Indvielses-Dagen stode, ikke sadde, høit under Loftet); Talen er om Høresalene til daglig Brug og for Nyttens Skyld.

Nu gaaer det ud over Studentervisen: . .

Fredrik! hør Studentens Svar: —

Du dit Corps os kaldet har,

Det er os den største Ære;

Ja, dit Corps det vil vi være,

Landens Kæmper. Himmel! giv

Kraften til et ædelt Liv.

Raser atter voldsom Kamp,

Slyder Staden sig i Damp,

Stormes atter i en Gade,

Skal vi feigt dig ei forlade;

Tappert vi, som Fædre, staae,

Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandfuld Folk

Er kun flet Belleros Tolk.

Selv du byder det, vor Konning!

At Minerva blier vor Dronning,

At i hendes Kæmpehal

Vi for Viisdom fegte skal.

At der spottes over „Studentens Svar“, som om det var Svar paa det foregaaende Recitativ, i Stedet for paa den Linie, der følger efter; at Grindringen om Studenternes herlige Bedrift fordum i Stormgaden kaldes „en Kieldermand, der gives til Bedste“ — fortæner intet Svar.

„Nu“, hedder det fremdeles i det findrige Referat, „hører man med eet en Stemme, som man af den trykte Bog seer skal være fra Consistorium (NB. ikke Professor-samfundet, men Bygningen), og hvori der siges, at dette er en gammel Grav.“

Digtet lyder saaledes:

Stemme fra Consistorium:
 Alt blev nyt. I Evigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod uforandret,
 Jeg holdt uforfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildebrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke kun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Aand.

Hvad er naturligere, end at Digteren netop troer at høre en
 Stemme fra dette Sted, som staaer uforandret fra Oldtiden, der
 har trodsset flere Udelæggelser, og paa en stille høitidelig Maade
 minder os om det gamle Forsvundne?

Der siges ikke, at det er en Grav — det er Ref.s egen
 sædvanlige Fordreielse — men at det staaer som en gammel
 Grav, et Gravmæle, i hvis Nærhed Nutiden begejstres ved at
 mindes de store Genfarne, hvis Navne Mindestenen bærer.

Endelig kaldes Slutningschoret, fordi det bevæger sig i en
 glad og munter Rhythmus, en Kehraus.

Indvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Vor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.

Uf Ufken frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Vor Folkeven!

I Musen og Apol!
 For eder aldrig kold
 Blier Danmarks Søn.
 Leed os ved færlig Haand,
 Skienk Lærdom Aand!
 Det er vor Bøn.

Der staaer ikke, at det nye Kiøbenhavn bar (som Ref. fordreiet har affkrevet), men at det bær' Kongens Navn, eller hans Navneciffer, paa mange store offentlige Bygninger, hvilke under hans ædle faderlige Regiering fik Leilighed til at reise sig af Ufken igien; og dette kan vel Digteren kalde, at Kongen fremvinkte dem. Altsaa har den hele Spas om Citadellet Frederikshavn og Egnen om Amalienborg: Frederiksstad, lige saa lidet at betyde, som den hele øvrige Recension.

For Resten er jeg overbevist om, at ingen billig Læser vil kalde dette Selvforsvar Selvroes over et Digt, der — skiondt Anledningen dertil var ædel og høitidelig — dog kun er et Leilighedsdigt, som maatte underordne sig Musikkens Fordringer, og i hvilket Digteren, deels herfor, deels for at det ikke skulde vare for længe med Indvielsen, blot fløgtigt kunde skizzere sine Ideer.

Oehlenschläger.

Side 179: *Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet.* Særskilt Tryk: *Cantate til Reformations-Jubelfesten ved Universitetet. Ordene af Professor Oehlenschläger. Musiken af Organist Jensen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1836.* 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 184: *Til min Ven Peter Oluf Brøndsted. osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.mscrpt., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Brøndsted see Oehl.s Erindr., II, Side 72, 81-82, 85, 89, 90, 97, 100-101, 210; II, Side 132; IV, Side 146-147, 161-162, 171-172.*

- Side 185, Linie 15: Og] = M; A: Ja.
- 187: Til Fru Johanna Heiberg. osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst. 1837. (M) Orig.mscrpt., tilh. Lieutenant Th. Wilstrup. — Om Fru Heiberg see Oehl.s Prometheus, I, 1832, Side 87, 90; Oehl.s Erindr., IV, Side 45, 172, 273.
 - —, Linie 9-11: Vor Ewald sang for firti Aar osv.] See J. Ewalds samtlige Skrifter, II, 1850, Side 80 ff.
 - 190: Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 2den Februar 1837. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Hans Majestæt Kongen (Mel. Vi Sømand gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. Verd.*
 - —, Linie 11: bredfuldt] Orig.: bredtfuldt
 - 192: Sophus Zahle.] Særskilt Tryk: *Sophus Zahle. 2 upag. Blade 8vo; tilh. A. P. Berggreen. — Den Besungne døde den 30te Marts 1837.*
 - —, Linie 11: Udbødeligheden] Orig.: Udbødeligheden.
 - —, — 20: Efsaldefang] Orig.: Efsaldefang
 - 193: Til Beskow.] Med Overskrift „Til Beskow“ og Underskrift „Din Dehlenschläger“ trykt foran Torkel Knutson. Sørgeespil i fem Akter, med Prolog. Af Bernh. v. Beskow. Oversat fra det Svenske af Oehlenschläger, udkommet i August 1837. — Om Beskow see Oehl.s Erindr., IV, Side 86, 165, 274, 275, 278, 298.
 - 194: Sang til Kongen.] *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 3die August 1837. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majestæt Kongen (Mel. Vist stolt paa Guds Bølge), er af Oehl. Tilh. Verd.*
 - 196: Hans Christian Ørsted. osv.] (A) Oehl.s Digterværker, XVI, 1846: Hans Christian Ørsted. (M) Orig.mscrpt., tilh.

den Besungnes Efterladte: Til min Ven Hans Christian Ørsted fra A. Dehlenschläger: Hans Christian Ørsted. Den 14de August 1837. — Om H. C. Ørsted see Oehls Erindr., I, Side 134-137, 155, 168, 169, 211, 232; II, Side 13, 45-46, 140-141, 142-143; III, Side 16.

Side 196, Linie 14: ei fan] = M; A: fan ei

— —, — 25: See] = M; A: Og

— 197, — 6-7: Stemme. | J bort] I A, men ikke i M, begynder her et nyt Afsnit.

— —, — 7: J bort Venstabs] = M; A: Ja, i Venstabs

— —, — 14-15: Somre?" | Nei,] I M, men ikke i A, begynder her et nyt Afsnit. Det Samme finder Sted Linie 16-17: tænkte. | Ut; Linie 24-25: Frist. | „Saa; Side 198, Linie 2-3: Villie." | Ja,

— —, — 22: er i Dag ei Tiden] = M; A: er ei heller Tiden

— 198, — 1-2: Som en Rose, som en Lilie | Duffer ham din gode] = M; A: Thi den allerbedste Lilie, Son, er dog den gode

— —, — 12: Ved din Daad og ved din Hæder] = M; A: Ved din Fødselsdag og Hæder

— 199: Til Prinds Christian Frederik.] - (A) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Christian Frederiks Fødselsdag. (M) Orig.msript., tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen: Til Deres Kongelige Høihed Prinds Christian Frederik. Den 18de September 1837.

— —, Linie 11-18: Han finder i sin Fugl Behag, osv.] Denne Strophe, som mangler i A, er her optaget efter M.

— 200: Trøst i et mismodigt Øieblik.] Trykt efter Digterens Død i Oehls Digterværker og prosaiske Skrifter, XVIII, 1852. Manuscriptet er ikke kommet nærvær. Udgiver tilhænde.

— —, Linie 23: Ødip] Kilden: Ødyp

— 201, — 9: Beaumont-Fletcher] Kilden: Beaumont Fletcher

— 202: Den underlige Nattergal, osv.] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Den underlige Nattergal, (der en tidlang hver Aften slog i Alleen udenfor Vesterport). I B er Digtet forkortet fra 53 til 28 Verslinier. — Dette Digt er ved en Uagtsomhed blevet stillet

paa den Plads i Rækken, som det skulde have efter Tiden, da det kom i Trykken; uagtet Overskriften henviser det til Side 193, foran Digtet Til Beskow.

Side 204: *Den spanske Pige. Efter Byron.*] (A) Nytaarsgave fra danske Digtere. Udg. af H. P. Holst og Christian Winther. 1838. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

— 206: *Til Kongehuset.*] Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Af-sjungne i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 1ste Februar 1838. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den sidste: *Til Kongehuset* (Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord), er af Oehl. Tilh. F. Fabricius.

— 208: *A. V. Hauchs Minde.*] (A) Særskilt Tryk: *Adam Vilhelm Hauchs Minde.* Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtrykkeri. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1838. Udg. af J. H. Hansen. (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Adam Vilhelm Hauch.* I B er Digtet udvidet, i C forkortet. — Om den Besungne see Oehls Erindr., I, Side 107-108, 167; III, Side 90-91, 93; IV, Side 169.

— —, Linie 26: *han, Natur! som din*] = C; A: o Natur! *han, din*

— 209, — 4-11: *Dg da du til dit Forsvar faldte osv.*] Dette Afsnit, som mangler i A, er her optaget efter B.

— 210, — 13-15: *Dit Hædersminde | Den arme Blinde | Tro giemmer*] = C; A: *Dit Hædersminde! | Den arme Blinde | Det giemmer*

— —, — 16: *som daglig, Hauch! dig saae*] = B; A: *som Hauch! Dig daglig saae*

— —, — 19: *i]* = B; A: *mod*

— —, — 29: *Med Melpomene græd*] = B; A: *Med Heltens Skæbne græd*

— —, — 30: *Thalia saae*] = B; A: *Den Muntre saae*

— 211, — 2: *Derfor dig alle*] = B; A: *Dg derfor alle*

— —, — 5: *Kunstens* = B; A: *deres*

— —: *Frue Menigheds Afskedsang til Clausen.*] Særskilt Tryk: *Frue Menigheds Afskedsang til sin mangeaarige Lærer, Stiftsprovst Clausen; paa Anden Søndag efter Paaske, den 29de April 1838.* Kbhn. Trykt i P. D. Kiøppings Bogtrykkeri. 2

upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen“, 1838, Nr. 19.

Side 212: *Til Kongen.*] Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den August 1838. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: *Til Deres Majestæt Kongen* (Mel. *God save the King*), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 213: *Til Thorvaldsen.*] (A) Festen for Thorvaldsen i Hotel d'Angleterre den 7de October 1838. Kbhn. Paa Univ.bogh. C. A. Reitzels Forlag. Trykt i B. Lunos Bogtr. 8vo. Side 15-25: *Til Thorvaldsen*. (Fremfagt af Forfatteren). (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (umiddelbart efter Digtet *Thorvaldsen*. Ved hans første Besøg): Ved hans Hiemkomst. — Om Thorvaldsen see de i Oehls Digte, II, 1860, Side 313, i Anm. til Side 65, Linie 19, anførte Steder af Oehls Erindr.

— 214, Linie 20: *Krig — den svandt i Hadets Nat.*] = B; A: *Krig*; — og den har os forladt.

— —, — 21: *en*] = B; A: *een*

— 215, — 17: *Bildmand*] = B; A: *Bildskab*

— 216, — 7: *flæne*] = B; A: *flare*

— —, — 16: *der*] = B; A: *den*

— —, — 22: *ved*] = B; A: *af*

— 217, — 11: *lille*] = B; A: *ringe*

— —, — 20-21: *Dg Bidskab — sang en beslægtet Ven — | Har Jngenting ham lært, han lærte den.*] Hvem der menes med denne „beslægtede Ven“, har nærvær. Udgiver ikke kunnet udfinde.

— —, — 29: *Ei blot hvad Manden, men hvad*] = B; A: *Hvad Manden kan, men og hvad*

— 220: *Til Thorvaldsen fra Studenter-Foreningen.*] (A) Særskilt Tryk: *Til Thorvaldsen fra Studenterforeningen*. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. *Melodie af H. Krøyer*. 2 upag. Blade 8vo; tilh. F. Fabricius. Aftrykt i Dagen, 1838, Nr. 248. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): *Fra Studenterforeningen*.

— —, Linie 7: *hvem*] = B; A: *jom*

— 221: *Thorvaldsens Skaal.*] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens*

Skaal. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1838. Mel. Kong Christian stod ved høien Mast. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Etatsraad E. Collin. Aftrykt i Kbhn.s-Posten, 1838, Nr. 301 (og derfra i Dagen, 1838, Nr. 264): Thorvaldsens Skaal. den 31te October 1838. Uffungen i et privat Selskab, hvor Thorvaldsen var tilstede. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846.

- Side 221, Linie 15-17: *Romeren. „Hvo fan | Vel maale sig med denne Dan? | Omsonst!“*] = B; A: *Romeren — „hvo fan! | Alt maale sig med denne Dan — | Omsonst!“*
- 222, — 8: *henrøft*] = B; A: *altid*
- —: *Med Thorvaldsens Portrait.] Portefeuillen for 1839. Udg. af G. Carstensen. I, 1.*
- 223: *Sang i Anl. af P. K. Dorphs og Jfr. Aagaards Ægteforening.] (A) Særskilt Tryk: Sang, i Anledning af Herr Adjunct Peter Koster Dorphs og Jomfru Frederikke Aagaards Ægteforening. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1838. Mel. Boer jeg paa det høie Field. 2 upag. Blade 8vo; tilh. de Besungne. (B) Brage og Idun, udg. af F. Barfod, I, 1, 1839, og (C) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Bryllupsang. — Brudens Forældre og hendes Hjemstavn, Iselingen ved Vordingborg, omtaler Oehl. i En Reise fortalt i Breve til mit Hiem, I, 1817, Side 4-6.*
- 224, Linie 5: *Sangen [hde]* = C; A: *Lyde Sangen*
- —: *A. S. Ørstedes Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: Anders Sandøe Ørstedes Fødselsdag den 21de December 1838. Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri. Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidende, 1838, Nr. 305. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Hans Christian Ørsted [!], med Udeladelse af to Strofer.*
- 226: *Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot.] (A) Særskilt Tryk: Til Jagtherren paa Frederiksborg Slot 1839. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. Mel. Wohl auf Kameraden, aufs Pferd, aufs Pferd! 2 upag. Blade 8vo; tilh. Stud. Aarup. Aftrykt i Søndagen, Følgeblad til „Dagen“, 1839, Nr. 3,*

den 20de Januar. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Frederiksborg Slot; med Udeladelse af den sidste Strophe.

Side 227: Sang i Anl. af Kongens Fødselsfest.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungen i det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskab. Den 7de Februar 1839. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin.* 7 upag. Blade 8vo, indeholdende tre Sange, af hvilke den første: Til Deres Majestæt Kongen (Mel. Vær du vort Selskabs Skjætgudinde), er af Oehl. Tilh. Verd.

— 228: Thorvaldsens anden Fødselsdag.] (A) Særskilt Tryk: *Thorvaldsens anden Fødselsdag. Den 8. Marts 1839. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846 (iblandt flere Digte til Thorvaldsen): Hans anden Fødselsdag. — Den 8de Marts, den Dag, paa hvilken Thorvaldsen (1797) første Gang kom til Rom, feiredes der i mange Aar som hans Fødselsdag, i Stedet for den virkelige, der længe var ham selv ubekiendt.

— 230: Sang til Maskeballet osv.] Særskilt Tryk: Sang til Maskeballet den 11te Marts 1839. *Mel. Integer vitæ etc.* Aftrykt i J. H. Hansens Maigave fra Danmarks Digterhave, for 1839. — Maskeballet blev givet til Fordeel for de i Begyndelsen af samme Aar vandlidte Jyder.

— —: Et Basrelief af Thorvaldsen.] (A) Gæa, æsthetisk Aarbog, udg. af P. L. Møller, 1847. (M) Orig.mscrpt., tilh. Prof. Abrahams. Dette Mscrpt., af Digteren foræret til Thorvaldsen, som lod det klæbe paa Pap, erindrer nærvær. Udgiver meget tydeligt at have læst som nyt hos Kunstneren omtrent i Foråret 1839. Det er da ikke, som man ellers snarest kunde formode, blevet til i Anledning af den Retouche, Thorv. i Aaret 1843 begyndte ved det besungne Basrelief, Kjærlighedens Aldere.

— —, Linie 21, til Side 231, Linie 15: Som efter Fugle paa fin muntre Bei. osv.] = M; A:

Som efter Fugle; han dem Fugle troer;
 Af hvad den skælmske Gud med Vinger siger,
 Forstaaer natürligviis han ei et Ord.

Den meer erfarne Elskerinde
 Sin Amor fanget har, nu Kys paa Kinden faaes,
 Til reent ham Sands og Samling maa forsvinde,
 Og hun ham bærer bort ved Vingen som en Gaas.

Der sidder Husbond! af, med sære Nykker,
 Den Amor, han i fiælent Dieblif
 Ved Ægteskab paa Halsen fik,
 Nu tung som Bly ham Nakken trykker.

Og dog vil Knægten flyve bort,
 Og Oldingen, som kom tilkort,
 Forgæves ud de matte Hænder strækker,
 Mod Guden, som i Flugt ham giækker.

Og er da Kjærlighed kun Tant?

Side 231, Linie 19: Seer du ei Psyche] I A, men ikke i M, begynder hermed et nyt Afsnit.

— —, — 20: Og sin Veninde Guden række?] = M; A: Gi Let-
 find hendes Magt kan svække.

— —, — 22-26: i Ungdomsaar osv.] = M; A:

i Ungdoms Ulykksaar

I Hierter, som den hylde gierne,
 Fordi dens Baand gior Siælen fri;
 Fordi dens Blomst sig modner til en Rierne
 For hellig Tro, for Kunst og Poesie.

— 232: Schillers Minde. osv.] Særskilt Tryk: *Schillers Minde. Af Oehlenschläger, til Melodie af Weyse. Afsiunget ved Concerten i Frue-Kirke, for det Thorvaldsenske Museum, den 8de Mai 1839; i Anledning af, at den høitidelige Afdækning af Thorvaldsens Statue af Schiller fandt Sted i Stuttgart paa Concert-Dagen.* 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.

— 233: Høstpsalme.] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 235: Smaapigerne paa Hjø.] Brage og Idun, udg. af F. Barfod, II, 1, 1839.

— 236: Sang i Anl. af Dronningens Fødselsdag.] Sange ved det Søsterlige Velgjørenheds Selskabs høitidelige

Forsamling i Anledning af Hendes Majestæt Dronning Maria Sophia Frederikas høie Fødselsdag den 28de October 1839. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo, indeholdende en Sang af P. F. Friis og nærvær. Digt af Oehl. Tilh. F. Fabricius.

Side 237: Jægervise.] (A) Særskilt Tryk: *Jægervise*. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Cantor N. Krossing. (B) Oehls Digterværker, XIV, 1846; forkortet.

— —, Linie 24: Og hvad kan man vel bedre] = B; A: Og kan man ønske bedre

— 238, — 12: fik han] = B; A: han fik

— 240: Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen.] (A) Særskilt Tryk: *Jægernes Sang til Jagtherren og Jagtfruen*. Kbhn. Trykt hos J. D. Qvist. 1839. Mel. Herr Oberst en Skotte etc. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Hendes Majestæt Enkedronningen. Aftrykt i Dagen, 1839, Nr. 259, den 31te October: Jægernes Sang i Anledning af Jagtpartiet paa Jægerspriis. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Jægersang.

— 241: Til August Bournonville.] Dagen, 1839, Nr. 260, den 1ste November. — Bournonvilles Ballet Festen i Albano opførtes første Gang den 28de October 1839. Om Bournonville see Oehls Prometheus, I, 1832, Side 70-72, 80-81, 89; II, 1833, Side 91-92; Oehls Erindr., IV, Side 157, 282-283.

— 242, Linie 1: knap] Orig.: knapt

— —, — 16: Bryllup] Orig.: Bryllups

— 243: Peter Wulff.] (A) Særskilt Tryk: En ny Vise, paa den tappre Sømands og gode Skjalds Peter Wulffs Fødselsdag den 26 November 1839. Siunges under den behagelige Melodie: „Vi Sømænd gjør ei mange Ord.“ Trykt i dette Aar. — Underskrevet: H. Dehlenschläger, Grimester i Bersemageriet, samt for 38 Aar siden i Naade entlediget Fanejunger, og Commandeer-sergeant, ved de sorte Kammeraters første Bataillon. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne see Oehls Erindr., III, Side 41; IV, Side 170-171.

— 244, Linie 7: Engelsmand] A og B: Engelsmand

— 245: Til Kongen. Side 247: Til Dronningen.] Dagen, 1839,

Nr. 303, den 21de December, med følgende Indledning: I disse Dage have Deres Majestæter Kongen og Dronningen med huld Bevaagenhed allernaadigst modtaget følgende, Dem af Adam Dehlenschläger allerunderdanigst overraktede Digte. — Et Inserat i Kbhn.sposten, hvori disse Digte omtaltes, bragte Oehl. til, i Dagen, 1839, Nr. 308, den 28de Dec., at yttre sig, som følger:

Det er mærkværdigt at see, hvorledes undertiden Folk, der give sig Mine af at være liberale, vise en Tænkemaade, der, hvis de havde Magten, snart vilde yttre sig i Tyrannie mod Enhver, som vovede at tænke og føle anderledes, end de. Efter en Mening, meddeelt i Kiøbenhavnsposten, Nr. 266 [o: 356], skulde det nu ikke længer være en Digter tilladt, at tolke Hengivenhed for sin Konge ved dennes Thronbestigelse, med varm Taknemlighed fordi Hs. Majestæt som Prinds i mange Aar var Digterens Belynder, uden at dette blev kaldet „sneverhiertet Begrændsning af Tanken om sit eget Jeg“. Om ogsaa hiin Sang blot var overrakt Hs. Majestæt fra Digteren i dennes eget Navn, saa kunde en slig Hylдинг vel kaldes passende; men Digteren taler udtrykkelig i alle Kunstbrødres Navn, til den Konge, der giver Staten store Fremtidshaab, medens Hs. Majestæt tillige er Poesiens og Kunstens indviiede Ven. At disse Følelser ikke komme fra noget snevert Hierte, at de ere grundede paa Sandhed, ville vist alle fornuftige og billige Folk indrømme, og gierne give Digteren den billige Frihed at yttre dem.

Dehlenschläger.

Side 248: *Mindedigt over Kong Frederik den Siette.*] (A) Særskilt Tryk: *Minde-Digt over Kong Frederik den Siette. Indbydelsesskrift til Universitetets Sørgefest, den 28de Januar Kl. 7 i Sollennitets-Salen. Talen holdes af Universitetets Rector Dr. Oluf Lundt Bang, ordentlig Professor i Medicinen, Etatsraad, Ridder af Dannebrog. Minde-Digtet forfattet af A. Oehlenschläger, Etatsraad og Professor, Ridder af Dannebrog og Nordstjerne-Ordenen; Cantaten af Professor Heiberg, sat i Musik af Professor Weyse, Ridder af Dannebrog, udføres af det konge-*

lige Capel og Studerende ved Universitetet. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 1840. 6 pag. Blade fol.; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Ved Kong Frederik den Siettes Død; lidt forkortet. — Mindedigtet er udentvivl skrevet i December 1839. I sine Erindr., IV, Side 157, siger Oehl.: I Slutningen af Aaret 1839 døde Kong Frederik den Siette. Jeg skrev et Digt over ham som Universitets-Program, og det blev overdraget mig at skrive Sørge-Cantaten, der blev opført ved hans Bisættelse i Roeskilde Domkirke. — — Min Cantate, som Weyse havde sat Musik til, var jeg ikke selv ret fornøiet med. I Programmet havde jeg med Varme omtalt hele Frederik den Siettes roesværdige Liv i naive Annyttelser; men jeg kunde ikke komme i en høiere Begeistring i Anledning af hans Død. Den gamle Indretning af Solo, Duet, Recitativ og Chor ic. geneerte mig ogsaa. Siden skrev Heiberg en Cantate for Universitetet, som var bedre, end min; Weyses Musik var ogsaa bedre, især var der en Duet deri af uforlignelig Skønhed.

Side 252, Linie 18: [snger] = B; A: sang sin

— 253, — 27-28: igien, | Fra gammel Tid en gammel] = B; A: igien | Fra gammel Tid, som gammel

— 256, — 15: der] = B; A: dig

— —, — 16: bevarer] = B; A: forsvarer

— 257, — 5: De Ord: „Han troede, han var hjemme,“] Da man engang forebragte Frederik den Sjette, at en navn-given reisende Dansk havde ved et fremmed Hof udtalt sig meget frit om Forholdene i Fædrelandet, skal Kongen have svaret: „Nu, han har ikke husket andet, end at han var hjemme“.

— 258: Sørge-Cantate over Kong Frederik den Siette.] Særskilt Tryk: *Sørge-Cantate over Høiselig Kong Frederik den Siette. Af Oehlenschläger. Sat i Musik af C. E. F. Weyse. Kbhn. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840. 4 pag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optrykt i Concertprogrammer af 30te Jan., 2den Febr. og 3die Dec. 1840. — Cantaten blev opført ved Bisættelsen i Roeskilde den 16de Jan.; men da Componisten maa have havt den i Hænde en Tidlang i Forveien, kan den med størst*

- Sandsynlighed antages skrevet før den 1ste Jan. See ovenfor, Anm. til det foregaaende Digt.
- Side 259, Linie 22: Medgang] Saaledes Optrykkene; Orig.: Medgang
- 260, — 9: Af, Forladte! sørger J.] Orig.s „Af! — Forladte — sørger J“ kunde maaskee ogsaa opfattes saaledes: Af, forladte sørger J.
- —, — 15: ham] Orig. (og Optrykkene): Han
- 262: Christian Wilster.] (A) Berlingske Tidende, 1840, Nr. 19. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846. — Om den Besungne, der døde den 11te Jan. 1840, see Oehls Erindr., IV, Side 139, 144, 263.
- —, Linie 24-25: „den aldrig aldeles dør, som har virkelig levet“, | Sang alt en Hedning i Rom;] Det synes at være Horat. Carm., III, 30, v. 1—6, som her har foresvævet Oehl.
- 263: Med J. P. Mynsters Portrait.] Portefeuillen, udg. af G. Carstensen, 1840, II. — Om J. P. Mynster see Oehls Erindr., I, Side 170—171, 180, 181; II, Side 15—21, 25; IV, Side 8, 36.
- —: Sang ved Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset.] Særskilt Tryk: *Sang ved Deres Majestæters Kongens og Dronningens Ankomst i Skuespilhuset den 23 Mai 1840. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 19—20.*
- 264: Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest.] (A) Særskilt Tryk: *Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24. Juni 1840. Texten af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt hos Dir. J. H. Schultz. 4 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Optryk (til en Concert i Frimurerlogen den 28de Febr. 1841): Cantate til Bogtrykkerkunstens Jubelfest den 24de Juni 1840. Texten af Oehlenschläger. Musiken af A. P. Berggreen. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: Bogtrykkerkunstens Jubelfest; med Udeladelse af sidste Strophe. (M) Orig.mscrpt., tilh. A. P. Berggreen.*

- Side 265, Linie 12: Bægge] = B; A: Bæg
 — 266, — 4: Da reistes] = B; A: Du virked
 — —, — 25: heilys] = B (samt M og Optrykket); A: høi lys
 — 267: Cantate til Kong Christian den Ottendes og Dronn. Caroline Amalias Kroningsfest.] (A) Særskilt Tryk: 1) *Cantate til Deres Majestæter Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfest. Texten af A. Oehlenschläger, Musikken af J. F. Frølich. Kbhn. Trykt hos C. G. Schiellerup. 1840. 7 pag. Blade 4to; tilh. Verd.* 2) *Cantate til Deres Majestæter osv. Kbhn. Trykt hos Jrgens Enke. 6 pag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Cantate til Kong Christian den Ottendes og Dronning Caroline Amalias Kroningsfest.* — Oehl. siger i sine Erindr., IV, Side 159: Jeg havde efter hans [o: Kongens] Befaling digtet en Bord-Cantate til Kroningsfesten, der var componeret af Frølich, og blev opført ved Taffelet. Men den Mhls af Mennesker, der kom og gik, for at see Majestæterne blive opvartede af Statsministrene, brød sig kun lidet om Musikken, Herskabet sad i den anden Ende af Riddersalen, Tallerknerne raslede, Sværmen støiede, og jeg troer ikke, der var Nogen, som hørte Cantaten, uden de Spilende og Syngende. Jeg var i Salen, men hørte den ikke.
 — 268, Linie 24: Sit] = B; A: Dit
 — 271, — 20: Haabfulde] = B; A: Salige
 — 277: Til Kongen.] (A) *Sange ved det Kongelige Kjøbenhavnske Skydeselskab og Danske Broderskabs Fugleskydning den 2den Juli 1840. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade, indeholdende 4 Sange, af hvilke den første: Til Deres Majestæt Kongen (Mel. Rolfs Skattefonge etc.), er af Oehl. Tilh. Verd.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: *Kongens Skaal ved Borgerbord; med Udeladelse af de to sidste Stropher.*
 — 279: Sang ved Naturforskernes Fest.] (A) Særskilt Tryk: *Sang ved Naturforskernes Fest den 9de Juli 1840. Mel. Vist høit paa Codans Bølge. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd. Aftrykt i Berlingske Tidendes Søndagsblad, 1840, Nr. 26.*

- (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: De nordiske Naturforskeres Fæst. (M) Orig.mscrpt., tilh. Boghandler Lyng.
- Side 281: Til Dronningen.] *Sange i Anledning af Hans Majestæt Kongens allerhøieste Fødselsfest. Afsjungne i det Kongelige Københavnske Skydeselskab og Danske Broderskab den 24de September 1840. Kbhn. Trykt hos Andr. Seidelin. 9 upag. Blade 8vo, indeholdende 4 Sange, af hvilke den anden: Til Deres Majestæt Dronningen, er af Oehl. Tilh. Verd.*
- 283: Til H. P. Holst.] (A) Særskilt Tryk: *Til H. P. Holst. Den 13de October 1840. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. 2 upag. Blade 8vo, tilh. F. Fabricius.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: H. P. Holst.
- 284: Til H. C. Andersen. Den 27de Oct. 1840.] Efter Orig.mscrpt., tilh. H. C. Andersen. Digtet er aftrykt i Andersens Mit Livs Eventyr, 1855, Side 228, men med et Par smaae Trykfeil.
- 285: Til H. C. Andersen. Den 30te Oct. 1840.] (A) Særskilt Tryk: *Til H. C. Andersen. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Nys fyldte skøn Sired sit attende Aar. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* (B) Oehls Digterværker, XVI, 1846: H. C. Andersen.
- —, Linie 20: forstod deres] = B; A: forstode der'
- 286: Sang ved Auditeur Linds og Frøken Collins Ægteforening.] Særskilt Tryk: *Den 25de November 1840. Kbhn. Trykt i B. Lunos Bogtr. Mel. Hvor saare lidet vil der til. 2 upag. Blade 8vo; tilh. Verd.* — De Nygifte drog ind i den samme Bolig, hvor Brudens Fader, nuværende Geheimeraad Collin, var født, og havde boet, indtil han et Par Aar i Forveien var flyttet til et Sted i Nærheden. Om Collins gamle, for nogle Aar siden nedrevne Gaard kan eftersees Statistisk-topographisk Beskrivelse af Danmark ved J. P. Trap, I, 1860, Afhandlingen „Om Bygningsformerne i Danmark“, Side 37-38.
-

Kan ei alvorlige, selv strenge Pligter
 Sig jmykke, Skionhed! med din Blomsterkrands?
 I lang Tid gif Studenten spredt omkring
 I mangt et Stræde til sin Lærers Kammer;
 Nu sidder han, hvor Høieløftet brammer,
 Som Fredriks Mænd paa Kongething.
 Minerva vinker ham til ædel Hal,
 En trofast Dyrker vil hun aldrig slippe.
 Den skjøre Qvist forvandles til et Knippe
 — Samdrægtighed — som Intet bryde skal.

Studenterne.

Fredrik! hør Studentens Svar:
 Du dit Corps os kaldet har,
 Det er os den største Ære;
 Ja, dit Corps det vil vi være,
 Landens Kæmper. Himmel! giv
 Kraften til et ædelt Liv.

Raser atter voldsom Kamp,
 Hyller Staden sig i Damp,
 Stormes atter i en Gade,
 Skal vi feigt dig ei forlade;
 Tappert vi, som Fædre, staae,
 Fienderne tilbage slaae.

Men en liden Haandsfuld Folf
 Er kun slet Bellonas Tolf.
 Selv du byder det, vor Konning!
 At Minerva blier vor Dronning,
 At i hendes Kæmpehal
 Vi for Viisdom segte skal.

En Stemme fra Consistorium.
 Alt blev nyt. I Evigheden vandret
 Er det Gamle — jeg stod uforandret,
 Jeg holdt uforfærdet Stand,
 Bomber trodsed jeg og Ildbrand.

Som en gammel Grav, hvor Yngre træde,
 Gi for blødt at sukke kun og græde,
 For at gaae i store Fædres Fied, —
 Staaer mit høitidsfulde Sted.

Der, hvor, Nutid! nu din Lærer triner,
 Der sad Holberg, Gram og Bartholiner;
 Der udgyder jeg med useet Haand
 Over Kredsen Kraft og Aand.

Chor.

Indvier nu med Sang
 Og Høitidsklang
 Minervas Hal!
 Minerva! paa dit Slot
 Vor elskte Drot
 Lovprises skal.

Det nye Kiøbenhavn
 Det bær hans Navn.
 Af Asken frem
 Han vinkte det igien;
 Saa Musers Hiem,
 Vor Folkeven!

I Muser og Apol!
 For eder aldrig fold
 Blier Danmarks Søn.

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften=Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der bydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbnærgade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875.

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Druck von J. S. Schulz.

Feb 1956

